

14 מחזות

מאת: איציק אלוני

המחזות הועלו פעמים רבות במקומות שונים בכל רחבי הארץ במסגרת עבודתי עם בני העדה האתיופית במשך 16 שנים

להלך רשימת ארבע עשרה (14) מחזות לפי סדר אלפביתי:

עמוד	ארוכים
2	פרחים לפני הגשר.
35	סתם יום של חול
	מחזות קצרים:
68	אצל הרופא
76	בתחנת האוטובוס
87	נסיעה לאתיופיה
92	פרנג'ית
96	שירת הקבצנים
	מחזות קצרים (בהשראת אגדות)
99	בחורה חכמה
105	ההלוואה
114	חכמים היזהרו במעשכם
125	מעשה בסוחר
138	נעירת הזמור
151	סיפור אהבה
163	למי הנערה

כל הזכויות שמורות © לאיציק אלוני

אין להעתיק, לצלם, לשכפל, לסרוק, לאחסן במאגרי מידע, להזרים או להפיץ ספר זה או חלקים ממנו, בשום צורה ואופן. ובשום אמצעי אלקטרוני, אופטי או מכני כלשהו, הקיים כיום או יהיה בעתיד, כמו כן אין לעשות בספר זה כל שימוש מסחרי, לרבות צילום והקלטה, ללא אישור בכתב מהמחבר.

פרחים לפני הגשר

הדמויות:

א.ב.	-	ישראל (צ'קולה)
א.ם.	-	רינה (טיג'סט)
ב.נ.ם הבכור (חייל קצין).	-	יגאל (אדיסו)
ב.נ.ם השני.	-	יעקב
בתם הצעירה.	-	מרים
בעלת מספרה.	-	אסתר
בחורה שבאה להסתפר.	-	סמך'ו'ית
רכלניות.	-	אָלם, קָלם וְתָלם
מחזר של מרים.	-	שלומי
יועצת חינוך.	-	דגנית
סגנית שר הקליטה.	-	חַרְגוּלִית (אולגה)-
דוד, עולה חדש.	-	דְּרָבָבוּ
אשתו.	-	כָּרְצ'קוּ
בתם.	-	אָלְמָז

הערה: במקום שהגופן **מכתב יד** - אמהרית.

מערכה ראשונה

תמונה 1

המקום: מספרה, מוזיקה. אסתר - ספריית, עושה סדר במספרה והכול בריקוד.

רינה: (נכנסת מאושרת. מדברת במבטא) שלום, אסתר... **מה יש?**

אסתר: שלום, רינה, **מה יש?**

רינה: בסדר... ואת?

אסתר: בסדר, **שמי**, הגעת בדיוק לתור שלך.

רינה: איזה מזל, אני בדיוק ממהרת... אני מרגישה שכל הזמן מסתכלים עלי.

אסתר: אני נהנית כשמסתכלים עלי... את רוצה את אותה תספורת כמו תמיד?

רינה: לא, הפעם שיהיה משהו שונה שונה, **שונה שונה**.

אסתר: את יודעת כבר איזו תספורת?

רינה: לא יודעת, אבל אני רוצה, משהו מיוחד **מיוחד?**

אסתר: מה השמחה?

רינה: **מה?**

אסתר: **מה השמחה?**

רינה: אחותי, **כן, אחותי**... (מתחילה לבכות מאושר)

אסתר: מתחנת? (רינה מוציאה קול בכי. אסתר מבינה כאילו שכן) מזל טוב.

רינה: לא... (בוכה) אחותי ובעלה... (בוכה)

אסתר: מתגרשים?

רינה: חס וחלילה... אחותי, בעלה והבת שלהם... מגיעים היום לארץ, **כואב מאימים**

היום לארץ... (בוכה)

אסתר: ולמה את בוכה? את צריכה לשמוח.

רינה: כל היום אני בוכה מהתרגשות, **כל היום**... (מביטה ברינה ומתחילה לבכות)

אסתר: גם אני מתחילה להתרגש. (בוכה ומנגבת את הדמעות במגבת ונותנת לרינה את

אותה מגבת לנגב את הדמעות) **תיקחי תיקחי** זה נקי...

- רינה: (בבכי) כל כך הרבה דמעות. תעשי לי תספורת יפה שתהיי לי בריאה. (מנגבת את הדמעות ומקנחת את האף) טוב, מספיק, באתי להסתפר לא לבכות.
- אסתר: שיהיה במזל טוב. **סוף הכול טוב.**
- רינה: את רואה, בסוף הם מגיעים אחרי כל השנים. הזמן עבר כל כך לאט, **טאף ...טאף**
- אסתר: זה באמת אירוע מיוחד.
- רינה: (פתאום נבהלת) אההה...
- אסתר: מה קרה?
- רינה: איפה הראי?
- אסתר: נשבר, מחר יגיע חדש.
- רינה: אלוהים, איך שנבהלתי, פתאום לא ראיתי אותי שמה, כאילו נעלמתי. נמחקתי.
- נמחקתי!**
- אסתר: (מתפקעת מצחוק) לכולם זה קורה... חבל שאין כאן מצלמה נסתרת.
- רינה: איך זה קרה?
- אסתר: בטעות המנקה הרימה כיסא וטראח שברה את המראה. **המראה נשמרה**
לרסיסים, אוי ואבוי... (נותנת לה חוברת) הנה, תבחרי לך תספורת.
- רינה: (תוך כדי עיון) תראי את זאת? איזו מגעילה? בחיים אני לא אלך ככה. ואת זאת... מה יש כאלה שמסתפרות ככה? גועל נפש, באמת **טאף טאף**.
- אסתר: כן, יש כל מיני טיפוסים. פה בארץ יש פרצופים שונים, **שונים ושונים**.
- רינה: בושה וחרפה. (מדפדפת) את יודעת מה? תעשי לי קצת מזה, קצת מזה וקצת מזה.
- אסתר: היום, רינה, אני אעשה לך מה שתרצי... יש לך שיער יפה ומיוחד, קל לספר אותו.
- רינה: תמיד את אומרת לי את זה.
- אסתר: סימן שזה נכון. (עובדת בקדחתנות)
- רינה: (אחרי פאוזה) מה שלום החבר שלך?

- אסתר: נפרדנו מזמן.
- רינה: למה מה קרה? הוא דווקא היה נחמד.
- אסתר: מאיפה את מכירה אותו?
- רינה: את לא זוכרת שראיתי אתכם פעם יחד בקפה?
- אסתר: (לרגע מנסה להיזכר ואז פתאום) יה, נכון, אבל זה היה מזמן.
- רינה: אז למה את **נפרדת** ממנו?
- אסתר: הוא לא כיבד אותי כמו שצריך לכבד חברה. כל מה שהיה לו בראש זה רק לגעת בי, (מדגימה על רינה) ככה ככה כל הזמן ואני לא רציתי. בחיים אני לא אתן לבחור לגעת בי. רק לבן אדם רציני עם כבוד ושידע גם לכבד אותי ואז תאמיני לי אני אדע אם זה הבחור שאתו ארצה להתחתן.
- רינה: טוב עשית. ואין חדש?
- אסתר: לא.
- רינה: בחורה טובה, יפה וחכמה כמוך שתהיה בלי חבר?...
- (לאחר פאוזת) יש לי מישו מיוחד בשבילך.
- אסתר: תודה, אני רוצה קצת שקט וחוזן מזה אני יכולה למצוא לבד.
- רינה: בגילך היו לי כבר שני ילדים.
- אסתר: טוב שם באתיופיה זה אחרת, פה יש זמן.
- רינה: לזה יש זמן, אבל לא לדברים אחרים. בארץ אין זמן ואין סבלנות לשום דבר, (בקול) איי!
- אסתר: מה קרה?
- רינה: משכת לי בשיער כל כך חזק שכמעט יצאו לי העיניים.
- אסתר: מצטערת, **אא התכוונתי!** השיער שלך כל כך מסולסל שקשה לסרק אותו.
- רינה: אפשר לחשוב שיש לך שיער חלק חלק, נהיית פרנג'ית. {צוחקות}
- אסתר: מתי אחותך מגיעה?
- רינה: (בקול בכיני) בערב... הם...

- אסתר: עוד פעם את מתחילה לבכות?
- רינה: (מפסיקה לבכות) אני לא בוכה.
- אסתר: כל המשפחה נוסעת לבן-גוריון?
- רינה: (עוברת לקול רגיל) כאילו שאת לא יודעת איך זה אצלנו האתיופים.
- אסתר: (הספרית עובדת בקדחתנות, אחרי שתיקה) היום תהיה לך תספורת מיוחדת.
- רינה: אני מקווה, כי אני לא רואה אותי שמה ואני לא רואה מה את עושה שמה. *אני' מידויט e fle*.
- אסתר: בסוף תראי בראי הקטן... (עובדת בקדחתנות)
- רינה: (לאחר שתיקה קלה) אני מרגישה... שאת גוזרת לי יותר מדי.
- אסתר: אני מסיימת וכבר מראה לך... את תראי איזו הפתעה... (מגישה לה ראי קטן)
- רינה: (מביטה במראה ונכנסת לשוק, לאחר זמן מה צורחת) אההה...
- אסתר: מה קרה? *מה קרה?*
- רינה: *מה עשית לי... מה עשית לי...*
- אסתר: את רצית קצת מזה, קצת מזה וקצת מזה וזה מה שיצא מזה.
- רינה: איך אני אצא מזה? איך אני אפגוש את אחותי ככה? איך אני אלך ככה לבן-גוריון? אחותי רק תראה אותי תברח בחזרה לאתיופיה.
- אסתר: לדעתי זה יפה ומודרני.
- רינה: אני צריכה מודרני? איך אני אסתובב ככה? איזה בושות איזה בושות. אפילו בעלי יחשוב שאני מישהי אחרת.
- אסתר: אז יופי, תני לו לחשוב שיש לו אישה חדשה.
- רינה: זה בכלל לא מצחיק. תעשי משהו.
- אסתר: אין מה לעשות.
- רינה: אפשר להדביק בחזרה, לחבר צמות, משהו...
- אסתר: במצב שלך זה בלתי אפשרי, אין מה לעשות. את יודעת מה? אל תשלמי לי וזהו.

רינה: *אכרה*, חשבת גם לקבל כסף על הבושות? להוסיף בושה על בושה? (לקהל)
תראו אותה, להוסיף בושה על בושה?

{לבמה נכנסת סמרווית}

סמרווית: שלום... (רואה את רינה ונבהלת) אהההה... שד... ראיתי שדה... שדים, שדים...

*{רצוי אפקט כשסמרווית רואה את רינה וצועקת בבהלה, שיער ראשה יעמוד ויזדקר מפחד. כל גופה ירעד כאילו חטפה זרם חשמלי ורק אחר כך היא בורחת החוצה בצעקות לצד השני של הבמה. רינה נבהלת מהבהלה של סמרווית ומתחילה לקפץ מרוב פחד עד שסמרווית יוצאת}

רינה: (בקול קצת בכיני) את רואה? כולם חושבים שאני שדה.

אסתר: (מרגיעה) אני ממש מצטערת. אבל אני אומרת לך שזה יפה ומתאים לך, תשאלו אפילו את כולם. (פונה לקהל) נכון שזה יפה? (לא משנה מה שהקהל יענה לאסתר היא בכל זאת תגיד) את רואה?

רינה: *אלוהיט, מה אני אעשה?*

אסתר: תמיד כשיש תספורת חדשה חושבים שזה נורא. אבל כשמתרגלים נהנים.

רינה: זה הבעיה שאין לי זמן להתרגל. (רואה **כובע** ולוקחת אותו) או...

אסתר: מה את עושה?

רינה: אני מתביישת לצאת עם התספורת הזאת, כשהשיער יגדל אחזיר לך אותו.

אסתר: זה דווקא מתאים לך... (מסדרת לה את הכובע) את יכולה לקחת אותו במתנה.

רינה: תודה, אבל אני אחזיר לך אותו. (אסתר רואה את הראי הקטן עדיין בידה של רינה ולוקחת אותו. מתבוננת בראי) להתראות, אני כבר מאחרת, *א הספקתי כלום היום*. (כמעט בפתח הדלת חוזרת ולוקחת את הצעיף שלה שהיה מונח על שולחן הספרית) סליחה... זה שלי... (יוצאת)

אסתר: להתראות וסליחה.

{אסתר מפעילה טייפ ורוקדת ריקוד אתיופי. לאחר זמן קצר סמרווית מציצה פנימה מאותו מקום שברחה. אסתר רואה אותה ועוצרת את המוסיקה}

אסתר: אני רואה אותך, סמרווית...

סמרווית: היא הלכה?

אסתר: מי?

סמרו'ית: השדה.

אסתר: כן.

סמרו'ית: תודה לאל. אפשר להסתפר?

אסתר: כן, בטח. שבי.

אסתר: אני רואה שחזרת אחרי כל הבושות שעשית לי.

{ סמרו'ית יושבת, פתאום לא רואה את עצמה בראי נבהלת ופורצת בצעקה }

אסתר: מה קרה?

סמרו'ית: איפה אני? אני לא רואה אותי שם? יש פה שדים, (בורחת החוצה בצרחות)

אני נעלמתי, *נעלמתי. נעלמתי...* הצילו הצילו...

{ אסתר צוחקת, מפעילה את הטיפ ורוקדת. האור יורד }

תמונה 2

רחוב. רינה, מסירה את הכובע, מוציאה ראי קטן מהתיק ובוחנת את התספורת.

תמונה 3

רחוב. בצד השני הרכלניות: אָלם. תָּלם וקָלם. שלוש רכלניות מצחקקות. לרוב מדברות אמהרית ועברית במבטא חרפי.

אלם: (רכלנית) לא השאירה לה שיער... עשתה לה קרחת.

קלם: (רכלנית) זה בכלל לא מתאים לה, *זה מאצ'יף.*

תלם: (רכלנית) מזל שהיה כובע בסביבה... *שיכסה את המושת...* (מצחקקות)

רינה: (לעצמה בציניות) מודרני.

קלם: היא באמת נראית כמו *עדה*.

אלם: שקט! הבן שלה מתקרב. *נראה מה הוא י'די...*

קלם: הוא לא יכיר אותה, *מאלו נסתתך...*

{ הן מפנות את גבן ורק עיניהן מביטות לכיוון המפגש של הבן והאימא.

{ ולאט לאט נעלמות בהמשך }

תמונה 4

רחוב. נכנס יעקב, בנה של רינה, כשהוא מכדרר בכדור ומקפיץ אותו.
לא מביט באמו.

יעקב: (מרוכז בכדור) היי, אימא.

רינה: לאן אתה חושב שאתה הולך?

יעקב: את נראית ממש שיגעון, אימא, יפה וצעירה יותר מתמיד.

רינה: אתה באמת חושב? או שאתה סתם מתחנף ורוצה ממני משהו?

יעקב: אסור כבר לתת לך מחמאה?

רינה: אתה בכלל הסתכלת עלי?

יעקב: אימא, אני רואה אותך כל הזמן...

רינה: איך אתה יכול לראות אותי כשאתה לא מסתכל עלי, יש לך עיניים מאחור?
בעצם תמיד היו לך עיניים מאחור.

יעקב: (עוצר את הקפצת הכדור) אימא, זה מהכדורגל, בכדורגל אני לומד להסתכל
כמה מהלכים... (מסביר) מספר מהלכים קדימה, את מבינה?

רינה: כמה מהלכים קדימה?

יעקב: כן, כמה צעדים קדימה, את לא מבינה?

רינה: (בציניות) אתה חושב שאימא שלך מטומטמת נכון?... עכשיו תגיד לי, אם אתה
יודע להסתכל כמה צעדים קדימה, למה אתה לא שואל את עצמך לאן אתה
הולך? אתה יודע שעוד מעט אנחנו נוסעים לשדה התעופה בן גוריון?

יעקב: יו' שכחתי, ברח לי מהראש.

רינה: עכשיו תעשה כמה צעדים אחורה ולך הביתה להתכונן, **מה מה...**

יעקב: אבל אני הבטחתי להגיע לאימון וחוז' מזה יש עוד הרבה זמן עד שהמטוס ינחת.

רינה: אתה לא מתבייש? הפכת לחוצפן כמו הישראלים.

יעקב: טוב אז אני אלך לאימון רק לשעה אחת.

רינה: צריך להתכונן עכשיו.

יעקב: יש עוד יותר משש שעות.

- רינה: צריך להתכונן עכשיו אמרת.
- יעקב: לוקח לי דקה להתכונן, מה אני אעשה בשאר השעות?
- רינה: אין מספיק זמן וצריך להתכונן.
- יעקב: אז רק לחצי שעה בחיידך.
- רינה: (תוקעת בו מבט חד).
- יעקב: אז לעשר דקות.
- רינה: אתה לא מבין עברית? אני אגיד לך באמהרית: *צריך להתכונן לפני - אלך...*
- יעקב: (קוטע אותה באמצע) ...אל תדברי באמהרית, אני אלך להגיד למאמן שאני לא בא לאימון, שלא יחשוב שהברזתי ויזרוק אותי מהקבוצה.
(לעצמו) בשש שעות אפשר לטוס לאנגליה ולראות משחק של מנצ'סטר יונייטד... (יוצא)
- רינה: ותעשה את זה מהר, אין זמן לבן-גוריון, אני מחכה לך בבית.

תמונה 5

דכלניות רחוב.

- אלם: שלום טיגסט.
- רינה: (מסתכלת על אחת שאומרת את שמה) שלום, אָלם, קָלם וְתָלם.
- אלם+תלם+קלם: אני קלם, היא תלם, אני אלם, היא קלם וכו' (נוצר בלבול) הבנת, טיגסט?
- קלם: (מתקנת את אלם) עכשיו קוראים לה רינה. שלום, רינה, מה נשמע?
- אלם: את נראית אישה חדשה. *חדשה חדשה.*
- תלם: כל כך צעירה ויפה, בחיי חשבתי שאת הבת שלך.
- אלם: בשעה טובה ומוצלחת.
- תלם: עושים מסיבה?
- רינה: בטח.
- קלם: מתי?

- רינה: בערב.
- אלם: מזמינים הרבה?
- רינה: מסיבה משפחתית קטנה בינתיים, צנועה. אני ממהרת הביתה. להתראות.
- אלם: כדאי לך למהר, כי שמענו שהיועצת החינוכית מבית הספר של מרים נמצאת כבר בדרך לבית שלך.
- רינה: הילדה ירדה בלימודים בזמן האחרון.
- אלם: בטח שהיא תרד בלימודים, בגלל שיש לה חבר.
- רינה: אלוהים ישמור...
- קלם: אתמול ראינו אותם מחזיקים ידיים.
- רינה: אוי... שתיפול לה היד...
- תלם: הוא גם מעשן.
- רינה: שיישרף באש הגיהנום. הוא מהשכונה?
- אלם: יש לו עגיל בגבה...
- קלם: גם באוזניים...
- תלם: וגם בלשון...
- רינה: אני לא יכולה לשמוע יותר... *אלוהים ישמור*.
- קלם: והרבה ג'ל וצבע פסים על השיער.
- אלם: וגם שיער ראסטות, קוקיות....
- רינה: אני אעשה ממנה קוקו.
- אלם: הוא בא מפנימייה.
- רינה: מספיק, אני לא יכולה לשמוע יותר! אתם תראו מה שאני אעשה לה. את הראש אני... *אוריזף אהכתפייט... טוב תודה רבה*.
- { יוצאת עצבנית }
- קלם: (בהתרגשות) אני מתה לראות את זה.
- תלם: אתן חושבות מה שאני חושבת?

אלם: קדימה לדרך... רגע רגע! תראו מי מתקרבים אלינו. מדברים על החמור והחמור מופיע. (למצוא גם פתגם באמהרית)

קלם: איפה הם? אני לא רואה אותם.

אלם: *ש, את לא רואה?*

קלם: מה זה, כל יום הם נפגשים?

אלם: איזה מזל יש להם שהאימא שלה הלכה בדיוק בזמן.

קלם: חבל שהאימא שלה הלכה.

תלם: חבל שאנחנו לא כפולות, היינו יכולות להיות בשני המקומות בו זמנית. גם פה וגם שם.

קלם: בואו נלך לכיוון שלהם, שלא יחשדו שאנחנו עוקבות אחריהם ואחר כך הולכות לרכל.

אלם: אנחנו לא רכלניות אנחנו סקרניות. *נס וחליפה רכלניות.*

{הן חוצות לעבר הזוג. באותו רגע נכנסים לבמה שלומי ומרים, הם מחזיקים ידיים, אך ברגע שרואים את הרכלניות ממהרים להרפות. הרכלניות והזוג מחליפים ברכות, הרכלניות ממהרות לעבור לצד השני ומסתתרות שלא ירגישו בהן. הזוג נעצר ושלומי מוודא שהרכלניות נעלמו. מפעם לפעם הרכלניות מציצות ומגיבות תגובות קצרות בעברית ואמהרית}

שלומי: ראית איזה מבטים תקעו בנו?

מרים: כמעט ויצאו להן העיניים. (צוחקת ופתאום מפסיקה) עכשיו ירצו לספר לאימא שלי... זה מה שחסר לי... גם ירדתי בלימודים ובטח ראו אותנו מחזיקים יד ביד ויוסיפו עוד תבלינים.

שלומי: בשביל זה אני אומר, שכדאי לך לחשוב ברצינות לבוא לפנימייה. זה מה זה כף.

מרים: ההורים שלי לא יתנו לי, אני מכירה אותם.

{ שלומי מוציא סיגריה }

מרים: השתגעת, מה אתה עושה!?

שלומי: הם הלכו, לא?

מרים: זה רק נדמה לך, הן נמצאות בכל מקום.

שלומי: את יודעת, שם בפנימייה, אין רכלניות. אף אחד מההורים לא אומר לך מה לעשות. מעשנים בלי פחד. את מרגישה שאת חופשיה ולא בכלוב, כמו ציפור, עושה מה שאת רוצה. אין שיעורי בית. מלא אוכל. מלא בנים ובנות ויש כל מיני חוויות, טיולים, חוגים, צחוקים בלילות, מסיבות, קבלת שבת.

מרים: ואיך הייתה רמת הלימודים שלך לפני הפנימייה?

שלומי: האמת? לא ברמה כל כך טובה, אבל מה זה משנה, בפנימייה אני ברמה טובה מאוד והיום אני עם ביטחון ואני יכול לעבוד בכל מקצוע שאני רוצה.

{הרכלניות בצד. הזוג לא מרגיש בהן}

אלם: מה אתה כבר יכול להיות?

תלם: מנקה רחובות.

קלם: זבל, זבל תנקה.

אלם: אולי פחה שחותך את היד.

קלם: נהג משאית ששובר את הגב.

תלם: פועל פשוט, פועל שחור, זה מה שתהיה.

מרים: אני מצטערת, שלומי, אני לא מסתכלת למטה, אני רוצה לבנות את עצמי ולהגיע יותר למעלה.

שלמי: מי שרוצה להיות יותר מדי למעלה יכול ליפול יותר מדי למטה, והנפילה מלמעלה תהיה ארוכה, חזקה וכואבת.

מרים: ומי שפוחד לטפס למעלה ומסתפק להיות למטה אז הוא חי למטה כל החיים שלו ואין לו לאן ליפול, רק מתחת לאדמה... בזבל.

שלומי: את מבלבלת אותי...

רכלניות: חכמה, תשובות יפות. הוא מטומטם, לא מתאים לה.

שלומי: אז את תדברי עם ההורים שלך? כן או לא?

מרים: אני בחיים לא אצליח לשכנע אותם, במיוחד לא את אבא שלי... אולי תחזור אתה לעיר וזהו?

שלומי: נראה לך שאני אוותר על הפנימייה? מה יש לי בחוץ, חוץ ממך?

מרים: זה לא מספיק?

- שלומי: ומה אם ניפרד? מה יצא לי מזה? אני אצא קירח מכאן ומכאן.
- מרים: אתה מנהל איתי חשבונות? (תגובת הרכלניות באמהרית)
- שלומי: תבטיחי לי שלפחות תנסי לדברי עם ההורים שלך ותנסי לשכנע אותם.
- מרים: לידיעתך אני כבר דיברתי על זה עם היועצת החינוכית בבית הספר והיא רוצה קודם לדבר על זה עם ההורים שלי.
- שלומי: זה כבר נשמע טוב.
- מרים: עכשיו אתה מבין שגם אני רוצה.
- שלומי: אז אפשר לקבל נשיקה על החשבון?
- {תגובת הרכלניות באמהרית}
- מרים: אתה כל הזמן עושה לי חשבונות.
- שלומי: אחת קטנה.
- מרים: לא.
- שלומי: אחת קטנה אף אחד? *אך אף כואב...*
- מרים: *אכרה*, אתה חושב שאם אתה אומר את זה באמהרית אז תקבל?
- שלומי: A little kiss
- מרים: גם באנגלית לא יעזור לך. (צוחקת ועונה בשלוש שפות) לא, No, *אף*...
(שלומי מסמן נשיקה קטנה) השתגעת? אתה חושב שהרכלניות לא מציצות בנו עכשיו?
- שלומי: אני לא רואה אף אחת.
- {תגובת הרכלניות באמהרית}
- מרים: אבל הן רואות אותנו. אלה יש להן עיניים בכל מקום. אם אתה רוצה שנמשיך להתראות, אז כדאי שאני אלך לפני שההורים שלי יחשדו ולא יתנו לי לצאת בחיים.
- {שלומי מפריח לה נשיקה. בצד השני שומעים תגובה קולית של הרכלניות}
- שלומי: אני כבר אצלצ'ל אלייך, ביי. (יוצא מאוכזב)
- מרים: ביי... (יוצאת לכיוון אחר)

תמונה 6

רכלניות רחוב. שלוש הרכלניות נכנסות לבמה בריצה ועוקבות אחרי מרים.

- אלם: היא הסתובבה לשם, בואו אחרי, **מה מה...**
- תלם: ראיתן איזה נשיקות התנשקו?
- קלם: בשפתיים, נשיקות צרפתיים...
- תלם: ואיזה חיבוקים וליטופים, לא רצתה להיפרד ממנו.
- אלם: נדבקו כמו דבק מגע, לא יכלו להיפרד. אחרי, **קדימה אחרי!** לא משם! בואו, יש לי קיצור דרך...
- קלם+תלם: יש שם תצפית טובה?
- אלם: מאוד.
- אור יורד.

תמונה 7

סלון בבית. מרכז במה. על הספה שוכב האבא צ'קולה. רינה נכנסת.

- רינה: (בקול) ישראל, ישראל תקום. (אין תגובה מצידו)
צ'קולה תקום.
- ישראל: **מה קרה?**
- רינה: למה נרדמת?
- ישראל: חיכיתי וחיכיתי עד שנרדמת.
(נועץ בה מבט ממושך)
- רינה: מה?
- ישראל: אסור לי להסתכל עלייך?
- רינה: אם אתה רוצה להגיד משהו, אז תגיד.
- ישראל: (חיוך שובבי) אני לא רוצה להגיד כלום.
- רינה: את המבטים האלה אני מכירה אותם טוב מאוד. כדאי שתפסיק עם זה.
- ישראל: את נראית יותר צעירה או שאני חולם?

- רינה: צ'קולה! מה קרה לך?
- ישראל: את נראית כאילו אישה אחרת.
- רינה: ואתה בטח מרוצה.
- ישראל: כן, למה לא?
- רינה: (בכעס) אתה בוגד בי, איתי?
- ישראל: לא, מה פתאום, אף אותה אף.
- { רינה מביטה בו, לא מבינה את כוונתו }
- ישראל: **את אותה את** אז מה זה משנה? (מתקרב אליה)
- רינה: מה אתה הולך לעשות?
- ישראל: רוצה לגעת בך, לבדוק מה עשו, **איך צ'קולה... צ'קולה, לא כ'קולה**. (בודק)
- רינה: בחיך, צ'קולה, מה אתה בודק אותי עכשיו? אני כולי נרגשת ונסערת בגלל אחותי ואתה מוצא זמן להתרגשויות אחרות?
- ישראל: אנחנו אוהבים, לא?
- רינה: בסדר אוהבים, אבל לא עכשיו באמצע היום. הילדים צריכים להיכנס בכל רגע.
- ישראל: בחיי שאת נראית טוב.
- רינה: ואתה מוכן לבן-גוריון?
- ישראל: בטח, תראי...
- רינה: לפחות תסדר טוב את החולצה בפנים. (פותחת לו את החגורה ואת הכפתורים. הוא נהנה עם ידיים מורמות למעלה)
- { נכנסת מרים }
- מרים: אימא, או...פס סליחה. (רוצה לצאת)
- רינה: בואי הנה, בואי הנה.
- מרים: תמשיכו בשלכם אני לא רוצה להפריע.
- { רינה מרפה מהמכנסיים של בעלה והם נופלים למטה. הוא ממהר להרים אותם }

- רינה: בואי, תתקרבי, את לא מפריעה. מה שראית זה לא מה שראית, זה משהו אחר לגמרי. (לצ'קולה) מה אתה עומד? תתלבש.
- מרים: אני רציתי לדבר אתכם.
- רינה: את רצית לדבר אתנו? אַרְרָה (מילת גישור), אנחנו רוצים לדבר אתך. איפה הסתובבת כל היום?
- מרים: (שותקת)
- רינה: איפה הסתובבת כל היום?
- מרים: (שותקת)
- רינה: את רוצה שאני אוציא את הגרון? **איפה הסתובבת כל היום!**
- מרים: אצל חברות.
- ישראל: (לרינה) **קצת בעדינות, אל תהיי קשה אליה.**
- רינה: אצל איזה חברות?
- מרים: אצל הרבה חברות.
- ישראל: (לרינה) **ככה זה בארץ כל היום אצל חברות.**
- רינה: (לישראל) **אולי תיתן להמין מה קורה אתה?**
- (למרים) ולמה כל ה"הרבה" חברות שלך צלצלו בטלפון הרבה פעמים כל היום וחיפשו אותך?
- מרים: טוב, אז אין לי מה להגיד לך.
- רינה: לי יש מה להגיד לך. את כל היום מסתובבת עם הבחור מהפנימייה, נכון?
- מרים: (לא עונה)
- ישראל: (קופץ כנשוך נחש) איזה בחור?
- רינה: **את כל היום מסתובבת עם הבחור מהפנימייה, נכון?**
- ישראל: **תצני לאימא שלק מידי!**
- מרים: כן.
- ישראל: כן מה? כן היית? או כן לא היית?

- מרים: כן. הייתי.
- רינה: הוא נגע בך?
- מרים: מה זאת אומרת נגע בי?
- ישראל: נגע זה נגע! אז הוא נגע או לא נגע? *נא אלא נא?*
- מרים: נגע.
- רינה: (צועקת. היא חושבת שקיימו יחסים) אה... מה נעשה עכשיו?... היא בהריון...
היא כהריון... היא כהריון... (מתעלפת)
- ישראל: תביאי מים מהר.
- {מרים רצה מהר להביא מים, בינתיים ישראל לרינה רוח להעיר אותה.
בקצה הבמה: הרכלניות מציצות לרגע אחד, מסמנות על גופן תנועת הריון,
מצחקקות ושבות להסתתר.
מרים חוזרת עם מים. הם מרטיבים את פניה של רינה מתעוררת מעלפונה}
- מרים: אימא, זה לא מה שאת חושבת. תירגעי, אתם כולכם מתוחים, תירגעו, אוף.
- ישראל: (כמזהיר) תגידי מה הוא עשה לך. *איפה הוא נא נא?*
- מרים: הוא בסך הכול החזיק לי את היד. אני נשבעת שלא יותר מזה ואל תעשו מדבר קטן עניין גדול.
- רינה: כל אסון גדול מתחיל מדבר קטן.
- ישראל: את לא יוצאת אתו! לא רואה אותו יותר! ולא מדברת אתו! אפילו לא בטלפון...
אט הוא נא נא את נא נא.
- {צלצול בדלת. מרים פותחת את הדלת ונכנסת היועצת החינוכית, שמדברת להורים באיטיות. היא חושבת שהם לא מבינים עברית}
- דגנית: שלום, מרים, שלום לכולם. שמי דגנית. אני מקווה, שאני, לא מפריעה...
רינה: (מחקה אותה) לא, בבקשה. תיכנסי.
- דגנית: (מושיטה יד לישראל) נעים מאוד, שמי דגנית, אני, היועצת, החינוכית.
- ישראל: (מדבר כמוה לאט) שלום, גנית, אני, צ'קולה...
דגנית: נעים, מאוד, מר, שוקולד.

- ישראל: אני ישראל. רוצה, אינג'ירה?
- דגנית: (מצחקקת) אה... לא תודה... אפשר, לשבת?...
(מתיישבת ללא אישור בקצה המושב, ומדברת לאט מאוד ומסבירה גם בעזרת הידיים)
- אני, באתי, בקשר לתלמידה, מרים, הבת שלכם, היא, מאוד רוצה, ללכת...
לפנימייה, הבנתם? לפנימייה.
- מרים: את יכולה לדבר איתם רגיל. הם לא מטומטמים.
- דגנית: או לא, (בולעת את רוקה) בחיים לא חשבתי כך. אתם לא חושבים שלרגע אחד עלה על דעתי שאתם כאלה פרימיטיביים או משהו כזה...
- ישראל: היא לא תלך לפנימייה, לא! וזהו! (פוסק והולך מדגנית)
- דגנית: את זה בדיוק רציתי לדעת, מדוע לא? (הולכת אחריו) תבין, מר צ'קולה, זאת ההזדמנות שלה. זאת יכולה להיות לה חוויה נפלאה לכל החיים. שם לומדים הרבה דברים, פוגשים הרבה חברים חדשים ועושים הרבה מעשים שפה לא יכולים לעשות.
- ישראל: היא תישאר פה ליד אבא שלה וליד אימא שלה. (הולך ממנה)
- דגנית: (אחריו) אולי אתם לא יודעים, היא גם ירדה מאוד בלימודים, מר שוקולד...
- ישראל: (בתקיפות) צ'קולה! ישראל!
- דגנית: סליחה, מר ישראל צ'קולה, עם רמת הציונים שיש לה עכשיו, שם היא תהיה תלמידה מצטיינת. ירדה בלימודים?... אז ירדה קצת, לא קרה שום אסון.
- רינה: ירדה בגלל שהיה לה חבר.
- ישראל: אבל עכשיו אין לה חבר והיא תעלה... כמה ירדה בלימודים?
- דגנית: (מוציאה מהתיק את המבחנים) הנה, בבקשה... במתמטיקה 4 יחידות 80.
- ישראל: (פונה למרים) מה קרה 80? למה רק 80 למה לא 100? (מסמן לה כאילו אומר: חכי ותראי מה אני אעשה לך יותר מאוחר)
- מרים: אבא, 80 ב-4 יחידות זה מצוין.
- ישראל: לא! 80 זה 80 ו-100 זה מצוין, אני רוצה רק 100 בכל היחידות.
- דגנית: תסלח לי, מרים צודקת מאוד. 80 זה ציון גבוה מאוד. בין הראשונים בכיתה.

- ישראל: לא, הראשון זה 100 אחוז. אני רוצה 100 אחוז מתוך 100, בכל היחידות.
- דגנית: הציון בספרות יש לה 85, בהיסטוריה 75 ובהבנת הנקרא 60. טוב, היא חולמת קצת, אבל לא נורא, אפשר לחיות טוב מאוד עם זה. בקיצור, אמנם היא ירדה מהשליש הקודם, אבל הציונים שלה עדיין גבוהים וזה בהחלט מספיק בשבילה. אם היא תסיים את התיכון עם ציונים כאלה, היא בהחלט תוכל להתקבל לכל מקום עבודה, כמו לסופרמרקט, וכידוע לכם, מדינתנו הקטנה זקוקה לידיים עובדות, לפועלים במפעלים השונים שימנעו הבאת פועלים זרים. אני בטוחה שהיא תצליח למצוא עבודה, לכן אני אומרת שהציונים האלה בהחלט מספיקים לה, היא התקדמה מספיק.
- ישראל: זה מספיק לך, אבל לא לנו. (בזלזול) *זאת היוצאת החינוכית fe?*
- רינה: מרים שלנו תלמד באוניברסיטה.
- דגנית: בהחלט-בהחלט...
- ישראל: מרים שלנו תצליח יותר מאתנו.
- דגנית: מעל לכל ספק.
- מרים: אמרתי לך שאי אפשר לשכנע אותם. וחוזר מזה אני כבר לא רוצה ללכת לפנימייה.
- רינה: אנחנו לא צריכים שכנוע. מרים תלמד פה ולא תלך לפנימייה, והיא תהיה רופאה.
- ישראל: ומעכשיו היא לא תצא מהבית והיא תקבל רק מאה אחוז. הכול מאה מתוך מאה. והיא תהיה רופאה פסיכולוגית. הבנת דג-דגנית?
- דגנית: דגנית. טוב אני רואה שאין טעם להמשיך ולנסות לשכנע אתכם. נותר לי רק לאחל לכולנו בהצלחה. היה נחמד להכיר אתכם. להתראות. אני כבר אדווה למנהל בית הספר. (יוצאת. חוזרת עם צחוק מבוכה) אהה... כמעט שכחתי, מרים, אל תשכחי להביא מחר 100 שקלים לטיול השנתי של שלושה ימים.
- ישראל: אין טיול. היא תטייל בספרים שלה.
- דגנית: טוב יכול להיות שהטיול יתבטל בגלל המצב הביטחוני. טוב, אז שלום.
- { דגנית הולכת לדלת ובדיוק יעקב נכנס. הם אפילו מחליפים ברכת שלום. דגנית יוצאת. כולם מביטים ארוכות ביעקב }
- יעקב: מה? מה אתם מסתכלים עלי ככה? אני נשבע שלא עשיתי כלום בבית-הספר.

- מרים: תירגע, היועצת באה בשבילי.
- רינה: שיעורים עשית כבר?
- יעקב: אין לי.
- מרים: אף פעם אין לך שיעורים?
- יעקב: כשיש, אני מספיק לעשות בכיתה ואת החומר אני יודע כי אני מתרכז ומקשיב.
- מרים: אתם נטפלים רק אלי... אתם תראו כשיגאל יבוא מהצבא, אספר לו הכול.
- רינה: יגאל התקשר בזמן שהייתי במספרה?
- ישראל: היו טלפונים רק למרים.
- רינה: (ליעקב) לך להתכונן כי אנחנו כבר צריכים לצאת.
- יעקב: יש עוד הרבה זמן. ואם יגאל יגיע יותר מאוחר ולא יראה אף אחד בבית?
- רינה: אנחנו נצא לבן-גוריון ונחכה שם ואל תדאג לו, הוא לא ילך לאיבוד. הוא יודע בדיוק מה לעשות. *אן אהתכונן, אנתנו נאחר באהאן.*
- יעקב: טוב. (יוצא)
- רינה: (מדמיינת) אני מנסה לראות אותם ככה... יורדים מהמטוס... נוגעים באדמה... מנשקים אותה... ואני כבר מרגישה בדיוק מה שהם ירגישו... (בוכה)
- ישראל: עוד פעם את בוכה? כמה דמעות יש לך?
- מרים: אימא, די... (מחבקת אותה) די לפני שגם אני אתחיל לבכות.
- ישראל: חבל שהקצין שלנו לא פה.
- מרים: אני בטוחה שהוא יגיע לחופשה מיוחדת.
- ישראל: אי אפשר לדעת עם המצב בארץ.
- יעקב: (נכנס מרוצה) אני מוכן.
- ישראל: אם אתה מוכן, כולם מוכנים. *אז קדימה, נאן אמן-אוריון.*
- אור יורד.

מערכה שנייה

תמונה 1 מערכה 2

סלון בבית. מוזיקה ברקע. כולם נכנסים בתנועות קלות של ריקוד.

ישראל: **איך הייתה הטיסה?**

דרבבו: מתרגשים כולם...

ברצ'קו: **תשע שנים לקח לנו צר עצלנו למטוס ובאנו לירושלים... כמה יפה ירושלים מהמטוס. כשהודיעו לנו במטוס אפשר לראות את ישראל, כולנו הלכנו לחלונות וראינו מלמעלה את ירושלים ואת כל הניצוצות של הזהב, ובכינו...**

יעקב: אבל איך הגעתם לסודן לפני תשע שנים? ספר קצת אקשן, על השודדים, הגנבים... רוצחים...

דרבבו: **הו, בני... אתה מחזיר אותנו הרבה שנים אחורה...**

(שותה, ובהדרגה נכנס לסיפור, ולאט לאט הוא חובה שוב את החוויות שעברו עליהם בדרך עד שהגיעו לארץ)
שבועות **הלכנו**... הלכנו והלכנו, בדרך רדפו אחרינו שודדים והתנפלו עלינו... היו גם יריות והיינו בטוחים שאנחנו הולכים למות ולא נגיע לארץ הקודש. בדרך סבלנו ממחלות והיו שמתו והיו שנרצחו... אבל הכי קשה היה **neife** **היא** הגב שלי, היא הייתה חצי מעולפת. כל הדרך אני חושב רק על ירושלים ואני אומר לאלמז: **תחזיקי מצמד**, תחזיקי מעמד. וברצ'קו מחזיקה אותי בבגד שהיא לא תיפול... ואני קיבלתי מין כוח כזה, וחשבתי רק על ירושלים. **אנחנו ככיוון הנכון**, אנחנו בכיוון הנכון, אני צועק. ירושלים, ירושלים... בירושלים מלא זהב ובנחלים זורם חלב, ושם אנשים הכי טובים שבעולם, רק צוחקים, צוחקים כמוך אלמז. הם מאושרים ושם היהודים בני האדם הכי טובים שיש. כשנגיע לירושלים לעולם לא יחזירו אותנו בחזרה לאתיופיה. שם, אלמז, חיים רק יהודים, והארץ גדולה. **מלא יהודים**, מלא יהודים, יותר ממיליון כפרים, כאילו שכל הארץ בית-כנסת אחד גדול וכולם שומרים מצוות ומדברים בשפת הקודש ואוהבים את כולם. כולם עוזרים לכולם. אם מישהו בצרה, כולם עוזרים לו. שם זה כפר אחד גדול-גדול, ושם תתחנני, אלמז, תוליד ילדים והם יהיו יפים-יפים כמו ירושלים...

חבל שאבא שלי ואימא שלי לא יראו את ירושלים. את שומעת, אלמז, אבא ואימא שלי מלווים אותנו מלמעלה. הם מלווים אותנו כל הדרך ולא מתעייפים.

גם לנו אסור להתעייף. הם מסתכלים עלינו מלמעלה וגאים בנו. אנחנו מגשימים את החלום שלהם... (מתרגש) חלום שחלמנו כל כך הרבה שנים... (שתיקה. בולע את רוקו) ואז לפני הגבול הסודני, אולי מאה מטר מהגבול, נפלתי והתעלפתי בלי כוחות...

(שתיקה)

כשהתעוררתי, אשתי ברצ'קו ואלמז היו לידי מפוחדות. הרמתי את הראש וראיתי מולי חייל סודני עם רובה ביד... (מדגים) הוא הסתכל עלינו, הרים את הנשק...

{ לבמה נכנס יגאל, קצין במשמר הגבול, בנס של רינה וישראל. עם כניסתו כל העולים בורחים ומסתתרים }

יגאל: שלום...?

רינה: יגאל... בן שלי... (הולכת אליו והם מתחבקים ומתנשקים)

ישראל: (מרגיע) זה הבן שלנו, יגאל. (מסביר) אדיסו, אתם לא זוכרים את אדיסו?

ברצ'קו: אדיסו? ... (ניגשת אליו נוגעת ומחבקת אותו) *אדיסו, אדיסו*. אם סבא וסבתא, היו, רואים אותך, לא היו, מאמינים, שאתה, בצבא ירושלים.

ישראל: הוא קצין גבוה בצבא. (מחבק את יגאל)

דרבבו: (ליגאל) אתה דומה לסבא שלך, בדיוק! (מתחבקים ומתנשקים)

יגאל: אלמז... (ניגש אליה והשניים מתחבקים. אלמז צוחקת)

ישראל: (פונה לעולים) אדיסו שלנו יהיה הרמטכ"ל האתיופי הראשון בישראל.

יעקב: ואני אהיה הטייס האתיופי הראשון.

רינה: (תוקעת בו מבט) גם ככה אתה מרחף באוויר.

ישראל: ומרים שלנו תהיה פסיכולוגית, או רופאת שיניים.

מרים: אבא, די, אתה נסחף.

ישראל: (שואל את יגאל) מה זה נסחף?

יגאל: (תרגום לאמהרית: "מי שמלפניו מתאור ופסעילות")

ישראל: כל זה במלה אחת?

יעקב: דוד, מה עם הסיפור?

- ישראל: (לדרבבו) **כן, מה עם המשק הסיפור?**
- דרבבו: אז החייל עמד, החזיק ביד אחת את הרובה והסתכל עלינו, ראה את אלמז ואלמז התחילה לצחוק וזה מה שהציל אותנו. החייל הוציא מימייה, נתן לנו לשתות ואמר: "אם הגעתם עד לכאן, מגיע לכם להמשיך הלאה". לכן אני אומר שתמשיכו לצחוק. הצחוק הוא נפלא, הוא יכול להציל אדם ממוות.
- ברצ'קו: **(מדברת חלק בעברית, חלק באמהרית, כך שיוצאת שפה בתוך שפה, מפעם לפעם ישראל יתרגם)** אני רציתי לנשק לו את הרגליים, אבל הוא לא הסכים. אמר לנו לקום וללכת לפני שיבואו חיילים אחרים והם לא יתנו לנו להמשיך. ואמר: "אל תסתכלו אחורה". אז על סף אפיסת כוחות, קמנו והתחלנו ללכת. בהתחלה הלכנו לאט כי פחדנו אולי שהוא משקר לנו והוא ירה לנו בגב, אך כשהרגשנו יותר בטוחים רצנו כל כך מהר, שאני בחיים שלי אפילו כשהיית צעירה לא רצתי ככה. ככה עברנו את הגבול והגענו בשלום לישראל... אה, אבל זה היה לפני הרבה שנים...
- יגאל: אמא, אני רוצה לצאת להסתפר.
- רינה: יופי, ובאותה הזדמנות תחזיר את הכובע לספרית.
- יגאל: איזו ספרית?
- רינה: קוראים לה אסתר, בסוף הרחוב.
- יגאל: אבל זו מספרה לנשים בלבד.
- רינה: מספרת גם גברים. (מציעה לו את הכובע)
- יגאל: אימא, את לא מצפה ממני ללכת ברחוב עם כובע של אישה ביד. וחוץ מזה רק הרגע הגעתי.
- רינה: תעשה כניסה חדשה לפה.
- מרים: אתה רוצה שאני אלווה אותך?
- יגאל: אוקיי. אבל אני מיד חוזר.
- רינה: הנה קח שקית ניילון שאף אחד לא ידע מה יש בפנים.
- רינה: (ליגאל) אל תשכח שאנחנו עושים מסיבה. אנחנו לא מתחילים עד שתבוא.
- יגאל: בסדר, להתראות.
- מרים ויגאל יוצאים אור יורד

תמונה 2 מערכה 2
מרפסת. יעקב ואלמו.

- אלמו: **יעקב, מה זה עש?**
- יעקב: (מסביר בידיים) שם זה בתים של אנשים.
- אלמו: **עש?**
- יעקב: (מנסה באמהרית) **עש זה...** (מתקשה בשפה וצוחק)
- אלמו: (צוחקת על זה ששכח את השפה האמהרית) **עכח את השפה עש?**
(בעברית איטית) נהיית פרנג'. אתה יכול, לדבר, עברית, אבל לאט לאט.
- יעקב: אה, את יודעת עברית, גם את למדת באדיס אבבה?
- אלמו: כן, אני מדברת לא מהר (צוחקת). אתה יודע, שכל הפרנג'ים, נראים לי דומים אחד לשני.
- יעקב: גם אני חשבתי בהתחלה שכל הישראלים דומים וגם הישראלים כשראו אותנו בהתחלה חשבו שאנחנו דומים אחד לשני. (שניהם צוחקים)
- אלמו: (בעברית ואמהרית לסירוגין) עכשיו גם אתה נראה כמו פרנג'... (צוחקת)
מה עש הניצוצות כמו כוכבים באמהרית ואל עש?
- יעקב: הניצוצות שאת קוראת להם "כוכבים שלא בשמים" הם אורות של בתים שנמצאים אחרי הגשר, ושם גרים רחוקים מאתנו הישראלים, הוותיקים הפרנג'ים, וחלק מהרוסים שהשתלבו. לפני הגשר אנחנו גרים, ולנו עדיין לא נותנים לעבור את הגשר. רק כשנעבור אותו נתקבל ונהיה שווים בחברה. פה קרובים אלינו גרים הקווקזים וחלק מהרוסים (בציניות) והם אוהבים אותנו מאוד.
- רינה: (נכנסת מהר) מה אתה מכניס לה לראש כל מיני סיפורים.
- יעקב: מה את מתרגשת?
- רינה: היא הגיעה?
- יעקב: מי?
- רינה: אמרו שסגנית שר הקליטה צריכה להגיע.
- יעקב: היא באמת צריכה להגיע?

רינה: היא אפילו מאחרת.

ישראל: מכל המשפחות בחרה דווקא בנו?!

רינה: זה כבוד לנו שתבוא סגנית שר הקליטה אלינו.

ישראל: כל השנים אף אחד לא בא, ועכשיו היא נזכרה לבוא?

רינה: צריך לכבד. היא באה לבדוק את תנאי הקליטה.

יעקב: ראיתי מהמרפסת מישהי לא מוכרת מחפשת כתובת...

{צלצול. נכנסת סגנית שר הקליטה.

הרכלניות ברקע מציצות}

חרגולית: (מבטא רוסי חזק). שלום, אני סגנית שר הקליטה ובאתי לוודא שהעולים החדשים הגיעו והתאקלמו.

רינה: הגיעו, הם פה.

חרגולית: (בהתפעלות והתרגשות) boze moi... (בוז'ה מויי...)

בכל פעם אני נרגשת מחדש לפגוש עולה חדש...

לראות את העיניים שמחפשות ומתחדשות...

(לוחצת יד לרינה, ועוברת לישראל) ברוך הבא עולה חדש.

{רינה יוצאת לכיוון המטבח}

ישראל: אני לא עולה חדש, אני עולה ותיק. (מצביע על דרבבו) הוא עולה חדש.

חרגולית: (לוחצת יד לדרבבו) שלום, ברוך הבא. (מצביעה על יעקב) גם הוא עולה חדש?

ישראל: לא, הוא עלה כבר.

חרגולית: נכון, הוא נראה ותיק. ישראלי לכל דבר, איך קוראים לך, חמודי?

יעקב: יעקב.

חרגולית: אני רואה שיש לך כבר שם עברי.

ישראל: לו קוראים דרבבו, זאת אשתו ברצ'קו, זאת הבת אלמז והם עולים חדשים.

חרגולית: ואתה מר...

ישראל: אני מר ישראל...

חרגולית: (עושה תנועות של מרים משקולות.) עושה ככה?

ישראל: לא עושה ככה. אישתי רינה הלכה למטבח להביא אינג'רה ושתייה.

חרגולית: או... אני מאוד אוהבת אינג'רה. (דוברת אמהרית במבטא רוסי) אני מאוד אוהבת אינג'רה.

{כולם מוחאים כפיים וצוחקים.

חרגולית מצטרפת למחוק, וברגע מסוים צחוקה משתנה לצחוק משונה.

כולם מפסיקים ומביטים בה בהשתאות.

היא מבחינה בהם ומפסיקה מיד

ישראל: *מאיפה את יוצאת אמריקנית?*

חרגולית: (כמי שלא הבינה ואחר כך מבינה) אה?... רגע רגע, אני הבנת... שאלת מאיפה

אני יודעת אמהרית נכון? (ישראל מהנהן בראשו. חרגולית בגאווה)

אני דוברת אנגלית, צרפתית, קווקזית, הונגרית, רוסית כמובן, אוזבקית,

כורדית, אמהרית *קצת* ועברית.

טוב, חברים, עכשיו צריך להחליף לכולם את השמות. (מצביעה על ישראל)

כמו שהחליפו לכם והחליפו לנו, צריך להחליף להם, כי קשה לבטא שמות

רוסים, קווקזים או אתיופים ואנחנו צריכים שמות עבריים. מה לעשות? כמו שלי

קראו פעם "אולגה", והיום קוראים לי חרגולית ואני מרגישה ישראלית.

ישראל: התקדמת בחיים.

חרגולית: נכון. (מוציאה ניירות רישום) לכן, בואו נעשה רישום... איך קוראים לך?

דרבבו: דרבבו.

חרגולית: (רושמת) דרבבו. לאיזה שם נחליף אותו?

{שתיקה ארוכה. כולם חושבים}

ישראל: הוא יכול להיות... (חושב ארוכות) רק דרבבו. זה השם שלו וזה הכי מתאים לו.

הוא נולד דרבבו וגדל כמו דרבבו.

חרגולית: נכון, גם אני נולדתי וגדלתי כמו אולגה ואני עכשיו חרגולית. (כמעט בתחנונים)

אני חייבת לעשות רישום. זה חלק מהעבודה שלי במשרד הקליטה. גם אני

בהתחלה לא רציתי להיות חרגולית והיום אני גאה בכך. ואולגה זה שם יפה, אבל

קיבלתי את השם חרגולית למען המדינה!

קיבלתי את השם חרגולית למען הציונות!

קבלתי את השם חרגולית למען ביטחון ישראל!
 למען העלייה אני חרגולית!
 (מצדיעה) תחיי מדינת ישראל!

רינה: (נכנסת עם מגש שתייה ואינג'רה) תשתי משהו?

חרגולית: לא תודה. (פונה לישראל) אז נחליף לו?

דרבבו: (לישראל) *השתנה המלך, אז תן לה לפנות את השם.*

ישראל: (לחרגולית) טוב, נחליף, שישתנה המזל.

רינה: קודם תטעמי מהאינג'רה

חרגולית: רעיון טוב, אני אטעם קצת מהאינג'רה. *חתיכה קטנה ונהו.*

רינה: *במקשה קחי!*

{ חרגולית לוקחת וטובלת בחריף. היא נוגסת באינג'רה ותווי פניה מתחילים להתעוות. רואים שהיא טובלת מהחריפות. היא מתחילה להשמיע קולות משונים.

תגובה של רכלניות

חרגולית: (בקושי מדברת) אני חושבת שאני בכל זאת אשתה משהו. (שותה) או או או, זה היה טוב, זה היה כל כך טוב שההרגשה שלי כמו, כמו אורג... לא חשוב.

רינה: אני אתן לך בקופסה לפני שתלכי.

חרגולית: תודה רבה, אבל אסור לי לקחת שוחד. נחזור לעניינינו, אז השם דרבבו יוחלף ל... ל... חזי.

ישראל: חזי זה בשביל ילד.

חרגולית: ל... לדני.

ישראל: דני זה ילד יותר קטן, הוא גדול.

חרגולית: לישראל.

ישראל: אני ישראל.

חרגולית: (מקפצת במקומה) יש לי יש לי יש לי. **דוב.**

ישראל: (לדרבבו) *מה'וט אתה דוב.*

דרבבו: (באדישות) דוב? שיהיה דוב".

{ חרגולית מתחילה במחיאות כפיים וכולם מצטרפים }

חרגולית: (רושמת) דוב... ולך גבירתי איך קוראים לך? *איך קוראים לך?*

ברצ'קו: *קוראים לי ברצ'קו.*

חרגולית: ברצ'קו, (רושמת) ברצ'קו... אי ייה ייה ייה, זה קשה למצוא. אבל מה הפירוש של ברצ'קו? אני שכחתי.

רינה: פירוש כמו קריסטל, כמו כוס.

חרגולית: אוי-וי, זה עוד יותר קשה... נקרא לה... כוס... כוס... כוס...

(קופצת ומקפיצה את כולם) יש לי. **קיסריה**. (לברצ'קו) מעכשיו את קיסריה.

ברצ'קו: ברצ'קו גר בקיסריה.

חרגולית: לא, לא גרה, השם רק קיסריה.

ברצ'קו: רוצה קיסריה טוב, תודה רבה. מתי אנחנו גרים בקיסריה?

חרגולית: אתם לא עוברים לקיסריה. (מופתעת ובהתלהבות) או, היא כבר מדברת עברית ... או... אני כל כך נרגשת, זהו נס... נס...

(מרוב התלהבות היא מתחילה לשיר ולצעוד. השיר: "פה בארץ חמדת אבות")

חרגולית: ולך, גברתי הצעירה היפה והחייכנית, איך קוראים לך? *איך קוראים לך?*

אלמז: (מנסה להגיד את שמה ומרוב צחוק היא לא יכולה) אל אל...

ישראל: זאת אלמז והיא רק צוחקת.

חרגולית: אלמז, איזה שם יפה. בת כמה את?

אלמז: (שוב מתפקעת מצחוק) אג...

חרגולית: תצחקי, הצחוק בריא לבריאות. כמה שהיא יפה. אילו שיניים לבנות ויפות. הלוואי והייתה לי בת אתיפית.

ישראל: היא בת שש עשרה.

חרגולית: נו, עוד מעט לצבא, נקרא לה... **צבייה**.

ישראל: אבל אלמז זה שם יפה, הפירוש זה יהלום.

חרגולית: אני יודעת שזה יהלום, אבל יהלום זה שם של גבר. לחברה הכי טובה שלי קוראים צבייה. צבייה זה שם יפה... (הנייד מצלצל, מדברת ברוסית: שלום אירינה, שטו סלו צ'ילס? סקולקה רזו יזה פּרסילה ניזוןניץ' מניי נרבוטו, יזה פה ביקור. (פירוש "מה קרה, כמה פעמים ביקשתי לא לצלצל אלי לעבודה, אני בביקור". סוגרת טלפון ומעבר חד) יש עוד עולה שלא החלפתי לו שם?

{ רכלניות מהצד }

רכלניות: (מצחקקות) לנו לא החליפו... ולא יחליפו...

ישראל: לכולם יש. אני ישראל, רינה, מרים, יעקב, זוב, צבייה... (מהסס)

חרגולית: וקיסריה.

ישראל: נכון, קיסריה, ויגאל.

חרגולית: (מתפלאת בעיניים פקוחות לרווחה במן תקיפות) מי זה יגאל?!

ישראל: יגאל הוא הבן שלנו והוא קצין גבוה בצבא.

חרגולית: קצין אתיופי? יופי.

טוב, אני סיימתי אתכם, אני חייבת ללכת לדווח על הביקור לשר הקליטה.

רינה: אולי בכל זאת תיקחי אינג'רה? *אני רואה שנה עושה פק טוב.*

חרגולית: אסור לי... אבל אני אקח חתיכה קטנה *קטנה, תודה רבה.*

(היא לוקחת אינג'רה וטובלת בחריף בכמות גדולה. היא מתחילה להשמיע קולות

משונים ותוך כדי השמעת הקולות היא בכל זאת מצליחה לדבר באושר)

זה טוב... טוב, אני עפה אני בוערת... (ותוך כדי יציאה שרה ומקפצת)

"ארץ ישראל יפה, ארץ ישראל פורחת..."

דרבבו: ככה זה כולם פה בארץ?...

כולם קופאים לרגע.

אור ירד

תמונה 3 מערכה 2

רחוב. מרים ויגאל.

מרים: ...אתה מבין אותי?

יגאל: אני בטוח שהם עושים לך את זה מתוך דאגה, אבל אני בכל זאת אדבר אתם. גם את צריכה להיות יותר נבונה ולהבא אל תסחפי יותר מדי ותבחרי לך חברים קצת יותר בזהירות. לא יוצאים עם כל אחד. זה לא העיקר לצאת עם מישהו ושכולם ידעו שיש לך חבר. אולי את עדיין צעירה להחלטות כאלה... תראי, ההורים צודקים. הם עושים את הכול מתוך אהבה אליך, אבל אני גם מבין אותך.

מרים: אולי הם צודקים בקשר לאותו בחור, אבל מה יהיה הלאה? הם יהפכו לי את החיים לגיהנום. הם מדברים איתי לפעמים על שידוך וכל השטויות האלה.

יגאל: ואת חושבת שאיתי הם לא מדברים על שידוך? שידברו.

מרים: הנה הגענו למספרה. תודה, יגאל.

יגאל: אני מבטיח לך שאני אדבר אתם ואסדר את הכול.

מרים מוסרת את השקית, נפרדים בנשיקות. יוצאת. אור יורד.

תמונה 4

במספרה.

יגאל: שלום, את מספרת גם גברים?

אסתר: לחייל כמוך ועוד קצין, היום על חשבון הבית. לא כל יום נכנס לכאן קצין אתיופי.

יגאל: זה בשבילך.

אסתר: מה, אתה כבר מביא לי מתנה?

יגאל: (צוחק) לא, זה מאימא שלי.

אסתר: (מוסר לה את השקית) זאת אימא שלך?

יגאל: כן.

אסתר: איזו אימא נפלאה יש לך.

- יגאל: כן, אני יודע.
- אסתר: שב בבקשה. (יושב. מלבישה אותו בסינר)
- יגאל: סיפרת אותה שיגעון.
- אסתר: אמרתי לה אבל היא לא האמינה.
- יגאל: אני מבין שזה הסגנון שלך לספר בלי מראה.
- אסתר: נשברה.
- יגאל: ככה אני מרגיש שאני בידיים שלך. את יכולה לעשות בי כרצונך.
- אסתר: זה טוב? או רע?
- יגאל: אני בוטח בך.
- אסתר: יש אנשים שהמראה נותנת להם ביטחון עצמי ויש כאלה שהמראה לוקחת מהם את הביטחון העצמי, אבל אל תדאג, אתה בידיים טובות.
- יגאל: יש לך ידיים יפות.
- אסתר: (עושה תנועה של יש מאחורי גבו) יש...
- יגאל: יש מה?
- אסתר: יו איזה שמיעה חדה יש לך... אמרתי... (נבוכה קצת) יש... מראה... קטנה (מגישה לו מראה קטנה) הנה, בבקשה, תוכל לראות מה שאני עושה לך.
- יגאל: (דוחה את המראה) אני סומך עלייך.
- אסתר: איפה אתה משרת?
- יגאל: בשטחים.
- אסתר: אתה לא מפחד?
- יגאל: כל אדם מפחד.
- אסתר: אבל עליך יש יותר אחריות.
- יגאל: (בקושי עונה לה כי הוא כמעט נרדם) כן...
- אסתר: טוב, אתה תירדם ואני אספר אותך.
- יגאל: (בקושי מביט בה) אני סומך עלייך...

{ שיר ברקע }

אסתר: איזה כיף, אני יכולה לעשות לו מה שאני רוצה. או כמעט מה שאני רוצה.

{ אסתר ממשיכה לטפל בשיער ראשו. מפעם לפעם מתכופפת אליו לעשות

תיקון לשיער, וזה נראה כאילו שהיא מתעלסת.

הרכלניות אלם וקלם מגיחות מהצד. }

אלם: תראי מה היא עושה לו!

קלם: נדבקת אליו.

אלם: מנשקת אותו. בחיי יותר גרוע מהטלוויזיה.

קלם: עם הלשון בפה איכס... (יורקת מגועל)

אלם: איכס.. (יורקת)

קלם: כמה זמן?

{ יגאל מתעורר }

אסתר: ישנת טוב.

יגאל: מתי סיימת לספר אותי?

אסתר: לא מזמן.

יגאל: ומה הספקת לעשות בזמן שישנתי?

אלם: הראש שלו מסתובב במקום אחר.

אסתר: הסתכלתי עליך, וסיפרתי, מותר לא?

יגאל: תגידי, אסתר, רוצה לבוא אתי למסיבה לכבוד הדודים שלי?

אסתר: מה, ככה ספונטאני?

יגאל: תסגרי ספונטאני ותבואי ספונטאני, למה לא?

אסתר: למה לא, יללה בוא. (מכבה את האורות)

אלם: שקט שקט, הם כיבו את האור.

{ הזוג יוצא לכיוון הרכלניות }

- קלם: אני רואה חתונה מתקרבת.
- אלם: אני רואה הריון.
- קלם: תאומים.
- אלם: אבל יש לה חבר.
- קלם: היא עזבה את ההוא, ההוא כבר לא הוא.
- אלם: הוא כבר אף אחד, יצא לפנסיה. (צוחקות. הזוג מופיע)
- יגאל: ערב טוב, אלם, קלם ות... איפה... תלם?
- אלם: היא אצל רופא עיניים...
- תלם: יצאו לה העיניים.
- יגאל: אתן עדיין ביחד.
- אלם: ממהרים למסיבה?
- יגאל: אתן לא באות?
- אלם: לא מוזמנות.
- יגאל: רוצות לבוא?
- אלם+קלם: אתה מזמין אותנו?
- יגאל: למה לא, בואו אתנו. (יגאל ואסתר יוצאים)
- קלם: (לאלם) בחור טוב.
- קלם: טוב מה את רוצה, הוא קצין.
- אלם: מה אתך. הוא רמטכ"ל... (הנייד מצלצל) תלם? ... תבואי מהר לבית של טיגסט...
רינה וצ'קולה כן... יש התרחשויות והתפתחויות לטובה טובה... ביי..

{הרכלניות ממהרות לצאת}

תמונה 5

בית. כולם חגיגיים. מוסיקה ברקע. יגאל, אסתר ושלוש הרכלניות נכנסים.
המוזיקה הולכת וגוברת. כולם מתחילים לרקוד.
אור יורד. חושך.

סתם יום של חול

הדמויות:

אָדָּמָסוּ	- אבא
בוֹסָנָה	- אימא
ענת	- הבת הבכורה (בת 18 מסיימת תיכון)
שרה	- בת (צעירה יותר מענת)
לירון	- בן (צעיר יותר משרה)
רונית	- ילדה (בגן עולה לכיתה א')
שלום	- החבר של ענת (ישראלי בהיר עור - פרנג')

הערות: 1. *במקום שכתוב **מכתב יד** אמהרית.

2. *הילדים יקראו להוריהם מדי פעם: "אבא, אימא" באמהרית.

תמונה א'

הזמן: ערב. סלון. עציץ גדול, ספה, טלוויזיה. על השולחן פזורים מספר פריטים, כוסות, טלפון, עיתון... האבא רואה טלוויזיה, מעביר ערוצים בלחץ, ברקע נשמעים הערוצים שהוא מעביר, עד שהוא מגיע לערוץ באמהרית. שרה הבת הצעירה מדברת בטלפון ולועסת מסטיק.

- שרה: (בטלפון) ...ראית איזה מבטים הוא תקע בי? ... נכון? ... (צוחקת) את שומעת? ... בחיי חשבתי שהעיניים שלו עומדות לצאת מהמקום... כן מה זה מבטים כאלה כזה... עם עיניים חולמניות... כזה...
(לאבא) אבא, זפזפ ערוץ...
(בטלפון) גם עלייך? ... יו, אני לא מאמינה...
(לאבא) ...אבא אני לא רוצה לראות את התוכנית המשעממת הזאת, זפזפ נו...
(בטלפון) ...לא אתך דברתי.
- אבא: במקום להגיד לי מה לעשות, אולי תלכי להכין אוכל? אימא שלך עוד מעט תחזור והיא תתחיל לצעוק עלייך.
- שרה: גם עליך. אתה היית צריך להכין. נמאס לי כבר לעשות הכול לבד בבית הזה.
(בטלפון) את שומעת? ההורים שלי חושבים שהם קנו להם עבד.
- אבא: תראי, אני לא אגיד לך את זה עוד פעם, את זו שהולכת להכין אוכל וזהו. תסגרי כבר את הטלפון!
- שרה: (מופתעת מטון דיבורו) אבא...
(בטלפון) אני אצלצל אלייך יותר מאוחר. (סוגרת) אוף...
אבא: לכי מותק, **לכי**...
- שרה: (בקול מפונק) לא רוצה, לך אתה...
אבא: אני לא מבין, אין לך שיעורים? רק טלפונים יש לך בראש? ...
תאני לי.
- שרה: את השיעורים שלי עשיתי כבר בכיתה.
- אבא: אין לך מבחנים להתכונן?

- שרה: אני מביאה ציונים גבוהים, נכון?
אתם אמרתם לי שאם אני אביא ציונים גבוהים ואעשה שיעורים כמו שצריך, אני יכולה לעשות מה שאני רוצה בזמן הפנוי שלי, נכון?
- אבא: אז תעזרי קצת לאחיד בזמן הפנוי שלך.
- שרה: נראה לך? שאני אעזור למפגר הזה?
- אבא: למה את קוראת לו מפגר? *זה לא יפה*.
- שרה: זה סגנון הדיבור שלי.
- אבא: אני שומע. תראי את הבלגאן על השולחן, אולי תנקי קצת לפני...
זה לא הבלגן שלי, למה אני צריכה להיות תמיד הקורבן?
אבא: לא יקרה לך כלום אם תנקי קצת. להיפך, אולי תלמדי משהו מזה.
שרה: (בציניות) יו מה שאני מפסידה... בטח תשלח אותי לאוניברסיטה בשביל ללמוד את זה... אני לא השפחה בבית הזה...
{ נכנסת האימא, עם שקיות בידה. שתיקה }
- אימא: שלום... (רואה את הבלגן על השולחן. שתיקה) למה שתקתם?
שרה: (מתחנפת) אימא, את רוצה לשתות משהו?
אימא: (מתעלמת) מה עשיתם היום? איפה כולם?
שרה: רונית בחדר, הלכה לישון. ענת לא פה ואני לא יודעת איפה היא, ולירון עושה שיעורים, אני חושבת.
אימא: ומה עשיתם כל היום חוץ מלראות טלוויזיה? מה הכנתם? (הולכת למטבח)
שרה: לא הכנתי כלום, כי לא היה מה להכין, וחוזק מזה...
אימא: (חוזרת בצעקות) תגידי, את לא מתביישת? את יודעת איזה בלגן יש במטבח? המטבח נראה כאילו אחרי מלחמה. את כל היום לא עושה כלום, רק מסתכלת בטלוויזיה יחד עם אבא שלך.
אבא: מה אני עשיתי?
אימא: אתה חכה, אני עוד אגיע אליך. (לשרה) ואת לכי מיד למטבח לעשות קצת סדר וניקיון לפני שנחטוף איזה מחלה. (דוחפת אותה לכיוון המטבח)

- שרה: אבל ענת הייתה...
- אימא: (מפסיקה אותה) את לא מתביישת? *לכי כבר לנקות.*
- שרה: ענת הייתה צריכה לעשות את זה והיא ברחה.
- אימא: *לכי לפני שאני אעשה לך משהו...*
- שרה: (תוך כדי יציאה) *את כל הזמן מאיימת...*
- אימא: (קוראת אחריה) את היית צריכה לעשות הכול... (כאילו לעצמה) אני לא מאמינה, רק לי יש ילדים כאלה עצלנים? לא עושים כלום. אני רואה את הילדים של כולם, איך הם עוזרים להורים שלהם. רק אצלי לא! למה? למה מגיע לי עונש כזה? למה? אלוהים מעניש אותי, עשיתי משהו רע, אני לא יודעת מה, אבל אלוהים החליט להעניש אותי.
- שרה: (חוזרת) תדעי לך שאף אחד לא קנה מצרכים, אז לא היה מה להכין.
- אימא: אבל לנקות אפשר, וחוץ מזה תעשי לי טובה, יכולת לבקש מאבא שלך לעשות הפסקה מהטלוויזיה וללכת לקניות או להכין מה שיש במקרר, אל תספרי לי שאין כלום. אני לא יודעת מה לעשות אתכם, אתם לא חיים פה?
- שרה: את רוצה שאני אלך לקנות עכשיו? נדמה לי שהמכולת עדיין פתוחה.
- אימא: עשי לי טובה, טוב? (מגרשת אותה בנפנוף יד)
- שרה: אוווף! אי אפשר כלום אתך.
- אימא: (מתקרבת לשרה ומזהירה אותה) אוף! תגידי לחברים שלך! לא לי!
- שרה: (כמעט לעצמה) אני אגיד מה שאני רוצה.
- אימא: (שמעה אותה) *נראה לי שהיום את רוצה באמת לטוב קצת...*
- שרה: תפסיקי עם האמהרית שלך, אנחנו בישראל ולא באתיופיה.
- אימא: זאת השפה שלי, זאת שפת האם שלי ושלך!
- שרה: לא שלי.
- אימא: ועוד איך שלך.
- שרה: את גם עושה לי את זה בכוונה ליד החברים שלי. אמרתי לך שאני לא רוצה שתדברי אתי באמהרית ליד החברים שלי. את רק עושה לי בושות.

אימא: אני עושה לך בושות בשפה שלי? ... **חמי'מתי**, את לא יכולה להסתתר מהמוצא שלך. רואים אותו עלייך. רואים שאת מאתיופיה ואת לא יכולה להסתיר או למחוק את הצבע הזה לעולם... את שחורה בדיוק כמוני וכמו אבא שלך...

אבא: **מה אני עשיתי?**

שרה: (בשקט, כמעט לעצמה) חבל באמת שנולדתי לכם.

אימא: (שמעה אותה) חבל שאי-אפשר להכניס אותך בחזרה... תכניסי טוב טוב לראש שלך, את פרנג'ית כבר לא תהיי... **לולפסט לא! ואת תישארי חורה** **לולפסט!** עכשיו תעזבי אותי בשקט. אני עייפה ואני רוצה לנוח.

{ האימא מגרשת שוב את שרה בנפנוף יד. שרה ביציאה עושה חיקוי של תנועת הנפנוף של אימה ויוצאת. האימא אחרי שתיקה פונה לאבא }

אימא: (ממשיכה) ואתה, מה אתה עשית?

אבא: אני?

אימא: אתה רואה מישהו אחר פה? מה עשית?

אבא: אני? כלום.

אימא: (לועגת) אני כלום. כל יום אתה יושב עם השלט הארור הזה, מזאפזפ תחנות ולא עושה כלום... (מדגימה בקצב) זיפ זיפ זיפ... זיפ זיפ זיפ... תגיד לי, היד, האצבעות לא כואבות לך? המוח לא מתייבש לך מול הטלוויזיה? תענה לי... (האבא בא לענות ולא מאפשרת לו לענות) אל תענה לי... לפחות היית אומר לה לנקות קצת את הבית... (שרה נכנסת מבלי שהאימא תרגיש, האימא ממשיכה) כלום. זה מה שיש לך להגיד לי?

שרה: אבא, תגיד לה משהו, אל תהיה כזה. אני לא זוכרת אותך בתור אחד כזה... אני זוכרת אותך חזק! ואפילו כשהילדים שם באתיופיה היו מציקים לי, הייתי מאימת עליהם ואמרת להם: "חכו עד שאני אספר לאבא שלי!" ואז כולם היו רועדים מפחד, אפילו המבוגרים.

אימא: אתה רואה?! אפילו הבת שלך מרגישה בשינוי שהתחיל בך.

שרה: אימא, אני לא מטומטמת. כולם מרגישים, כולם רואים את העיניים הכבויות שלו.

אימא: אבל במשך כל הדרך לארץ ישראל העיניים שלו היו זוהרות, כמו... כמו ירח מלא בחודש ניסן, כמו ביציאת מצרים. העיניים שלו הקרינו אור וכולו היה מלא התלהבות לעלות לישראל, וזה אפילו אחרי כל העייפות והקשיים שעברנו בדרך.

כשסוף סוף הגענו לארץ ישראל, לשדה התעופה, ירדנו מהמטוס, נישקנו את אדמה וברכנו. בשדה התעופה קיבלו אותנו הישראלים בהתרגשות נפלאה. חיבקו אותנו בחום ואהבה, כאילו שגילו סוף סוף את השבט האבוד, היהודי השחור. הרגשנו שמחים על קבלת הפנים ודמעות חנקו את גרונו... אבל אחר כך, בתי, אחר כך באה המכה, הסטירה שקיבלנו. האמת התפוצצה לנו בפרצוף וכך לאט לאט ראינו את המציאות. את היית צריכה לראות אותו באתיופיה. חזק! בעל סמכות בכפר. "האריה" קראו לו *אריה*, ובמסע הארוך לארץ הקודש היה דואג לכולם. את העיפים ידע לעודד, את החלשים היה מרים על גבו, ואלה שמתו בדרך קבר והתפלל עליהם תפילה מרגשת. תמיד ידע לומר מילה טובה. את כולם דחף קדימה, קדימה, הלאה בשירה אל ארץ הקודש. ארץ יש. אבל קודש וכבוד לאדם, אין. ההשפלה התחילה כאן, מהיום הראשון בקליטת העלייה העליבו אותנו. אותנו, את כולם... כל העולם ראה בטלוויזיה איך מקבלים אותנו בחום ואהבה. אבל כל העולם לא רואה מה שעושים לנו עכשיו!

שרה: גם את השתנית. נדמה כאילו התהפכו היוצרות.

אימא: נכון, עכשיו הכול התהפך, כי מישהו צריך לנהל את המשפחה כאן, אחרת הכול יתפורר וכל החינוך שלכם ילך לעזאזל.

{ שרה מחכה לאב שיענה. נועצת בו מבט ארוך }

אבא: (מסתכל בשתיהן במבוכה) אתן מדברות כאילו שאני כבר מת.

אימא: אתה תהיה כזה, אם תמשיך ולא תיקח את עצמך בידיים ותחזור למה שהיית פעם, *האריה*.

{ שרה מביטה באביה כמחכה לתשובה }

אבא: היא צודקת. מישהו צריך לקחת את העניינים לידיים. כולם תומכים בעליה, אבל לא רוצים אותנו... *אריה אומנו...*

(שתיקה)

שרה: (מביטה ארוכות באימה ומחכה להמשך) נו...

אימא: מה נו, התחלת לחנך אותנו? השיעור בציונות נגמר. את לכי לחדר ושם תתחברי לטלפון שלך... (נותנת לה את הטלפון) אל תעשי כלום, אל תנקי אל תעשי סדר. לכי מיד לחדר שלך, זה הכול.

שרה: זה מה שאת יודעת. (לועגת) לכי לחדר שלך. (בפתח, לפני שהיא יוצאת) אני רואה שאת מתחילה ליהנות מהשתלטנות שלך. (יוצאת כעוסה)

- אבא: את הפה קיבלה פה.
- אימא: פה פה מקבלים. בוא ננקה את הבלגן מהשולחן. ותסגור כבר את הטלוויזיה. (האבא סוגר) תגיד לי, לא יכולת להגיד לה להכין אוכל?... לנקות קצת?... לסדר?
אבא: אבא? קצת אבא? ככה? הכול הפוך ואתם יושבים?
- אבא: *אמרת לי, אבל היא לא רצתה. אמרה לי שהיא לא השפחה שלנו.*
- אימא: (נאנחת בחוסר אונים)
- אבא: למה את כועסת כל כך על כל העולם?
- אימא: בטח שאני כועסת, ולמה שלא אכעס?...?
- אבא: אני מקווה שלא תוציאי את הכעס שלך על הילדים.
- שרה: (חוזרת) אז את רוצה שאני אלך למכולת לקנות או לא?
- אימא: לא! (מסמנת לה לצאת. שרה יוצאת) אני באה הביתה ואני כבר עייפה.
- אבא: אז תנוחי. בואי, שבי על ידי.
- אימא: (מתפלאה) מה?
- אבא: שבי לידי, מה יש? אני בעלך, תירגעי.
- אימא: (מהססת, ואחר כך נעתרת) ואתה, למה אתה לא ניקית?
- אבא: אני? חיכיתי לך...
- אימא: ואיפה רונית?
- אבא: היא נרדמה.
- אימא: היא לפחות אכלה משהו?
- אבא: היא אכלה מצוין, התקלחה לבד, לבשה פיג'מה והלכה לישון...
- { שומעים צעקות מבחוח לבמה נכנסים שרה שרודפת אחרי לירון אחיה }
- שרה: חכה שאני אתפוס אותך, אני אנפח לך את הצורה...
- לירון: (שבורח ממנה) אני אנתק לך בכל פעם...
- שרה: ואני אנתק לך את הראש...

- לירון: (להורים שאינם מתערבים) היא כל הזמן מדברת בטלפון ומפריעה לי לעשות שיעורים, אז ניתקתי לה את הטלפון...
- שרה: שיעורים אתה עושה? אתה מצייר כל הזמן.
- לירון: כן? אלה השיעורים שלי.
- שרה: בשביל לצבוע משולשים ומרובעים לא צריך להיות חכם כל כך.
- לירון: כן? ואת... למה את מפריעה לי?...
- שרה: חתיכת מפגר.
- לירון: ואת מפגרת מטומטמת...
- שרה: (רודפת אחריו) אני תכף אצבע אותך...
- לירון: (תוך כדי בריחה) אימא, אבא, תגידו לה...
- שרה: (לועגת לו) "אימא אבא תגידו לה". אתה כמו תינוק.
- לירון: ואת? אין לך חבר אפילו ואף אחד לא רוצה להיות חבר שלך.
- שרה: חכה חכה, אתה תראה מה שאני אעשה לך בלילה.
- לירון: מה תעשי לי? את נוחרת כל הלילה, וכל השכנים שומעים אותך נוחרת. (עושה חיקוי של נחירות מוגזמות)
- { שרה רודפת אחריו בכעס רב. הם רצים בין ההורים. לבסוף מצליחה לתפוס אותו }
- שרה: עכשיו אני אעשה ממך דחליל.
- לירון: אי-מא! תגידי לה, היא הורגת אותי.
- שרה: (מתעללת בו) תבטיח לא להפריע?
- לירון: א-בא... אימא... תעשו משהו, היא הורגת אותי.
- שרה: "הורגת אותי", שפן!...
- לירון: מה, לא אכפת לכם ממני? אני הבן היחיד בבית.
- { ההורים רק מסתכלים }
- שרה: (מגבירה את הלחץ עליו) תבטיח שלא תנתק לי יותר את הטלפון. תבטיח!

- לירון: (בחוסר אונים) טוב טוב, אני מבטיח...
- שרה: (מרפה ממנו) עכשיו אני רוצה לראות אותך מפריע לי. (הולכת ממנו)
- לירון: (לעצמו) מטומטמת.
- שרה: (שמעה וחוזרת אליו) מה אמרת?
- לירון: דיברתי לעצמי. מה אסור לי לדבר לעצמי?
- שרה: תיזהר! (יוצאת)
- לירון: (עושה לשרה פרצופים מאחורי גבה. אחר כך פונה להורים) למה לא עזרתם לי? אה?... (מחכה לתשובה) אי אפשר שום דבר אתכם.... (תוך כדי יציאה) איזה מן הורים אלה... (יוצא)

{ נכנסת ענת }

- ענת: שלום, אבא, שלום, אימא, מה אתם עושים?
- אימא: תראו איזה אורחת יש לנו, מאיפה חזרת? מהירח?
- ענת: אימא, תפסיקי ללגלג.
- אימא: (לאבא בלחש) יש לנו חייזר בבית.
- (לענת בכעס) איפה היית? מה עשית? את לא מתביישת להסתובב בחוץ כל כך מאוחר? בית הספר נגמר מזמן.
- ענת: אחרי בית הספר חזרתי הביתה ואחר כך יצאתי.
- אימא: ושיעורים הכנת?
- ענת: הכול אצל חברה.
- אימא: אני יודעת הכול. אנחנו יושבים פה ומחכים לך עד שתחליטי מתי לחזור הביתה.
- ענת: אימא, אני הייתי אצל חברה. נכון, אבא?
- אבא: אל תערבי אותי. (קם והולך למטבח)
- אימא: טוב מאוד.
- אבא: (תוך כדי יציאתו למטבח) אני לא אמרתי כלום... (יוצא).

- ענת: וחוזן מזה, אני אמרתי לך בבוקר שאני הולכת בערב לחברה.
(בחנופה) וגם, אימא... רציתי לדבר אתך על משהו חשוב מאוד.
- אימא: דברי מהר, אני רוצה לנוח. הרגליים האלה יהרגו אותי. (מעסה את ברכיה)
- {בינתיים חוזר האבא עם כוס תה ביד}
- ענת: שמעתם מה קרה אצל השכנים?
- אימא: מה קרה?
- {האבא יוצא שוב למטבח עם הכוס, לא רוצה להיות נוכח בזמן השאלה}
- ענת: אימא, את זוכרת מה קרה ביום שישי עם הבת של יעקב? זאת שיש לה חבר ישראלי?
- אימא: לא, אני לא זוכרת. מה קרה לה?
- {האבא חוזר עם כוס התה}
- אימא: (לאבא) אולי תפסיק כבר להסתובב לי בין הרגליים, או שתלך לשטוף כלים (חסרת סבלנות) *אך תבעה כפי.*
- אבא: (יושב) סליחה שהפרעתי.
- אימא: אתה הולך וחוזר, הולך וחוזר, תחליט!
- אבא: (מזהיר אותה) אל תתחילי איתי. *אך תתחילי איתי.*
- אימא: (מבקשת) אז אולי תלך לראות אם הכול בסדר עם רונית?
- אבא: אמרתי לך שהיא ישנה כמו מלאך, אז למה להפריע למלאך? וחוזן מזה, מה שפחות ילדים שיסתובבו לנו כאן, יותר טוב.
- ענת: אז אתם שומעים? אז הבת שלהם הביאה ישראלי הביתה.
- אימא: הבת של מי?
- ענת: הבת של יעקב הביאה ישראלי הביתה.
- אימא: אה, היא סתם טיפשה, הוא יזרוק אותה עוד מעט.
- אבא: למה, דווקא נחמד מ... (לא מצליח לסיים)
- אימא: (לאבא) תן לי רגע להבין.

- ענת: דווקא ההורים שלה מאוד מרוצים.
- אימא: שיהיה להם לבריאות. אני בכל אופן, לא הייתי מכניסה ישראלי הביתה. בשום פנים ואופן.
- ענת: אבא, ספר לה אתה את מה שרציתי לספר.
- אבא: זה לא הזמן המתאים.
- ענת: מה שאבא רוצה להגיד לך, או יותר נכון לגלות לך, זה שיש לי חבר.
- אבא: יופי... יופי... (ופונה מהן)
- אימא: ואת בטח רוצה להביא את הבחור הביתה שנכיר אותו.
- ענת: כן, ולא.
- אימא: הבן של מי הוא?
- ענת: הוא ממשפחה שאת לא מכירה.
- אימא: אני מכירה את כל המשפחות האתיופיות בשכונה... נו... הבן של מי הוא?
- ענת: מה שבאמת רציתי לספר לך הוא... שהחבר שלי ישראלי.
- אימא: מה זאת אומרת ישראלי? כולנו ישראלים.
- אבא: ישראלי זה ישראלי, מה יש כאן לדבר?
- אימא: (לאבא) רגע אחד... *אתה כל הזמן יוצאת את זה?* תגיד לי אתה כל הזמן ידעת את זה? (האבא לא עונה. פונה לענת) כמה זמן את יוצאת אותו?
- ענת: אני?
- אימא: לא, אני!
- ענת: אני... יוצאת אתו חצי שנה...
- (קולטת את האבא שמביט בה קצרות) אה, סליחה, שנה וחצי.
- אימא: רגע רגע, את כל הבלבול מוח שאת הולכת לחברות, היה שקרים? שנה וחצי של שקרים? (האימא מתקרבת לענת כמאיימת, ענת נסוגה תוך כדי דיבור. האימא מלמלת בעקבותיה מספר פעמים באמהרית: *נה וחי fe קריט?*)

ענת: (בפחד תוך כדי נסיגה) לא הכול... אבל... טוב, בערך. לפעמים זה היה באמת נכון. מה את רוצה ממני. פחדתי! אני לא יודעת... אני מבולבלת. אני חיה פה בארץ, לא?

אבא: (מתפרץ) מה את רוצה ממנה... הוא בסך הכול ישראלי.

אימא: **מה קורא לך?** כך אתה רוצה לגדל ולחנך את הילדים שלך? (האבא רוצה לענות אך לא מספיק) אל תענה לי! כשאני ואתה התחתנו ההורים שלנו שידכו בינינו.

ענת: נו באמת, אימא. זה מה שהיה פעם שם. עכשיו אנחנו פה. פה!

אימא: נכון! אנחנו פה. וגם המסורת והתרבות שלנו חשובה.

ענת: (בתקיפות) את לא מצפה שאני אחכה עד שתמצאו לי איזה שידוך! החיים כאן הם לא כמו שהיו לכם שם באתיופיה! מה שהיה שם לא יכול להתקיים פה! שם זה שם! ופה זה פה! ופה החיים, החברה, הסביבה, הנוף, הכול אחרת. אפילו חושבים אחרת, מתנהגים אחרת וזה משפיע עלינו!

אבא: מה את עושה מזה עניין, הוא בסך הכול ישראלי!

אימא: (כמעט בהיסטריה) הפרנג'י הישראלי הורס לנו את המסורת. אני אגיד לך מה זה ישראלי. הם ממציאים עלינו כל מיני מחלות שעוד לא ברא השטן. הם קוראים לנו בכל מיני שמות. מעליבים אותנו מדי יום. כושים קוראים לנו. לא מתביישים, חוצפנים בלי דרך ארץ, גיור עושים לנו. את אבא שלך השפילו והעליבו אותו. ואת יודעת בתורה כתוב: "דרך ארץ קדמה לתורה". ופה אין דרך ארץ!

אבא: את מגזימה.

אימא: אני רואה שהיא משפיעה עליך. אבל עלי לא ישפיעו ואת הפרנג'י הזה אני לא רוצה לראות בבית הזה!

אבא: אל תגידי דברים שאחר כך תצטערי עליהם.

אימא: עוד פעם אתה מגן עליה?

ענת: (כמעט בקריזה) לא אכפת לך מהילדים שלך, אה? חושבת רק על עצמך כל הזמן. כל השנים שלך בארץ את נושאת עלבון וכאב! כשאת בעבודה או אבא בעבודה, אתם לא נמצאים בחברת ישראלים? אתם לא צוחקים אתם? אתם לא אוכלים אתם? לא חוגגים אתם? אנחנו לומדים אתם! בצבא כולם משרתים יחד. עושים הכול ביחד. אפילו מתים ביחד! ולי את אומרת שאסור שיהיה לי חבר ישראלי? (את המשפט האחרון היא פשוט צועקת)

- אימא: שקט! עלי לא מרימים קול!
- ענת: למה לא? את עשויה מזכוכית שפוחדת להישבר?
- אימא: (לאבא) זה מה שלימדת אותה?
- אבא: אני לא עשיתי כלום.
- אימא: (בכעס) כך מלמדים אותך בבית הספר לכבד את אימא שלך? (בשקט, על סף בכי עצור) מה שהיה שם... היה שם כבוד... ואת יודעת איפה זה שם.
- (שתיקה)
- אבא: (לאחר שתיקה קם אליהן ומרגיע) לא משנה מה שהיה ומה שיהיה, צריך להקשיב קצת לילדה. אנחנו פה, פה זה אחרת, זה שונה. חושבים אחרת, עושים אחרת, מתנהגים אחרת, אוכלים אחרת, מתלבשים אחרת, אפילו את הריקודים האמהריים כבר רוקדים אחרת. היא רוצה להכיר לנו את החבר שלה, היא מכבדת אותנו, אחרת לא הייתה מספרת לנו על כך. מי שיבוא יביא ברכה. אנחנו לא נגרש אף אחד. צריך להיות פתוח.
- אימא: למדת לדבר.
- אבא: טוב, מה אני יכול לעשות. הילדים בארץ תמיד מנצחים.
- ענת: (מחבקת ומנשקת את האבא) תודה, אבא, לא תצטער על זה.
- אימא: (מתלוננת אבל בפחות כעס) אני מכירה את הישראלים האלה, איך הם מספרים לכל החברים שלהם, איזה מסריחים אנחנו ועוד כל מיני דברים על המאכלים שלנו, ושנחנו כאלה...
- ענת: הוא לא כזה. אבא תגיד לה.
- אבא: אל תהיי כזאת גזענית. אחר כך את מתפלאת שאנחנו אומרים על הישראלים שהם גזענים.
- אימא: אולי תלך כבר למטבח. דיברת מספיק לשנה. (מתפצלים. האבא יוצא)
- ענת: (הולכת אחרי האימא) אימא, את תכירי אותו, הוא מה זה חמוד.
- אימא: תכף את תגידי שאת רוצה גם להתחתן אתו.
- ענת: למה לא?
- אימא: (מתפלאת, בקול רם) מההה!?

{נכנסים שרה ולירון מתוך סקרנות. האבא נכנס לרגע, נראה מנגב צלחת ויוצא}.

אימא: אבל את עוד ילדה וכבר מדברת על חתונה?

לירון: חתונה? איכס... (יוצא)

אימא: (ממשיכה לענת) את רצינית או שאת צוחקת עלי?

ענת: אימא! את מדברת? את התחתנת עם אבא הרבה יותר צעירה ממני. את היית באמת ילדה.

אימא: טוב, נכון. זה היה שם, ושם בגלות זה אחרת, שם באתיפיה. תביני היינו חייבים להתארס ולהתחתן בגיל צעיר מאוד בגלל שפחדנו מההתבוללות. פחדנו שהגויים יחספו אותנו ויחתנו אותנו בכוח, לכן היינו מתחתנות בגיל צעיר מאוד כדי שנחשב כתפוסות כבר. אבל אנחנו כאן בארץ. בארץ ישראל. וזה כבר סיפור אחר.

ענת: בדיוק, אימא. כאן זה סיפור אחר.

אימא: תגידי לי, הישראלי הזה גם חושב כמוך? חתונה והילולה?...

ענת: לא בדיוק/ הוא חושב על זה, אבל יש לו זמן.

אימא: יש לו שכל. רק לילדים שלי אין שכל.

שרה: (שעמדה כל הזמן בצד והקשיבה) מה אני עשיתי?

אימא: מישוהו דיבר אתך? לכי לחדר שלך, לטלפון.

שרה: אבל, אימא, באמת לא עשיתי כלום.

אימא: זהו בדיוק, את לא עושה כלום. יש לי חשבון ארוך אתך.

שרה: את סתם נטפלת אלי, מה אני עשיתי?

אימא: מי ישלם על שיחות הטלפונים הארוכות שאת עושה? כל היום פייט-פייט-פייט... (עושה חיקוי מוגזם במכוון במבטא צברי של שיחת טלפון בין שרה לחברותיה) אתמול ראית אותו? ... יו... שאני אמות... הוא מה זה חתיך כזה... גם אני ראיתי אותו... יעל לא היגיעה לבית הספר, יו, את יודעת מה?... ת'שבי (תִּשְׁבְּעִי) (צוחקת צחוק משונה של נערה אידיוטית)

שרה: אני לא צלצלתי, מצלצלים אלי. מה אני אעשה?

אימא: ככה כולם אומרים.

- שרה: נו באמת, אימא.
- אימא: אז איך זה שיש לנו חשבון טלפון כזה גדול?
- שרה: אני לא חיה לבד כאן.
- אימא: נגמרה לי הסבלנות אלייך, לכי לחדר.
- שרה: סליחה?
- אימא: לכי לחדר נגמרה לי הסבלנות אלייך.
- שרה: מה?...?
- אימא: *צופי אפה לפני שתחטפי ממני!* ... (או משהו דומה לזה)
- שרה: אוף, את עם האמהרית שלך... (יוצאת)
- ענת: אימא, אל תהיי כזאת מודאגת, אני מבטיחה לך לא להיות פזיזה.
- אימא: ואת אל תדאגי. אני לא אתן לך להתחתן כל כך מהר, לא אתן לך להרוס את החיים שלך עוד בגיל צעיר. על גופתי המתה.
- ענת: אני מתה עלייך כשאת כועסת. (מחבקת אותה ונושקת לה)
- אימא: השנה את צריכה לסיים את התיכון, אחר כך צבא, אחר כך אוניברסיטה ואחר כך תעשי מה שאת רוצה.
- ענת: עכשיו אני כבר באמת לא יודעת מה אני רוצה.
- אימא: אני מבטיחה לך, כשזה יבוא, את תדעי.
- ענת: אני לא יודעת מה הייתי עושה בלעדייך.
- אימא: עכשיו עזבי אותי בשקט, אין לי כוח יותר, אני רוצה לנוח קצת, מספיק שיגעתם אותי היום.
- ענת יוצאת. האימא לוקחת בעייפות את שלט הטלוויזיה ומתחילה להעביר תחנות ונרדמת. האבא נכנס ומכסה אותה. האור יורד לאט מתחילה מוסיקת רקע.

תמונה ב'

לאחר זמן מה. האימא עדיין ישנה על הספה. נכנסת רונית.
רונית ילדה בת שש, עולה לכיתה א', התעוררה זה עתה משנתה, ניגשת לאימה
להעיר אותה

רונית: אימא, אימא...

(בוחנת איך האימא ישנה, איך היא נושמת, אחר כך קוראת בקול)
א-בא... אימא מתה.

אימא: (מתעוררת) רונית, מה קרה?

רונית: (בקול) א-בא... אימא לא מתה.

אימא: על מה את מדברת?

רונית: חשבתי שאת מתה.

אימא: נרדמתי.

רונית: למה את לא במיטה שלך?

אימא: פתאום תפסה אותי עייפות...

{ נכנס האבא }

אבא: (לרונית) רונית, למה צעקת?

רונית: חשבתי שאימא מתה אבל היא לא מתה.

אבא: איזה מין דיבורים אלה? בואי אני אקח אותך חזרה למיטה.

רונית: קודם תספר לי סיפור.

אבא: בואי למיטה ושם אני אספר לך.

רונית: שם אתה תמיד נרדם על המיטה שלי. אני רוצה פה. אימא תגידי לו.

אימא: אדמסו, ספר לה כבר פה. אבל את מבטיחה שאחר כך תלכי לשון בלי בעיות?
מבטיחה?

רונית: (באמהרית במבטא צברי, מהנהנת בראשה) **מבטיחה**.

{ האימא חוזרת לישון }

אבא: את הסיפור הזה אבא שלי סיפר לי כשהייתי ילד קטן, בערך בגילך.

- רונית: אבא, מה גם אתה היית ילד קטן?
- אבא: כן.
- רונית: ואני חשבתי שנולדת ישר אבא.
- אבא: (צוחק צחוק קל) את נולדת ישר אימא?
- רונית: לא, אבל כשאני אגדל אני אהיה אימא, נכון?
- אבא: נכון, גם אני נולדתי תינוק גדלתי והתחתנתי עם אימא שלך ונהייתי אבא.
- רונית: אבא, איך קראים לאבא שלך?
- אבא: לאבא שלי קראו שלום.
- רונית: לחבר של ענת קוראים שלום, מה הוא אבא שלך?
- אבא: לא. שלום זה הוא החבר של ענת, ואבא שלי היה הרבה יותר מבוגר.
- רונית: אז איפה אבא שלך? איך הוא נראה? למה אף פעם לא ראיתי אותו?
- אבא: אבא שלי... הוא איננו... (שתיקה קלה, נראה מתלבט)
הוא הלך...
- רונית: לאן הלך?
- אבא: הוא הלך מפה...
- רונית: מתי הוא יחזור?
- אבא: אבא שלי לא יחזור יותר.
- רונית: כן, אבל למה הוא הלך ולמה הוא לא יחזור?
- אבא: הוא לא נמצא אתנו יותר.
- רונית: הוא מת?
- אבא: כן הוא מת... בדרך לישראל...
- רונית: אבא, נכון שאני נולדתי אחרי כשהתחתנתם?
- אבא: נכון מאוד.
- רונית: אז כשאתה ואימא תמותו גם אני אמות?

- אבא: לא מה פתאום? איזה מין דיבורים אלה?
- רונית: רק רציתי לדעת.
- אבא: תראי, ההורים שלי מתו ואני חי.
- רונית: אה... אבא, מה זה בדיוק מת?
- אבא: (מופתע, לא ציפה לשאלה כזאת) מה זה מת...? מת זה...
(האבא מתלבט, לא יודע איך להשיב לה) מת זה...
(פתאום בא לו רעיון) מה את חושבת שזה?
- רונית: (עונה ללא היסוס) אני חושבת שמת זה כמו פרח. אחרי שקוטפים אותו הוא מתייבש, נובל (מראה ידה איך הפרח נובל) פוף... ולא חי יותר, וזה נקרא מת.
- אבא: (מחייך ומרוצה) בדיוק, רונית. תאמיני לי שהסברת את זה מצוין, הרבה יותר טוב ממה שאני הייתי מסביר.
- רונית: אז עכשיו הסיפור.
- אבא: את, בשנה הבאה, עולה לכיתה א' ואני רוצה לספר סיפור אגדה אמהרית שאבא שלי סיפר לי בדיוק לפני שהתחלתי ללמוד. הסיפור הוא על תלמיד אחד שלמד שש שנים ולא הצליח לעלות לכיתה השביעית. שלוש פעמים ניגש למבחן בשביל לעבור, ושלוש פעמים לא הצליח. הוא התייאש ולא רצה להמשיך ללמוד. אמר לעצמו: "אני לא מתאים ללימודים, אני אפס, אני לא יוצלח, אז אני אלך לחפש עבודה, אני אהיה פועל פשוט וזהו". הלך הלך הלך... בדרך ירד גשם. הוא הסתתר מתחת לעץ גדול וחיכה עד שיפסיק הגשם. פתאום הוא ראה חיפושית קטנה שמנסה לטפס על גזע של העץ, אבל בגלל שהגזע היה רטוב וחלק, החיפושית טיפסה ונפלה, טיפסה ונפלה, טיפסה ונפלה. היא חזרה על הניסיון הזה שש פעמים... בפעם השביעית הצליחה. אז אמר הנער לעצמו: "אם חיפושית כזאת קטנה לא מתייאשת ובסוף היא מצליחה, גם אני יכול להצליח". הנער, חזר לבית-הספר והמשיך ללמוד וללמוד ומאוד הצליח בלימודים, ולא רק סתם הצליח בלימודים, הוא אחרי כמה שנים התמנה למנהל בית-הספר.
- רונית: אבא, אתה מספר יפה, תבטיח לספר לי את הסיפור הזה עוד פעם מחר.
- אבא: טוב, אני מבטיח, ילדה שלי. נלך?
- רונית: עכשיו אני רוצה שיר ואני מבטיחה מבטיחה שאני אלך לישון.
- אבא: את רוצה את כל ההופעות בערב אחד? אני מבטיח לך שמחר אני אשיר לך. (כסוד) כדאי לך להשאיר משהו למחר ולא לבזבז את כל הסיפורים היום.

רונית: (בקול) אימא, תגידי לו שישיר.

אימא: (מתוך נמנום) תשיר תשיר...

{ האבא מתחיל לשיר, אך רונית מתערבת וקוטעת אותו כבר בתחילת השיר }

רונית: אבא אבא, אתה מפחד מאימא?

אבא: אני לא רוצה להרגיז אותה... (מתחיל לשיר באמהרית)

רונית: לא באמהרית, בעברית.

אבא: אני לא יודע בעברית.

רונית: אז אתה צריך ללמוד, אתה רוצה שאני אלמד אותך?

אבא: לא עכשיו, מחר, עכשיו אני אשיר באמהרית.

רונית: טוב, שיהיה באמהרית.

{ האבא מתחיל לשיר, אך בקושי מספיק לשיר ורונית מפקת פיהוק גדול }

אבא: נלך לישון?

רונית: כן, (נאנחת כאישה) מחר יש לי יום קשה מאוד. (מפקת) אתה יודע שאני מאוד מתרגשת ללכת לבית הספר.

אבא: גם אני מתרגש בשבילך.

רונית: אבא, אני מתרגשת כמו... כמו שהגננת שלי אומרת: "אני מתרגשת כמו בגשם הראשון".

{ האבא מרים את רונית ויוצאים. בו ברגע נכנסים שרה ולירון ודרכיהם מצטלבות עם האבא. הם עוברים אותו לאט כמתגנבים למטבח ויוצאים }

אבא: (חוזר בינתיים ונמצא בפתח. לרונית) חלומות נעימים, מתוקה...

אימא: (מתוך שינה חושבת שזה אליה) תודה רבה...

{ האבא מביט באימא והולך לכיוון שלה ואז בדיוק שרה ולירון חוזרים על בהונות רגליהם עם חתיכת אינג'רה ביד. הם חוצים את הבמה לכיוון החדר שלהם. האבא מסמן להם להיות בשקט ושהכול בשליטה. לירון ושרה יוצאים. האבא נגש לאימא }

- אבא: (מנסה להעיר אותה בעדינות) *בוסנה, בוסנה, קומי פאיטה...*
- אימא: (מתוך שינה) מה אתה רוצה?...
- אבא: קומי, את באה למיטה?
- אימא: תמשיך לספר...
- אבא: תמיד כשאת נרדמת על הספה את סובלת אחר כך מכאבי ראש.
- אימא: (בקושי עונה) *אזאסו, תמשיך לספר...*
- אבא: גמרתי לספר...
- אימא: אז תשיר, תשיר...
- אבא: את תסבלי אחר כך? ... טוב תסבלי (האימא לא עונה) *אז תמשיך לזאזא הזאתי*
אותך...
- אימא: אזמסו, אתה מדבר יותר מדי. תשיר, תשיר...
- { האבא מתחיל לשיר. האימא נרדמת והוא חומק החוצה. יוצא.
מוסיקת רקע שקטה כהמשך לשיר. לאחר זמן מה נשמעות מספר נקישות בדלת.
שוב נקישות... אף אחד לא עונה. לבמה נכנס שלום, החבר הפרנג' (לבן) של
ענת. ראשו מציץ פנימה והוא נכנס בהיסוס }
- שלום: סליחה? ... סליחה? ... יש מישהו בבית? ... (מגלה את האימא על הספה) אני...
הדלת, דפקתי... סליחה? ... (ניגש לאימא ומנער אותה) סליחה, השארתם את
הדלת... הייתה פתוחה ונכנסתי...
- אימא: (לא רואה אותו וחושבת שזה בעלה) *אינה נודניק אתה... תמשיך לספר*
אמרת לי... (פתאום קולטת, מתעוררת ורואה את שלום לידה. פורצת בצעקה)
אההה.....
- שלום: (גם הוא נבהל מהבהלה שלה וצועק) אההה...
- אימא: גנב גנב...
- שלום: (מרים ידיים למעלה) תראי אני לא גנב...
- { נכנס לבמה האבא עם מחבת ביד מונפת למעלה. אחרי רגע הוא מזהה שזה
שלום ונרגע }

- שלום: תגיד לה שאני לא גנב, אני נכנסתי כי הדלת הייתה פתוחה...
- אימא: מי אתה?
- שלום: שלום, זה אני.
- אבא: שלום, שלום. (מושיט יד)
- אימא: מי הוא?
- אבא: (כמעט בלחש) זה הוא... (קורץ) ההווא.
- אימא: (כמעט בלחש) מי הוא ההווא?
- שלום: אני הוא אני, שלום. (מושיט יד לשלום)
- אימא: שלום. (לאבא בלחש הצידה) מי הוא זה?...
- אבא: (לוחש) *אני אומר לך שזה הוא הוא, life.*
- אימא: (מאבדת את סבלנותה, בקול) הוא הוא... מי הוא?
- אבא: את לא מבינה? הוא... ענת.
- אימא: אדמסו, מה קרה לך? הוא ענת?
- שלום: אני שלום.
- אימא: שניכם החלטתם לשגע אותי?
- אבא: כל היום דיברת עליו. (פונה לשלום) מה שלומך?
- אימא: *אן, עכשיו אני מבינה...*
- אבא: כן. הוא שלום החבר של ענת.
- אימא: היה חבר. למה לא סיפרת לי עד עכשיו שאתה מכיר אותו אישית?
- אבא: כולם מכירים אותו אישית ויודעים שהוא החבר של ענת. הוא בחור טוב, יש לו נשמה אתיופית.
- אימא: אני חושבת שהנשמה שלך הפכה לישראלית.
- אבא: צריך קצת להתפכח.

אימא: (לשלום) תראה, אני לא רוצה להעליב אותך, אני לא מכירה אותך, לי ולענת הייתה היום שיחה קשה מאוד, אז אל תיפגע, אין לי נגדך משהו אישי, אני רק מבקשת שתעזוב אותה בשקט...

שלום: לכן באתי לכאן. היא הייתה אמורה לצלצל אלי ברגע שתגיע הביתה. היא לא צלצלה, אז אני צלצלתי והיא סיפרה לי בטלפון על השיחה הקשה שהייתה לכם.

אימא: והיום היא השתכנעה שהיא לא צריכה עכשיו חבר.

שלום: אבל אני לא השתכנעתי. גם אני רוצה הסבר ואני גם רוצה להסביר. אני רוצה לדעת למה אני לא! מה, הצבע שלי לא טוב? אני לא מתאים לה? האהבה בינינו שונה? ... אם אנחנו אוהבים, אז אנחנו אוהבים!

אימא: (יוצאת לה מין קריאה לפני הדיבור) *איפה מין דימוכיס אלה...*

שלום: מה היא אומרת?

אבא: אל תשים לב, מתרגשת יותר מדי.

שלום: ענת חברה שלי כבר שנה וחצי, וזכותי לדעת למה אנחנו צריכים להיפרד מהאהבה שלנו?

אימא: היא עדיין בלימודים.

שלום: גם אני עדיין בלימודים. זה לא צריך להפריע בייחוד שאנחנו יוצאים כבר שנה וחצי ולא קרה שום דבר רע, רק טוב. היא ירדה בלימודים בשנה האחרונה?

אימא: צריך להישאר בעדה.

אבא: (לאימא) את מותחת את החבל יותר מדי, בשביל מה הגענו לישראל?

אימא: ואתה רוצה שאני אענה לך באמצע הלילה?

שלום: עכשיו רק שמונה בערב...

אימא: מה אתה מתפרץ ככה לבית? (לאבא) ואתה, למה לא נעלת את הדלת?

אבא: אני?

אימא: אז מי?

אבא: חשבתי שאת נעלת, תמיד את נועלת אחרונה. (לשלום) בוא, שב... אתה רוצה קפה? משהו קר? אינג'רה מצוינת.

אימא: אתה לא חושב שאתה מגזים?

אבא: אני מזמין ולא מגזים. לדעתי את מגזימה יותר מדי.

אימא: אל תהפוך אותי לאישה הרעה בסיפור הזה.

אבא: חס וחלילה, את דואגת, זה טבעי ונכון, אבל בשביל מה הגענו לישראל? בשביל להשתלב, להשתייך. בשביל להיות. זה קשה, נכון, בעיקר לנו ההורים, כולם רואים עלינו שאנחנו עדיין בהלם מהמעבר. שם באתיופיה כולנו היינו שחורים אז לא הייתה בעיה של צבע. כאן לא כולם שחורים, הרוב פרנג'ים ויש בעיה. שם לא כולם היו יהודים והייתה בעיה. כאן כולם יהודים ויש בעיה. אנחנו... את ואני... עדיין מתייחסים אלינו כמו... מדור המדבר. אבל לפחות שהילדים יהיו חלק מפה... את רואה את הצמח שם? את זוכרת שקניתי לך אותו במתנה? את זוכרת כמה קטן היה? כזה קטן בתוך עציץ קטן ולא גדל הרבה זמן. הייתה לו סיבה לא לגדול. ורק העברנו אותו לעציץ יותר גדול, למקום אחר שיש בו יותר אור והשקנו אותו, הוא צמח וגדל, בכל פעם קיבל יותר ויותר מים והוא גדל וגדל וטראי איזה יופי... היום קשה להרים אותו... קשה להזיז אותו, אם תנסי לעקור אותו תפגעי בשורשים שלו ואולי אפילו ימות. אנחנו עברנו עם הילדים לכאן, לארץ ישראל. חלק מהילדים נולדו כאן. בואי נתן להם לגדול ולצמוח טבעי בשורשים היהודיים שלהם ואף אחד לא יזיז אותם. הם רוצים להיות שייכים לפה! ולמה שלא ניתן להם את האפשרות להרגיש שייכים? למה לתת להם עדיין להרגיש שהם זרים ועדיין בגלות? נכון שאלינו מתייחסים כאל זרים, אבל אסור לנו להעביר להם את התחושות האלה, אסור לנו להשפיע עליהם. אנחנו צריכים לתת להם להצמיח כנפיים חזקות, שיעופו בכוחות עצמם ושירגישו שייכים למקום. לכאן!

אימא: אני רואה שאתה מתחיל לאט לאט לחזור לעצמך... (מרוצה) פתאום נפתחו ארובות השמים והתחיל לרדת מבול של דיבורים. אני הולכת להכין קפה... (רומזת לאבא לבוא אתה מבלי ששלום ירגיש)

אבא: (לאימא בקול) מה?...?

אימא: (מסננת בין שיניה) *בוא כבר, אני רוצה לדבר אתך בטוב.*

אבא: (לשלום) אנחנו תכף חוזרים.

שלום: איפה ענת?

אימא: ענת בחדר ואתה לא הולך לשום ענת. שב ואנחנו תכף חוזרים.

{ האבא והאימא יוצאים.

שלום לבדו מביט לצדדים ובוחן את הדירה.

לבמה נכנסת ענת, שמנגבת את הראש אחרי מקלחת ולא יודעת ששלום בביתה {

- ענת: (מופתעת) אה, שלום... מה אתה עושה פה?
- שלום: באתי.
- ענת: אני רואה. גם השתגעתי?
- שלום: כך הרגשתי.
- ענת: אמרתי לך לתת לי קצת זמן, עכשיו זה יהרוס את הכול בנינו...
שלום: נדמה לך.
- ענת: מה הביטחון הזה?
- שלום: ההורים שלך הלכו להכין לי קפה.
- ענת: אני לא מאמינה לך.
- שלום: חכי ותראי.
- ענת: אז אימא שלי בכל זאת מסכימה?
- שלום: על זה עוד לא דיברתי אתה, אבל אבא שלך היה גדול.
- ענת: אני יודעת. כשהוא רוצה יש לו דיבור עם כוח שכנוע עצום.
- שלום: הם הלכו כאילו למטבח להכין קפה, אבל אני יודע שהם מדברים עלינו.
- ענת: בוא נתפלל... אלוהים... (הם מתחבקים)
- { האימא נכנסת עם מגש וספלי קפה. ברגע שהיא רואה את ענת ושלום חבוקים המגש נשמט לה מהידיים והיא פורצת בצעקה ומתחילה לעשות קולות ותנועות של מתאבלת. באותו רגע נכנסים לבמה בבהלה האבא, שרה ולירון. האבא מתחיל לאסוף את הכלים שנפלו }
- אימא: *תלכי את לא מתמיימת?*
- ענת: לא עשינו כלום.
- אימא: מה שראיתי לא ראיתי? אה? *מה שראיתי לא ראיתי?*
- ענת: אימא, בחייך, אל תדברי על ידו באמהרית. זה לא יפה.
- אימא: את תגידי לי מה כן יפה ומה לא יפה?!
- ענת: זה לא פייר, הוא לא מבין.

- אימא: (לועגת) לא פייר? ... גם את מתביישת בשפה שלך? *אני רוצה שהוא לא יבין.*
אני רוצה שאת תביני לפני שיהיה מאוחר מדי!
- ענת: (משפילה את ראשה. שתיקה)
- אימא: (אחרי שתיקה. יותר רגועה) *פה במית אתם צושיט את לה?*
- שרה: (מתערבת) מה הם עשו?
- אימא: (לועגת לה) מה הם עשו? מה אכפת לך? ומה אתם בכלל עושים פה?
- שרה: היו צעקות אז באנו לראות מה קורה פה.
- לירון: חשבנו שהתקרה נפלה.
- אימא: יופי, אחרי שראיתם שהתקרה לא נפלה, אתם יכולים ללכת לישון בשקט.
- שרה: נראה לך? עכשיו מוקדם מאוד, רק ערב.
- אימא: הילדה הזאת תהרוג אותי.
(לאבא) נו, תגיד לה כבר משהו.
- אבא: מה את רוצה שאני אגיד?
- אימא: קודם דיברת שעה, עכשיו פתאום אין לך מה להגיד?
(לשרה וללירון) *תחזרו לחזריט seכט.*
- לירון: אני הולך למטבח... מה, אסור לי ללכת למטבח?
- אימא: מה יש במטבח? לא קניתם כלום אז אין כלום.
- לירון: אני רוצה לשתות כוס מים.
- אימא: טוב, לך לשתות...
- { שרה הולכת אחריו }
- אימא: ולאן את הולכת?
- שרה: אני הולכת אתו.
- אימא: למה, את פוחדת שהוא יטבע בכוס?
- שרה: מה, אסור לי גם לשתות? (רואה את שלום) היי, שלום.
- שלום: היי.

- שרה: מה שלומך?
- שלום: מצוין.
- שרה: תחזיק מעמד, העלייה מאתיופיה הייתה יותר קשה.
- אימא: רצית ללכת למטבח לא?
- שרה: טוב אני בדרך, אסור לי לדבר בדרך? להגיד שלום לבן אדם?
- אימא: יופי, אמרת שלום, אז שלום שלום...
- לירון: שלום שלום, אני לירון. (עושה לשלום סימן של כל הכבוד. שלום מחזיר לו)
- אימא: רציתם ללכת למטבח אז בבקשה תלכו, זאת לא מסיבה.
- שרה: את סתם נטפלת אלינו. (יוצאת למטבח)
- לירון: לא נותנים לנו בכלל להבין מה קורה פה. (יוצא למטבח)
- אימא: אתם רואים? הנה דוגמה למה שיקרה לכם. כולם יהיו סקרנים לדעת עליכם, תמיד יסתכלו אחריכם, תמיד יתלחשו וירכלו עליכם, יסתכלו עלייך ויגידו לך כושית שאוהבת פרנג', ולך אוהב כושים.
- ענת: אימא, מאז שאני ילדה קטנה קראו לי כושית.
- אימא: את זוכרת כמה בכית? שכחת כשהיית בכיתה ב', אחרי שכבר פעם אחת הזמינו אותך למסיבת יום הולדת של אחת הבנות, וזאת הייתה הפעם הראשונה שהלכת, איך התרגשת? ושם אימא פרנג'ית אחת אמרה עלייך בצד: (מחקה את האישה בקול צורמני) "מי זאת הכושית הזאת?" ... איך נעלבת וכמה בכית? וכמה אני בכיתי אתך?
- ענת: היום זה אחרת... היום אני יודעת באמת מי אני...
- שלום: ואני אהיה אתה.
- אימא: (אחרי פאזזה) ...מה יהיה עם הילדים שלכם?
- שלום: קודם כול זה רחוק מאתנו, יש לנו הרבה לימודים, וחוזן מזה כשהילדים שלנו ייוולדו הם יהיו חכמים ויצאו בצבעים יפים. את יכולה לראות דוגמאות בכל העולם.
- אימא: אבל כאן זה לא כל העולם.

שלום: אנחנו חייבים לדעת לחיות יחד, אחרת אף פעם לא נצליח לצמצם את הפער. אנחנו רק ננציח אותו. אם נמשיך כך אף פעם לא נוכל לקרב את הלבבות. אם נשמור את המרחק הזה בינינו, תמיד נישאר רחוקים וזרים... אני אומר שצריך לקצר את המרחק הזה בינינו. מישהו צריך לדעת איך לאחד את הצבעים, איך לערבב, להתאים ולהשתמש בהם, ואז יצא ציור שכולם יגידו: "ואו, תראו איזה ציור יפה".

אימא: (לאבא) הוא מתחיל לדבר כמוך.

אבא: אני לא אמרתי לו כלום.

אימא: ההורים שלך יודעים?

ענת: בטח שהם יודעים.

אימא: אני שאלתי אותו.

שלום: הם יודעים.

אימא: והם לא מתנגדים?

שלום: בהתחלה גלגלו עיניים. אמי הייתה יותר פתוחה והסכימה, אפילו התלהבה. אבי היה נגד, כמוך, אבל אחרי שהם הכירו אותה, הם ממש התאהבו בה...

אימא: אהה, אני רואה שאת כבר היית אצלם... הפכת להיות בת בית אצלם.

{ לבמה נכנסת רונית. ילדה קטנה עם כותונת לילה, זה עתה התעוררה שוב משינה }

רונית: אימא, למה אתם עושים כל כך הרבה רעש? (הולכת ישר לאימה. האימא מחבקת אותה ומושיבה אותה על הברכיים)

אימא: היה לך חלום רע?

רונית: שמעתי רעש חזק, בום כזה... הלכתי לחדר שלך ולא ראיתי אותך שם.

אימא: היה הרעש של המגש, נפל לי מהיד והשמיע בום....

רונית: היי, שלום.

אימא: מאיפה את מכירה אותו?

רונית: מה אתך, אני מכירה אותו שנים. תמיד כשענת מחזירה אותי מהגן הוא אתה. הם חברים, את יודעת? (שואלת את שלום) נכון?

- שלום: נכון.
- רונית: (משוויצה) לי יש שני חברים בגן, אחד עמוס ואחד אלדד.
- שלום: ראיתי שאתם משחקים הרבה ביחד.
- רונית: עמוס גם תמיד מרים אותי לברזייה לשתות מים.
- שלום: (מתפעל) וואו, הוא חזק.
- רונית: כל היום אנחנו משחקים בגן וכל יום אנחנו מדברים הרבה בטלפון.
- { בינתיים לבמה נכנסים לירון ושרה. הם נעצרים לראות מה מתרחש }
- שלום: את מדברת אתם גם בגן וגם בטלפון?
- רונית: עם אלדד אני מדברת הכי הרבה בטלפון.
- שרה: (לאימא) את רואה עכשיו מאיפה חשבון הטלפון?
- אימא: כמה היא יכולה כבר לדבר? חמש דקות? לא כמוך שעות.
- רונית: לא נכון, אימא, אני מדברת אפילו יותר משעתיים.
- שרה: את רואה?
- אימא: היא עוד קטנה...
- רונית: לא נכון, עמוס בגן אמר לי שאני גדולה והוא יתחתן אתי.
- שרה: אז עכשיו מותר להצטרף אליכם... כאילו...?
- אימא: להצטרף אליכם כאילו...?
- אבא: אם לא תעשו...
- אימא: לא! יש לכם חדר משלכם ושם תעשו מה שאתם רוצים, עכשיו אנחנו באמצע שיחה חשובה, *אז תסלחו לנו מקשה*. (מראה להם את החוץ)
- שרה: משעמם לנו להיות כל הזמן בחדר.
- לירון: אוף, אז למה רונית? גם אנחנו חיים בבית הזה לא?
- שרה: כן למה לרונית מותר? מה זה, פרוטקציה?
- אימא: אז תיקחו אותה חזרה למיטה.

- שרה: אני לא רוצה.
- אימא: (מסתכלת על לירון)
- לירון: גם אני לא.
- רונית: אתם לא אוהבים אותי.
- שרה: לך מרשים הכול, מפונקת.
- אימא: (לאבא) *אתה יכול לקחת אותה לניסה?*
- אבא: (לרונית) *בואי מתוקה שלי...*
- רונית: רק אבא אוהב אותי.
- { האבא ורונית יוצאים }
- אימא: (ללירון ושרה) מה אתכם? ... אתם עוד כאן?
- לירון: (לשרה) אמרתי לך שזאת אימא מעצבנת.
- שרה: (לפני שהיא יוצאת) ענת, אל תוותר, הוא חתיך מגניב...
- לירון: (לפני שהוא יוצא) גם שרה אוהבת אותו...
- שרה: (מצחקקת) חח... חח... חח... (עדיין בפתח. שרה מכה את לירון מכות קלות בצחוק מתוך מבוכה)
- { האימא זורקת עליהם נעלי בית. לירון ושרה מתכופפים והנעל פוגעת בטעות באבא בדיוק כשהוא חוזר לבמה. האבא צוחק מהמצב ומרים את הנעל }
- לירון ושרה: (מתפקעים מצחוק ותוך כדי יציאתם ומאחורי הקלעים אומרים) אימא הרביצה לאבא... חח... חח... חח... היא כיסחה לו את הצורה... חח... חח...
- אימא: (מגיבה בהומור) סליחה.
- אבא: (מקבל את זה בחיוך סלחני) *א קרה כלום...* (מחזיר לה את הנעל)
- אימא: (האימא חוזרת לשלום. רגועה. מביטה בשלום ארוכות) מה אתה לומד?
- שלום: אני?
- אימא: אני כבר לא לומדת.
- שלום: אה, אני רפואה.

- אימא: רוצה להיות רופא.
- שלום: כן, אני רוצה להיות רופא.
- אימא: איזה רופא?
- ענת: נו באמת, אימא, מה את מתחילה עכשיו עם החקירות? זה לא יפה.
- שלום: זה בסדר מצדי.
- אימא: (לענת) גם את רוצה להיות רופאת ילדים, נכון? אז אני שואלת איזה מין רופא הוא רוצה להיות? מותר?
- שלום: (מהסס) עור ומין.
- אימא: איזה מין רופא?
- שלום: עור ומין.
- אימא: עור אני מבינה, מה מין?
- ענת: רופא מין.
- אימא: איזה מין רופא זה רופא מין.
- שלום: יותר נכון רופא נשים.
- אימא: איזה אנשים?
- שלום: לא אנשים, כי אם נשים, גניקולוג.
- אימא: ומה תצטרך לעשות? ...
- שלום: (קצת נבוך) לעשות לא, אבל לעזור ל...
ענת: יו, אימא, את באמת מגזימה, מה כבר יכול רופא לעשות? לבדוק, לתת תרופה, לנתח... לתת דיאגנוזה...
- אימא: (לענת) אני יודעת מה עושה רופא כללי.
(פונה לשלום) אני רוצה לדעת מה תעשה בדיוק בתור רופא נשים, ומה אתה תבדוק בדיוק?
- שלום: מה זאת אומרת מה? מה שצריך.
- אבא: (קורא לה הצידה) *בואי כעא, אני רוצה לדבר אתך בצד...*

{ההורים הולכים הציצה ומתעורר ביניהם ויכוח באמהרית. מדי פעם הם אומרים מילים בעברית בתוך המשפטים האמהריים וכך גם לפי שפת הגוף מבינים פחות או יותר על מה הם מדברים. כך שיוצא ערבוב של שתי השפות}

- אבא: *למה את מביכה אותי, הוא רק לומד עכשיו, הוא סטודנט...*
- אימא: *למה אתה מתערב ולא נותן לי להבין שום דבר...*
- אבא: *במשק הזמן הכול יכול להשתנות...*
- אימא: *אל תלמד אותי איך להתנהג, אתה לא אבא שלי.*
- אבא: *עס לי אכפת, זאת גם הבת שלי...*
- שלום: (מהצד השני לענת) מה עשיתי?
- ענת: (לשלום) ששש...
- אבא: *עכח שהוא אורח פה וזה לא מקובל עלי שתתנהגי כך...*
- אימא: (חוזרים לדבר בעברית) זו בושה לדעת מה הוא יעשה לבחורות?
- אבא: הוא יבדוק פה קצת, פה קצת, שם קצת... חסר איפה לבדוק? את יודעת שלרופא מותר לבדוק הכול. וזה לא נחשב ל...
- אימא: זה לא בושה לדעת עם מי הבת שלי מסתובבת.
- (חוזרת לשלום) תגיד לי... למה שלא תהיה עורך דין, רופא שיניים, או כמו ענת שרוצה להיות רופאת ילדים?
- שלום: את מתחילה להישמע בדיוק כמו אימא שלי.
- אימא: (לאבא, מרוצה) אתה רואה? אני צודקת, היא פרנג'ית ואני שחורה ושתינו חושבות אותו הדבר.
- שלום: תראי, גם אבא שלי רופא נשים, גם סבא שלי היה רופא נשים. אצלנו זה נחשב כבר למסורת במשפחה, את מבינה? מסורת.
- אימא: מסורת? בטח שאני מבינה מה זה מסורת. ואי אפשר לשבור את המסורת?
- שלום: אני לא יכול לשבור את המסורת הזאת, זה יפגע מאוד באבא שלי.
- אימא: זה טוב שאתה שומר קצת על המסורת ונותן כבוד לאבא שלך.
- ענת: אימא, אל תהיי מודאגת. תאמיני לי שהוא בחור עשר.

- אימא: אם הוא עשר למה את יושבת ולא מכינה לו משהו לשנות?
- אבא: (לאימא בלחש בצד) הוא גם אוהב אינג'רה. (לענת) תלכו מהר למטבח... יש שם אינג'רה מוכנה.
- { ענת ושלוש הולכים למטבח. האימא נראית קצת מודאגת }
- אימא: תגיד לי, מאיפה אתה יודע שהוא אוהב אינג'רה?
- אבא: ענת לקחה לו מפה כמה פעמים.
- אימא: (מנידה ראשה) אה...
- { שתיקה קלה }
- אבא: על מה את חושבת?
- אימא: על כלום.
- אבא: כשאת שותקת ככה ועונה לי "על כלום", סימן שאת לא חושבת על כלום.
- אימא: אדמסו, אתה אדם טוב, אבל אני מודאגת.
- אבא: אבל למה את מודאגת? עכשיו לפחות את יודעת מי הבחור ואיזה בחור הוא, ולאיזה משפחה הוא שייך.
- אימא: לפחות עכשיו אנחנו בטוחים בדבר אחד. אנחנו לא צריכים לחפש שבעה דורות אחורה ולבדוק אם יש קרבה משפחתית, *זה מטות*, אבל אני יודעת דבר אחד, שענת חייבת להצליח בלימודים ושלא יסתובב לה הראש יותר מדי. תראה איך שאנחנו נתקענו, ועוד איך נתקענו, אין לנו לאן ללכת ולהתקדם, ההתקדמות שלנו זה הילדים שלנו. הילדים שלנו יודעים כבר יותר מאתנו. נראה לי שאנחנו כבר נישאר תמיד מאחור. רחוקים.
- אבא: בן אדם שרוצה להישאר מאחור יישאר מאחור. מי שרוצה להישאר רחוק יישאר רחוק ומי שרוצה להתקדם יתקדם וזה בכלל לא קשור לגיל. הגיל לא צריך להפריע לאף אחד. כוח הרצון הוא הקובע.
- אימא: (מביטה בו במבט אוהב, על סף דמעות) אתה המזל שלי אדמסו... אני אוהבת שאתה עדיין אופטימי אחרי כל מה שעבר עלינו.
- אבא: בוסנה... אנחנו צריכים ללמוד להסתדר עם התרבות והאופי של הישראלים.
- אימא: אין לי שום דבר נגדו. אבל הילדה מדאיגה אותי. אני פוחדת שהיא לא תלמד.

אבא: את חושבת שאם היא לא תראה אותו, היא כן תלמד? הנה היא יוצאת אתו כבר שנה וחצי, את אפילו לא הרגשת והיא כן למדה.

אימא: אבל היא שיקרה לי.

אבא: היא שיקרה לך כי היא פחדה ממך. תראי, לדעתי עכשיו כשהיא יודעת שעוקבים אחרי כל הצעדים והמעשים שלה ובודקים אותה, היא תרצה להוכיח שהיא מסוגלת להצליח יותר בלימודים, אחרת כל כישלון יהרוס את מערכת היחסים שלה עם שלום ואתנו. אנחנו חייבים לתת בה אמון. את אמרת לי פעם משהו על אהבה, את זוכרת מה?

{ האימא מביטה בו ארוכות, אבל לא זוכרת על מה הוא מדבר }

אבא: "שעם אהבה אמיתית לא מתווכחים", זוכרת?

אימא: אנחנו לא התחתנו מתוך אהבה. עשו לנו שידוך.

אבא: אחר כך באה האהבה, נכון?

{ אימא לא עונה, ונראית מהורהרת }

אבא: (מתעקש) נכון?

אימא: איפה הם? (רוצה לקום)

אבא: לאן את רוצה ללכת?

אימא: לראות מה הם עושים כל כך הרבה זמן במטבח.

אבא: (אוחז בה ומושיב אותה) תניחי להם... לחיות.

{ מוסיקה. נכנסים שלום וענת שמנסה ללמד את שלום לרקוד. שלום משתדל, לא הולך לו אבל הוא ממשיך לנסות. ההורים נראים בהתחלה קצת מופתעים, אבל אחר כך מצטרפים לחגיגה. לבמה נכנסים שרית ולירון, מבקשים רשות מאמם להצטרף. אמם מסכימה ושרית מתחילה להראות את כוחה בריקוד. בשלב מסוים שלום נראה תשוש. הוא מחזיק בכתפיו ובצווארו הכואב. לבמה נכנסת רונית, מרוצה ממה שהיא רואה ומצטרפת לריקוד ומפגינה יכולת נהדרת. בשלב מסוים כולם קופאים. }

אימא: (פונה לקהל) וזה נחשב לסתם יום של חול.

חושך

אצל הרופאה

הדמויות:

ד"ר רוזנטל -	רופאה אתיופית.
אלמנש -	מטופלת אתיופית.
ד"ר כץ -	רופאה פרנג'ית.
שלומית -	מטופלת פרנג'ית.

המקום: חדר רופאה.

*הערה: *כל מה שכתוב בכתב יד יאמר באמהפית.*

ד"ר רוזנטל: (נשמעות דפיקות בדלת) בבקשה, להיכנס.

אלמנש: (אישה מבוגרת, נכנסת עם שקית של קופת חולים) *...סלפה... מה נשמע?*

ד"ר רוזנטל: בסדר. מה שלומך את?

אלמנש: *לא כל כך טוב. השביל לך באתי... הבטן כואבת לי מאז שט הפאש. איך אצא, הכואב מספיק?*

ד"ר רוזנטל: כרטיס מגנטי.

אלמנש: *בקשה* (מגישה לה)

ד"ר רוזנטל: כמה זמן את הארץ?

אלמנש: *אף-איי... הפנה שניס.*

ד"ר רוזנטל: ואת עדיין לא יודעת לדבר עברית?

אלמנש: בטח שאני יודעת. הייתי באולפן.

ד"ר רוזנטל: (תוך כדי שהיא מתקתקת במחשב) בת כמה את?

אלמנש: (מחייכת בביישנות ובהלצה) שמונה עשרה... (צוחקת)

ד"ר רוזנטל: אני מבינה... תראי, כל הפרטים רשומים כאן...

אלמנש: בשביל מה את שואלת אותי אם הכול רשום אצלך? את רופאה? איפה הרופאה?

ד"ר רוזנטל: מה יש לך?

אלמנש: *אני מפלישה כאביט שיה בטל.*

ד"ר רוזנטל: דברי עברית בבקשה.

אלמנש: אמהרית כבר לא טוב בשבילך?

ד"ר רוזנטל: זה טוב מאוד, אבל אני מצטערת, אני לא יודעת כל כך טוב אמהרית.

אלמנש: אתם הצעירים לא רוצים שפה של שורשים שלכם... מתביישים.

ד"ר רוזנטל: מה את מרגישה בבטן?

אלמנש: הבטן שלי עושה רעש ומפסיקה, עושה רעש ומפסיקה... ככה כל היום.

ד"ר רוזנטל: איזה רעש?

אלמנש: עושה גורגור... גורגור... קראק... קראק... ושקט, ועוד פעם עושה גורגור... גורגור... קראק קראק ושקט. הרעש כמו שקורעים בדים של שמלה וזה עושה אותי משוגעת.

ד"ר רוזנטל: וחוזן מזה את מרגישה טוב?

אלמנש: לפעמים הרגל כואבת, היד, הראש, פה כואב קצת... (מראה על האגן) אבל ברוך השם הכול בסדר, ולפעמים יש לי סחרחורת שאני רואה את הרצפה בשמים ואת השמים ברצפה למטה והכול ככה הוו... (עושה תנועות של מערבולת)

ד"ר רוזנטל: הכול מתערבב.

אלמנש: כן ככה שאני כמעט מתעלפת, אבל ברוך השם הכול בסדר.

ד"ר רוזנטל: את בהריון?

אלמנש: השתגעת? אני גמרתי עם זה מזמן!

ד"ר רוזנטל: כל כמה זמן את מרגישה סחרחורת?

אלמנש: כל הזמן, ביום ובלילה, אבל בלילה *קצת פחות כי אני ישנה ולא מפלישה...* (הרופאה רושמת) תגידי, את חדשה פה?

ד"ר רוזנטל: כן.

אלמנש: (כמטיפה מוסר) יופי, תדעי לך שזה מקום עבודה טוב מאוד ותשמרי עליו טוב טוב, *לפני מקום אלב אלב אלב*.

ד"ר רוזנטל: טוב... (מתחילה לבדוק. אלמנש עושה הכול אבל בחשדנות) תפקחי את העיניים?... בסדר, לפתוח פה גדול... יותר גדול... עוד יותר, לא לפחד... להוציא לשון... את כל הלשון... תעשי אה גדול... בסדר.

אלמנש: סליחה, בשביל מה עשית לי את זה ככה עכשיו?

ד"ר רוזנטל: בואי לפה, תעמדי כאן ותתכופפי ככה... (הרופאה מדגימה לה)

אלמנש: (עושה הכול בחשדנות) ככה לעשות?

ד"ר רוזנטל: כן תעשי כמה שאת יכולה... יפה... את יכולה להתכופף עוד קצת?

אלמנש: (עדיין כפופה) הבטן כואבת לי ולא הגב. את עושה לי התעמלות?

ד"ר רוזנטל: את יכולה להתיישר... תגידי לי, היציאות שלך בסדר?

אלמנש: כן בטח אני יוצאת לסופרמרקט ולפעמים למכולת וחזרה.

ד"ר רוזנטל: (מחייכת) לא היציאות האלה, היציאות בשירותים, בבית השימוש.

אלמנש: (מביטה ארוכות ברופאה ובפלאה) תגידי, את רופאה?

ד"ר רוזנטל: כן (מביאה סטטוסקופ) ועכשיו תתפשטי, בבקשה... (מתקרבת לאלמנש)

אלמנש: (בורחת ממנה) *אאאא*, אני לא מתפשטת... תעזבי אותי בשקט...

ד"ר רוזנטל: (רודפת אחריה) אני חייבת לבדוק אותך.

אלמנש: אני לא מתפשטת אצלך, אני אתפשט אצל הרופאה.

ד"ר רוזנטל: אבל אני הרופאה.

אלמנש: את רופאה את? את משוגעת, תעזבי אותי בשקט.

ד"ר רוזנטל: (מסבירה) תירגעי, אני רופאה ממוצא אתיופי, טוב?

אלמנש: *את רופאה? רופאה אתיופית? אה-א!*...

ד"ר רוזנטל: (מתקרבת שוב) אני חייבת לבדוק אותך בדיקה כללית.

אלמנש: אל תתקרבי אלי, איזה מין רופאה את? ישר תפתחי פה, תתכופפי, תתפשטי, ככה בודקים? בלי לבדוק לחץ דם?

ד"ר רוזנטל: אם את לא משתפת פעולה לא אוכל לעזור לך.

אלמנש: אז תקראי לרופאה וזהו.

ד"ר רוזנטל: אבל אני הרופאה.

אלמנש: את עושה ממני צחוק? אני רוצה רופאה לבנה פרנג'ית אמיתית.

ד"ר רוזנטל: אני רופאה אמיתית ממוצא אתיופי. תראי את כל התעודות, גמרתי בהצטיינות ויש לי ניסיון של שלוש שנים כרופאה במקום אחר.

אלמנש: *אספיק אין צגרי כלה רופאה את'ופית...* תקראי לרופאה פרנג'ית ישראלית לבנה אמיתית.

ד"ר רוזנטל: תראי אני באמת רוצה לעזור לך... רופאה אחרת תגיד לך בדיוק את אותו הדבר. (מחייגת בטלפון) ד"ר כץ? ... את יכולה להיכנס אלי לרגע בבקשה? ... כן, בבקשה.

{ שתיהן שותקות לזמן מה, ד"ר רוזנטל עסוקה במחשב. אלמנש מביטה סביבה ובוחנת את המקום. משחק מבטים }

אלמנש: *ו, איפה הרופאה?*

ד"ר רוזנטל: היא תכף תיכנס.

{ ד"ר כץ נכנסת }

ד"ר כץ: שלום, מה הבעיה?

ד"ר רוזנטל: היא מסרבת להיבדק על ידי רופאה אתיופית.

ד"ר כץ: מדהים, מה? אמרתי לך שיהיו לך בהתחלה קצת בעיות, אבל לרגע לא חשבתי שהבעיה תהיה דווקא מצד העדה שלך. (לאלמנש) רציתי רק שתדעי שהרופאה מצוינת, גמרה הכול בהצטיינות.

אלמנש: לא רוצה אותה, אני רוצה אותך, תבדקי את.

ד"ר כץ: טוב, ממה את סובלת?

- אלמנש: (לרוזנטל) את רואה? היא שואלת קודם ממה אני סובלת, היא רופאה אמיתית.
- ד"ר כץ: את מוכנה לענות לי ממה את סובלת?
- אלמנש: כאבים בבטן שלי.
- ד"ר כץ: איפה? תראי לי בדיוק.
- אלמנש: (מראה) פה.
- ד"ר כץ: אילו כאבים?
- אלמנש: כאבים של גורגור... גורגור... קראק... קראק... וזה משגע את הראש שלי... ויש לי גם סחרחורת בראש.
- ד"ר כץ: תפתחי את הפה... לפתוח פה גדול... יותר גדול... עוד יותר, לא לפחד... להוציא לשון... את כל הלשון, בסדר.
- אלמנש: (לד"ר רוזנטל) את רואה? ככה בודקים.
- ד"ר כץ: עכשיו תעמדי ככה (מדגימה) ותתכופפי ככה כמה שאת יכולה.
- אלמנש: (עושה הכול) (לד"ר רוזנטל) את רואה? ככה בודקים.
- ד"ר כץ: גברת, את רוצה להיבדק או לא?
- אלמנש: רוצה... מה קרה לכם? גם את עושה לי התעמלות?
- ד"ר כץ: טוב, עכשיו תתפשטי ותשכבי שם בשקט.
- אלמנש: גם את רוצה שאני אתפשט?
- ד"ר כץ: אחרת לא נוכל לבדוק אותך ולתת לך תרופה.
- אלמנש: אתן השתיים בדיוק אותו הדבר, שחור ולבן אותו ראש, אותה התנהגות. תתפשטי תתפשטי תחפשטי! מה קרה? תבדקו קצת מבחוץ! תבדקו לחץ דם.
- ד"ר רוזנטל: כל כמה זמן את הולכת לשירותים?
- אלמנש: *את אל תת 9901*
- ד"ר כץ: מה היא אמרה?

ד"ר רוזנטל: (לד"ר כץ) היא אמרה לי לא להתערב.

ד"ר כץ: ד"ר רוזנטל רופאה בדיוק כמוני והיא כן יכולה להתערב.

אלמנש: (במבט חשדני ומזלזל) אַת ד"ר רוזנטל? אַההה.

ד"ר כץ: עכשיו תגידי לנו, את סובלת מבעיות של גזים?

אלמנש: (לד"ר רוזנטל) *מה היא מתכוונת?*

ד"ר רוזנטל: (לאלמנש) *היא שואלת אם את סובלת מאפיס?*

אלמנש: (מתפרצת) *תעצמו אותי בשקט עושים לי פתאום אפיס!
צאם חוסיין פופנא... פופים אשש אותי... (בורחת החוצה)*

ד"ר רוזנטל: היא עוד תחזור ואני אשלח אותה לבדיקות, ואם לא אז אני אעשה ביקור
בית ואסביר לה יותר...

ד"ר כץ: רעיון מצוין, תמשיכי ובהצלחה...

{ בדיוק כשד"ר כץ יוצאת נכנסת שלומית. שלומית אישה
פרנג'ית }

שלומית: שלום, ד"ר כץ, אני יכולה להיכנס?

ד"ר כץ: (לרוזנטל) היא יכולה להיכנס? (רוזנטל מהנהנת. לשלומית) כן בהחלט.
(יוצאת)

ד"ר רוזנטל: בבקשה, את יכולה להיכנס.

שלומית: אני יכולה? ... (מסמנת על הכיסא)

ד"ר רוזנטל: כן שבי בבקשה... כרטיס מגנטי...

שלומית: (יושבת ומגישה כרטיס) איפה ד"ר הוטר?

ד"ר רוזנטל: ד"ר הוטר יצאה לפנסיה.

שלומית: וד"ר כץ במקומה?

ד"ר רוזנטל: אני במקומה.

שלומית: את רופאה? ואני חשבת שאת...

ד"ר רוזנטל: כולם חושבים כך... במה אני יכולה לעזור לך?

שלומית: (אחרי היסוס מה) תראי אני מרגישה כאבים פה, אני חושבת שזאת הקיבה העליונה.

ד"ר רוזנטל: כמה זמן את סובלת מזה?

שלומית: שבוע... אבל זה היה לי פעם בעבר וזה שוב חזר.

ד"ר רוזנטל: תרימי חולצה... {הרופאה לוחצת בבטנה של שלומית}

שלומית: זהו, זה בדיוק המקום... (קופצת מכאב) איי, זה כואב.

ד"ר רוזנטל: טוב, תראי, אני אשלח אותך לצילום קיבה ואז נראה בדיוק מה הבעיה. בינתיים תשתדלי לא לאכול חריף בתקופה הזאת ולא מטוגנים. תאכלי יותר פירות וירקות ותעמיסי פחות על הקיבה וכשיגיעו התוצאות נטפל. בסדר?

שלומית: בסדר גמור, אבל, ד"ר, מה זה יכול להיות?

ד"ר רוזנטל: זה יכול להיות ממתח, מבעיות בסרעפת, מחיידק בקיבה... רק אחרי הבדיקות נדע בדיוק.

שלומית: בינתיים את לא נותנת לי איזה כדור? אולי איזה גסטרו, או משהו אחר?

ד"ר רוזנטל: ארשום לך לנטון (Lanton) במינון נמוך.

שלומית: יש לי בבית לוסק (LOSEC) 20 מיליגרם.

ד"ר רוזנטל: מצוין. תיקחי אחד בבוקר חצי שעה לפני האוכל. הנה הפנייה לבדיקות, כשיהיו לך התוצאות תבואי אלי.

שלומית: תודה לך ד"ר?... (קמה ללכת)

ד"ר רוזנטל: רוזנטל.

שלומית: (בפלאה) רוזנטל? אה... את... יפה, אז שיהיה לך בהצלחה.

ד"ר רוזנטל: תודה.

{שלומית יוצאת. אלמנש חוזרת}

אלמנש: אני חפתי להשיב לך שזינפתי עם הכת שלי והיא
אמרה לי שזה בסדר מה שאת עושה...

ד"ר רוזנטל: דיברת כל כך מהר שלא הבנתי מה שאמרת.

אלמנש: דיברתי עם הבת שלי בטלפון והיא אמרה לי שאת רופאה טובה מאוד...
 וחויך מזה ראיתי פרנג'ית יוצאת מפה אז זה סימן שאת טובה... וחויך מזה גם
 הבת שלי רוצה להיות רופאה... (פאזזה) תגידי, את נשואה?

ד"ר רוזנטל: כן.

אלמנש: אה, נכון, משפחה זוררנ...

ד"ר רוזנטל: רו-זנ-טל.

אלמנש: זו-רנ-טל.

ד"ר רוזנטל: רו-רו-זנ-טל.

אלמנש: טוב, בסדר, כמו שאת אומרת. תבואי פעם לביקור בית אצלי ואני אכיר לך
 את כל השכונה.

ד"ר רוזנטל: זה בדיוק מה שחשבתי לעשות בהזדמנות הקרובה. את יודעת מה? אני
 אטלפן אלייך מחר ונקבע... בינתיים הכנתי כבר הפנייה לצילום ואחרי
 שהצילום יהיה לך ביד, תבואי אלי...

אלמנש: איי איי איי את רופאה ממזרה. יש לך שכל. את ידעת שאני אחזור לפה
 נכון?... טוב, לא אפריע לך יותר יש לך הרבה עבודה... וגם יש אנשים
 בחוץ... (בפתח היציאה) תגידי, מאיזה משפחה את מלפני הזורנ... החתונה?

ד"ר רוזנטל: לפני זה היה *סלף*.

אלמנש: אה *סלף*... משפחה טובה... תבואי ונעשה *סלף*, את יודעת מה זה
סלף? שיושבים ככה שותים הרבה קפה ומדברים.

ד"ר רוזנטל: בטח שאני יודעת *סלף*, דברים כאלה לא שוכחים...

אלמנש: עכשיו אני באמת הולכת... למה את רופאה ויש לך הרבה עבודה.

{מתנשקות. אלמנש יוצאת}

חושך

בתחנה האוטובוס

הדמויות:

אימא.

אבא.

שני - בת.

דני – חבר, יכול להיות אתיופי/פרנג' (לבן).

המקום: תחנת אוטובוס.

הזמן: אחר הצהריים.

שני נכנסת ראשונה לבד, פונה לאימה לכיוון הכניסה בחוסר סבלנות

שני: אימא, בואי כבר נו, אוף, איזה כבדה עד שהיא זזה.

אימא: (נכנסת. חם לה, אחרי זמן קצר ליד התחנה) מתי כבר יגיע האוטובוס?

שני: אימא, רק הגענו. סבלנות.

אימא: ככה זה ממתי שהגענו לארץ אין לי סבלנות... תסתכלי בלוח.

שני: (מסתכלת בלוח) קרעו את כולו לחתיכות ולא נשאר ממנו כמעט כלום, גם ממה שנשאר קשקשו עליו ואי אפשר להבין מה שכתוב.

אימא: תראי איך עקרו את הספסלים, הכול שרוף... פח האשפה הפוך, אה-איי... רק לפני שבוע הכול היה חדש חדש! אי-אפשר להשאיר שום דבר טוב בשכונה הזאת. (לאחר שתיקה קלה) חם, היום.

שני: עוד מעט צריך להגיע אוטובוס עם מזגן.

אימא: מאיפה את יודעת?

שני: אני נוסעת בקו הזה כל בוקר לבית הספר.

אימא: בבוקר זה משהו אחר.

{ נכנס דני, פרנג' ישראלי בן גילה של שני }

שני: הי, דני.

- דני: היי, שני... (מניד בראשו לשלום לאימא. לשני) מה העניינים? מה קורה?
- שני: בסדר, גם אתה נוסע?
- דני: לא, סתם עברתי מפה... מה חדש?
- שני: בסדר.
- דני: איך ככה?
- שני: ככה.
- דני: אז מה קורה?
- שני: אין חדש.
- דני: אז מה העניינים? מה קורה?
- שני: בסדר. מה העניינים אצלך?
- דני: בסדר מה המצב?
- שני: בסדר אז מה? מה חדש?
- דני: סבבה. בסדר אין חדש.
- שני: אז מה אתה עושה?
- דני: כלום.
- שני: מה קורה אתך? אין שום דבר חדש?
- דני: לא, מה קורה אתך? לך יש משהו חדש?
- אימא: מה זה נתקעתם? (מחקה אותם) "מה העניינים-בסדר, מה נשמע-בסדר, מה העניינים בסדר, מה נשמע בסדר, מה קורה? לא קורה, כן קורה", זאת כל השפה העברית שלכם? זה מה שאתם לומדים בבית הספר?
- שני: אימא, מה את מקשיבה!?
- אימא: אפשר לחשוב איזה סודות חשובים דיברתם. (בציניות) אל תדאגי, אני לא אגלה אותם לאף אחד.

- דני: (זו הצידה תוך כדי דיבור, שני זזה אתו) תגידי... יש משהו חדש?
- שני: בינתיים לא, ואצלך יש חדש?
- אימא: (בצד לעצמה) עוד פעם התחילו...
- שני: אימא, די מה את מקשיבה?
- אימא: אני מקשיבה? את מקשיבה, אני מדברת לעצמי ואת מקשיבה.
- שני: די, זה לא יפה.
- אימא: זה כל הדמיון שלכם? יופי.
- שני: מה את מתערבת בכלל... (לדני) איזה אוזניים יש לה זאת.
 { שני ודני זזים עוד יותר הצידה. האימא מנסה להקשיב על מה הם מדברים. בכל פעם שהם מסתכלים לעברה, היא עושה את עצמה שהיא בכלל לא רואה ולא מקשיבה }
- דני: אין חדשות?
- שני: בינתיים לא. מה המצב אצלך?
 { אימא בצד. היא עדיין שומעת אותם ועושה תנועה של ייאוש מהם. שני ודני מרגישים בה וזזים עוד יותר הצידה }
- דני: לאן את נוסעת?
- שני: לעזור בקניות.
- דני: (תוך כדי דיבורו צוחק צחוק מקוטע ואידיוטי מהבדיחה של עצמו) אתן הולכות... לקנות כל כך הרבה?
- אימא: (מחקה בפנטומימה את צחוקו של דני) ...שני, האוטובוס מגיע.
- שני: איפה?
- אימא: ראיתי הוא בסיבוב...
- שני: טוב אז שנייה, אימא... (לדני) דני, למה אתה לא מצלצל אלי יותר? עשיתי לך משהו? אמרתי משהו? פגעת בך?

דני: לא, לא עשית לי כלום, רק שהמצב שלנו לא תקין. בכל פעם שאני מצלצל את מספרת לי שעושים לך חקירות בבית: "מי זה היה? מה הוא עושה? בן כמה הוא? מי המשפחה שלו? למה הוא מתלבש ככה? למה הוא הולך ככה?"

אימא: שני... זה האוטובוס שלנו. את באה או לא?

שני: זה לא שלנו, הוא עוד מעט יפנה שמאלה.

דני: כדאי שתלכי לפני שתעשה לך עניינים אחר כך.

שני: אני לא פוחדת ממנה...

דני: ועוד איך את פוחדת.

שני: טוב, תראה, אני יודעת שכל החקירות והשאלות מרגיזות אותך, תאמין לי שגם לי זה מפריע בחיים, אבל עוד מעט יהיה לי טלפון נייד ותוכל לצלצל אלי חופשי.

דני: ומה נעשה דרך הטלפון? (שוב הצחוק האידיוטי) זה יפתור לנו את כל הבעיות? לא, וחוז' מזה, מה נעשה עד שיהיה לך?

שני: עד אז נסבול.

אימא: שני את באה או לא באה?

{שני מסמנת לאימא ביד שעוד רגע}

דני: אני חושב שכדאי ללכת אליה לפני שהיא תאכל אותך.

אימא: (חוזרת על המשפט באמהרית) "את באה או לא באה?"

שני: אני באה. (ניגשת לאימא) תגידי כמה פעמים אמרתי לך לא לדבר איתי באמהרית ליד החברים שלי?

אימא: את מתביישת בשפה שלך?

שני: זאת לא השפה שלי.

אימא: את מתביישת במבטא של אימא שלך שלא יודעת טוב עברית כמוך? גם אתה מתבייש בהורים שלך? עוד מעט תתביישי לקרוא לי אימא.

- שני: אימא, די טוב? אל תתחילי עם זה עכשיו, כאילו, טוב?
- אימא: את מתביישת במקורות שלך. עוד מעט תתביישי ללכת איתי. את חושבת שאני לא רואה שאת הולכת לפני שלא ידעו שאני אימא שלך? את חושבת שאני מטומטמת? שאני לא מבינה? נכון?
- דני: אני חושב שאני צריך ללכת. צלצלי אלי, לי מרשים לקבל שיחות מבנות.
- שני: זה המזל שלך שאתה בן.
- דני: טוב, ביי.
- שני: ביי.
- {דני יוצא}
- שני: איזה בושות את עושה לי, אני לא מאמינה... לא מאמינה. טוב איפה האוטובוס שאת מדברת עליו?
- אימא: עכשיו עבר, לא ראית אותו?
- שני: לא ראיתי ולא שמעתי כלום.
- אימא: בטח שלא תראי ולא תשמעי כלום. (לעצמה) נהייתה חרשת ועיוורת
- שני: אז למה לא קראת לי?
- אימא: קראתי וקראתי עד שקרעתי את הגרון! כמעט התייבש וכמעט נחנקתי, אבל את? לא רצית לשמוע אותי. את רצית לשמוע רק את הבחור. (בצרור שאלות) מי הבחור הזה? מה הוא עושה? בן כמה הוא? מאיפה את מכירה אותו? מי ההורים שלו? למה יש לו עגיל בלשון? למה את מרשה לו לגעת בכך?
- שני: יו איזו אוטוסטרדה של שאלות... הוא מבית הספר שלי ואין לו עגילים בלשון, בסדר?
- אימא: לא בסדר. את לא יוצאת אתו יותר ושלא יגע בכך יותר, ברור?
- שני: הוא לא נגע בי.
- אימא: הוא נגע בכך במבטים שלו. ראיתי הכול. ראיתי את המבטים שלכם. (מחקה את המבטים שלהם) הוא ככה ואת ככה. את לא תצאי אתו יותר, לא תראי אותו יותר! הוא מכוער ומגעיל שיוצא הריר, ואיזה צחוק יש לו... (עושה חיקוי גרוטסקי)

- שני: אלוהים, אימא, על מה את מדברת?
- אימא: אני לא אוהבת את המבטים שאת תוקעת בו. ראיתי איך שהעיניים שלך יצאו מהחורים רק מלהסתכל עליו. אני לא ארשה לך להתחתן אתו, את תתחתני אצלי בשידוך.
- שני: אימא מה קורה לך? מי מתחתן? אני עוד ילדה! תלמידה! תני לי לחיות!
- אימא: (לועגת לשני) לחיות, אני תלמידה, אני ילדה, בסוף תבואי לי עם בטן, שמעתי כבר את זה. אני לא רוצה לדבר יותר, אני סותמת את הפה ולא תשמעי ממני אפילו מילה אחת. זהו, אף מילה... אני לא פה וזהו... (מסמנת על סתימת פה ומפנה עורף)
- שני: אבל את פה.
- (שתיקה. מביטה באמה ארוכות ומתחילה להתפקע מצחוק)
- אימא, בחיי שאת מצחיקה, את נראית מה זה מצחיק...
(שני מפסיקה לצחוק אך נראית כאילו היא עומדת להתפקע מצחוק שוב. האימא תוקעת בה מבטים רציניים ומאופקים)
טוב, אם את רוצה לשחק ברוגז, אז גם אני אשתוק...
(שתיקה ארוכה. לאחר השתיקה מבטיהם נפגשים ושני שוב פורצת בצחוק)
- אימא: (מחקה את צחוקה של שני) מה מצחיק אותך, מה?
- שני: את.
- אימא: שני, אל תשקרי לאימא שלך. אני עדיין יכולה לראות את הגיל שלו. הוא נראה הרבה הרבה יותר ממבוגר ממך.
- שני: ככה הוא נראה מתמיד. הוא נולד עם פרצוף של מבוגר.
- אימא: הוא סתם רוצה לנצל אותך. אני מכירה את הטיפוסים האלה. הם יודעים לדבר חלק חלק, אבל לאלה יש רק דבר אחד בראש ואת יודעת למה אני מתכוונת, הוא רק מנצל.
- שני: איזה מנצל? מה מנצל? איזה ראש? אני מנצלת אותו בשיעורים. הוא עוזר לי בלימודים והוא לא מכוער.
- אימא: אה- איי... אני רואה שאת מתחילה להפוך את הכיעור שלו ליופי ולהגן עליו.
- שני: אימא, תאמיני לי שהוא גאון בלימודים.

- אימא: ככה ניראה גאון? תגידי לי, ככה נראה גאון? אם ככה נראה גאון, אז אני פרופסור גאון...
(מתחילה ללכת)
- שני: לאן את הולכת?
- אימא: הביתה.
- שני: די, בחייך, אל תעשי לי את זה.
- אימא: אין לי כוח לחכות בחום הזה לעוד אוטובוס.
- שני: איזה עוד אוטובוס? לא עבר מכאן שום אוטובוס, את סתם ממציאה.
- אימא: אני ממציאה? אני ממציאה? את קוראת לי שקרנית? לאימא שלך שקרנית? מעליבה אותי!
ככה מעליבה את האימא שלך ליד כולם!
- שני: אין פה אף אחד. את סתם מגזימה. אז בואי ניקח מונית על חשבוני.
- אימא: מאיפה יש לך כסף?
- שני: יש לי.
- אימא: לכם הילדים יש תמיד כסף יותר מההורים.
- שני: אז נעלה על מונית?
- אימא: בקושי יש כאן כלב בסביבה ואת רוצה מונית?
- שני: את עושה לי את זה בכוונה שישב לי על המצפון.
- אימא: כן, שישב לך על המצפון ואל תבואי אלי בטענות שאין כלום בבית.
- שני: זה סתם תירוץ, מההתחלה לא רצית ללכת לקניות.
- אימא: איך את יודעת שלא רציתי?
- שני: גם אני מכירה אותך מצוין. את למעשה כועסת שדיברתי עם דני.
- אימא: למה הלכת אתו הצידה ונתת לי לחכות לבד עד שתסיימו את החיזורים שלכם?

- שני: זה לא חיזורים. אמרתי לך שהוא עוזר לי בשיעורים, את לא מבינה?
- אימא: (בציניות) אררה, היום כבר קוראים לזה שיעורים. (עושה חיקויים של נשיקות ומזמוזים על עצמה בצורה גרוטסקית) זה שיעורי הבית שלכם? את חושבת שאני לא מבינה? אני רואה הכול טוב מאוד.
- שני: אימא, את נורא מצחיקה...
- אימא: (בלעג) טוב שאני מצחיקה אותך.
- שני: עוד מעט יגיע אוטובוס וניסע, או-קיי?
- אימא: תיסעי את, אני לא נוסעת.
- שני: די, אימא, מה קורה לך כאילו?
- אימא: אני לא עולה על אוטובוס.
- שני: אימא, בחייך אל תעשי מזה עניין כאילו.
- אימא: אני לא עולה "כאילו".
- שני: את כאילו מתנהגת כמו ילדה קטנה כאילו.
- אימא: אז אני כמו ילדה קטנה "כאילו" ואני חוזרת הביתה "כאילו". (זזה לכיוון היציאה)
- שני: (עוצרת אותה בזרועה) את לא הולכת הביתה.
- אימא: תורידי את הידיים שלך ממני... (שני חוסמת את דרכה של אמא) את חוסמת את הדרך לאימא שלך? חוצפנית! זוזי ותני לי ללכת הביתה.
- שני: בחייך אל תהיי כזאת כאילו.
- אימא: אני כזאת "כאילו"? ואת לא כזאת "כאילו"?
- שני: לא אני לא כזאת כאילו ואת כן כזאת כאילו.
- אימא: את כזאת.
- שני: את כזאת.

- אימא: את כזאת, אני לא כזאת?
(האבא נכנס ורואה אותן מתווכחות)
- אבא: שלום שתי כזאתיות כאילו.
שני: או, הנה אבא בא.
אבא: שלום, לאן אתן נוסעות?
אימא: לשוק.
אבא: ואין אף אחד בבית?
אימא: למה אין? אורית, שלומית, רינה ושרה נשארו לשמור על הבית.
אבא: אז אני אומר לך שאין אף אחד בבית.
שני: אם הבית נעול כאילו למה צריך לשמור עליו כאילו? אף אחד לא יגנוב בית כאילו.
אבא: צריך שיהיה מישהו בבית.
שני: אנחנו לא באתיופיה, תקלטו שאנחנו פה כאילו.
אימא: ופה אין גנבים "כאילו"?
אבא: נלך כולנו בחזרה לשמור על הבית.
שני: בואו נסע לשוק על חשבוני.
אבא: מאיפה יש לך כסף?
שני: יש לי.
אבא: (כמתפלא) אני נתתי לך?
שני: אתה לא נתת לי כלום.
אבא: אז מאיפה יש לך כסף?
שני: יש לי אותו מהעבודה בחופש.

- אבא: זה לא טוב שתבזבזי את הכסף שלך.
- שני: אז אנחנו נוסעים או לא?
- אבא: את הולכת לשמור על הבית (אוחז בזרועה ודוחף אותה לכיוון היציאה) ואני ואימא שלך נלך לשוק ברגל.
- שני: ברגל?
- אבא: ברגל זה בריא.
- שני: אבל זה רחוק.
- אבא: זה עוד יותר בריא.
- שני: אני אתן לכם לאוטובוס.
- אבא: את תשמרי את הכסף שלך ללימודים שלך, לחתונה שלך... דרך אגב, את בטוחה שאת לא חייבת לי איזה כסף?
- שני: תראו אותו? אני לא חייבת לך כלום.
- אימא: ולי את לא חייבת?
- שני: היית רוצה, תרדו ממני שניכם, אוף...
- אבא: בחיי שאתם הילדים, תמיד מבזבזים את הכסף שלכם ותמיד יש לכם כסף יותר מההורים.
- אימא: זה בדיוק מה שאני אמרתי לה, בדיוק.
- שני: נו בטח, אתם מתחילים לחשוב ולהיראות אותו הדבר.
- אימא+אבא: (גוערים בה ביחד) תלכי לשמור על הבית.
- שני: בסדר בסדר, אני הולכת אני הולכת. הבית לא יברח!
- אימא: ואת הולכת ישר לבית ובלי הגאון ההוא עם העזרה בלימודים.
- אבא: מה את עוד עומדת? תלכי כבר.

שני: בסדר אני הולכת... יו איזה כבדים... (ברגע האחרון פונה לאימה) אימא, אל תשכחי לקנות הרבה שניצלים והרבה צ'יפסים אמריקאים.

אבא: אינג'רה לא טוב?

שני: די, נמאס כבר מהאינג'רה הזאת, אני נראית כבר כמו האינג'רה.

אימא: את עוד תתגעגעי לאינג'רה של אימא שלך.

שני: איכס, בחיים לא.

אבא: (בכעס) תלכי כבר מפה, מטומטמת. (שני יוצאת)

אימא: (פולטת אנחה) אררה... ראית?

אבא: ראיתי ושמעתי.

אימא: כל היום היא ככה.

אבא: כל יום היא נהיית יותר ויותר פרנג'ית ויותר ויותר גרועה וחוצפנית.

אימא: אתה מספר לי?

אבא: (בא לו רעיון) בואי נלך לבזבו.

{ יוצאים }

חושך

נסיעה לאתיופיה

המקום: בית.

הדמויות:

אמרצ' - אישה

ברוך - בעלה

אמרצ' מנפה את החיטה תוך כדי פיזום מנגינה לעצמה.
אחרי זמן מה נכנס ברוך לבוש יפה כשבידו מזוודה.

אמרצ': (לאחר זמן מבחינה בו) מה קרה? ... לאן אתה הולך שאתה ככה לבוש ועם מזוודה?

ברוך: את יודעת שהרופאים בישראל לא עזרו לי. מה לעשות, הבריאות שלי מתדרדרת.

אמרצ': מה קרה?

ברוך: כל הבטן שלי מתמלאת בכדורים ואני צריך לנסוע לאתיופיה.

אמרצ': למה אתה בולע את כל הכדורים אם זה לא עוזר לך?

ברוך: הרופאים הישראלים לא עזרו לי, אני צריך לנסוע לאתיופיה.

אמרצ': למה מה יש לנסוע לאתיופיה?

ברוך: באתיופיה יש ... כמו שהיו עושים "מוהר".

אמרצ': היית וראית?

ברוך: (מהנהן בראשו) כן.

אמרצ': באתיופיה היית בריא?

ברוך: כן, הייתי בריא מאוד.

אמרצ': ועכשיו אתה חולה מאוד?

ברוך: כן.

אמרצ': למה אתה חולה מאוד פה?

- ברוך : בגלל תרבות... כל האוכל... הכול חדש... שפה...
- אמרצ': מה, השפה לא מתאימה?
- ברוך : זה לא מסתדר. הרופאים לא מכירים את המחלה שלי, ואני צריך לנסוע לטיפול.
- אמרצ': בגלל השפה כואב לך?
- ברוך : כן... מאוד.
- אמרצ': אז למה שלא תדבר כל הזמן בשפה שלך?
- ברוך : תראי, אני רוצה לשבור את החיסכון.
- אמרצ': איזה חיסכון יש לך שאני לא יודעת עליו?
- ברוך : החיסכון של הילדים.
- אמרצ': איזה חיסכון? בשביל מה?
- ברוך : בשביל לנסוע.
- אמרצ': לנסוע?... (מגחכת ומחייכת) מה יש לך?
- ברוך : רוצה לנסוע לאתיופיה.
- אמרצ': בשביל מה?
- ברוך : אני חולה.
- אמרצ': אתה בריא.
- ברוך : אני לא בריא. את יודעת שאני חולה.
- אמרצ': אם אתה מדבר עברית וכואב לך, אז תדבר אמהרית.
- ברוך : את יודעת שכל הלילה אני לא ישן.
- אמרצ': אני לא יודעת. אני רואה אותך בן אדם בריא, מסתובב בריא, לא עובד, אוכל את הביטוח לאומי ואתה רוצה לנסוע לאתיופיה?

- ברוך : אני אומר לך, את יודעת על הבריאות שלי. אני צריך לנסוע.
- אמרצ' : אני מכירה אותך. אתה בן אדם בריא ברוך השם, אוכל טוב ברוך השם, שותה טוב ברוך השם, מסתובב טוב...
- ברוך : ביום אַת רואה אותי בסדר, אבל בלילה אני לא ישן. זו הבעיה.
- אמרצ' : אתה ישן טוב מאוד. את הנחירות שלך שומעים כל השכנים. אתה סתם מבלבל את המוח.
- ברוך : אני צריך לנסוע.
- אמרצ' : אתה רוצה לאכול ביטוח לאומי? אתה לא מתבייש? מאיפה יהיה אוכל לילדים?
- ברוך : אני סובל את הה...
- אמרצ' : אתה מה?
- ברוך : שנים אני סובל.
- אמרצ' : אתה עובד?
- ברוך : סובל.
- אמרצ' : מהעברית.
- ברוך : המחלה.
- אמרצ' : השפה.
- ברוך : הסבל זה המחלה שלי.
- אמרצ' : אתה אין לך מחלה.
- ברוך : אדון אנדשאו הלך וחזר, ועכשיו הוא בסדר, הוא בריא.
- אמרצ' : מהו אכל שמה?
- ברוך : כל מיני...
- אמרצ' : היינו כבר שמה, למה לא עשית כמוהו?

- ברוך : שמה?... כשהיינו שמה?...
- אמרצ' : אתה אומר תרופה של סבתא יש שמה.
- ברוך : באותו זמן היה. "טבול" היה.
- אמרצ' : שמה היה?
- ברוך : אני רוצה לנסוע וזהו.
- אמרצ' : אתה לא יכול לנסוע עכשיו. תעבוד, תרוויח כסף, תיסע.
- ברוך : אני צריך את קצבת הילדים, לשבור את החיסכון.
- אמרצ' : זה כסף של הילדים, הם צריכים אוכל.
- ברוך : אל תפחדי, אני לא אעשה שם כלום.
- אמרצ' : לא מעניין אותי, תעשה לא תעשה, תעשה מה שאתה רוצה, אבל הילדים מה יאכלו?
אתה לא מתבייש?! לא מעניינים אותך הילדים?
- ברוך : אני ב-28 לחודש הולך ומוציא את הכסף.
- אמרצ' : תגיד לי אתה עבדת?
- ברוך : מה?
- אמרצ' : אתה עבדת? אתה לא מתבייש? חולה? יש קופת חולים פה.
- ברוך : פה לא עזרו לי כלום. כל הבטן שלי מלאה עכשיו כדורים.
- אמרצ' : תלך לעבוד.
- ברוך : הבטן מלאה כדורים. אבנים יש לי בבטן.
- אמרצ' : תעבוד! אם תעבוד תהיה בריא.
- ברוך : אני עובד.
- אמרצ' : ממת? ואני לא יודעת?
- ברוך : אני עובד... על הבריאות שלי.

- אמרצ' : אתה לא נוסע, אני לא מסכימה. אתה לא נוסע. יש רופאים מצוינים פה.
- ברוך : מחר אני מוציא את הכסף.
- אמרצ' : נראה אותך! אתה עבדת כאילו? לא, אז מה פתאום שתוציא? אתה תיסע, אני אספר לביטוח לאומי את כל הסיפור ונראה אותך.
- ברוך : אני כבר תכננתי הכול. הוצאתי דרכון. (מראה לה) הנה, תראי, הכול מוכן. את לא תשבשי לי את הכול.
- אמרצ' : אני כן.
- ברוך : אני אסע...
- אמרצ' : אתה לא...
- ברוך : אני אסע...
- אמרצ' : אתה לא...
- ברוך : אני חייב לנסוע עם המזוודה.
- אמרצ' : נראה אותך. לי לא מפריעה השפה העברית פה. לא מפריע לי האוכל פה. טוב לי פה. הייתי באתיופיה, באתי, אני מכירה את התרופות ואני בריאה.
- ברוך : בארץ ישראל אין תרופות.
- אמרצ' : כל מה שאתה צריך זה עבודה ולא תרופות. זו התרופה!
 { קמה והולכת. הבעל נשאר לבדו. יושב על המזוודה ומחכה. האור יורד לאט לאט }

חושך

פרנג'ית

משתתפים:

אימא.

אבא.

איילת - בת.

המקום: סלון.

משפחה אתיופית. אימא עסוקה בהכנת אינג'רה.

איילת: (מבחוץ) אימא...

אימא: מה קרה?

איילת: (נכנסת במהירות) אימא, מה יש לאכול? אני ממהרת לאָללה.

אימא: למה מה קרה? לאן את הולכת? מחר יש לך מבחן.

איילת: תעזבי אותך, עכשיו אני רעבה.

אימא: מה את רוצה לאכול? יש הכול.

איילת: תגידי מה יש.

אימא: אינג'רה.

איילת: כל הזמן רק אינג'רה? נמאס. את יודעת מה? לא צריך אני כבר אסתדר... (עומדת לצאת)

אימא: חכי רגע, לאן את חושבת שאת הולכת? שאני אדע.

איילת: אמרתי לך שאני כבר אסתדר.

{ בדיוק כשאיילת עומד לצאת, נכנס האבא }

אבא: שלום.

איילת: היי אבא, ביי אני הולכת. { יוצאת }

אימא: (פולטת אנחה)

- אבא: מה קרה? (קורא לאיילת) תבואי לפה בחזרה מהר.
 {איילת חוזרת} ולאן את חושבת שאת הולכת? ומה עשית לאימא שלך
 תראי איך שהיא נפוחה מרוב עצבנות?
- איילת: כלום לא עשיתי. זו בעיה שלה שהיא כל הזמן מתעצבנת ומתנפחת. כל החיים
 שלה חושבת שישי לי מבחן והיא לא רוצה שאני אצא.
- אבא: צודקת, מה קרה? מה את חושבת את עצמך? את בכיתה י"ב ויש לך בגרות.
- איילת: די, נמאס לשמוע את זה. תעזבו אותי בשקט, מה אתם קובעים לי מה לעשות?
 ואם אני לא רוצה לעשות בגרויות, מה תעשו לי?
- אימא: אררה, אלוקים ישמור. (תגובה כאילו איילת אמרה משהו איום ונורא)
- אבא: תגידי לי מה אמרת? תחזרי על זה עוד פעם שאני אשמע טוב...
 (בשקט) מה אם אני לא רוצה לעשות בגרויות? מה תעשו לי?
- אימא: אני רואה שאת השתגעת לגמרי. את לא חושבת שזו לא רק החלטה שלך,
 מטומטמת. תסתכלי עלינו טוב, את רואה? את רואה אותנו? הנה אבא שלך והנה
 אימא שלך, ואין בגרויות – עובדים כמו חמורים. מי שלא לומד, לא מצליח
 בחיים. יוצא פועל שחור ועובד רק בניקיון, את מבינה את זה?
- אבא: תקשיבי לאימא שלך. כל מילה שלה זה כמו מילה מזהב. (לאימא) זה טוב מה
 שאת אומרת, זה טוב טוב.
- איילת: (לועגת) זה טוב טוב, מה טוב? מה יש להקשיב, מה? אני כבר בת 17.5 ואני
 אעשה מה שאני רוצה. אני כבר לא תינוקת. אוף, תפסיקו להגיד לי מה לעשות
 כל הזמן...
- אבא: *תתקן!* חוצפנית אחת, אין לך כבוד?! מדברת ככה כמו בן?
- איילת: אולי באמת הייתי צריכה להיוולד בן. זה היה פותר את כל הבעיות. אין לי מזל
 כמו לבנים.
- אבא: (לאימא) תעזבי אותה בשקט. *שם היא תיפלא*.
- אימא: מה קרה? לשתוק זה טוב? פה בארץ ישראל צריך ללמוד בשביל להצליח, מה
 אתה רוצה שתהיה? שתעבוד בניקיון? אתה לא רוצה שהיא תהיה דוקטור? או
 שאתה רוצה שתסתובב ברחובות? או אולי אתה רוצה שתהיה עבריינית מוכרת
 סמים?

- אבא: לא, אני פשוט לא אומר כלום, את כל הזמן אומרת.
- אימא: אני אומרת שהיא עכשיו עצבנית ואתה עכשיו עצבני. בוא נשבור את הכעס.
- אבא: (בעצבים) את אומרת אני עצבני? ואת לא?
- אימא: אני לא, ואתה כן...
- אבא: (כיותר עצבים) אני עצבני?!
- אימא: (מרגיעה) אתה קצת עצבני... ואני לא.
- אבא: עוד פעם את אומרת שאני עצבני? אני אתעצבן (בעצבים) אני לא עצבני!
- אימא: בסדר, אתה לא עצבני... אני אומרת את זה בשביל שיהיה קצת שקט. אחר כך נדבר אתה, בסדר? בוא נרגיע את השטן בינינו עכשיו.
- אבא: (עם אצבע מאיימת לאיילת) קומי, תחזרי לחדר שלך מהר, תעשי שעורים ותלמדי טוב, אין מה לעצור יותר... תחזרי מיש לעצור סלק!
- איילת: יאללה איזה הורים, איזה כבדים. (דוחפת כיסא והולכת לחדר. רעש בחדר)
- אימא: אלוהים ישמור מה שהיא עושה? כמו בן! תבואי לפה מהר! (איילת חוזרת) תגידי לי מה חסר לך? ... יש לך הכול בבית. תגידי, למה את עצבנית כל הזמן? כל הזמן לא רגועה. את יודעת מה זה בגרות? זה חשוב מאוד שתצליחי שתהיי דוקטור ואני אהיה שמחה. שלאבא שלך יהיה גאווה בלב.
- איילת: לא, זה לא שאני לא רוצה לעשות בגרות, זה, זה שאתם כבדים, כל הזמן ללמוד, ללמוד ועוד ללמוד, תנו לי קצת אוויר לנשום. אני מבטיחה לכם שאני אעשה בגרות ואני מבטיחה לכם שאני לא אצא מטומטמת בטלנית, אבל יאללה תפסיקו להציק לי, די כבר נמאס לאללה, קאלס. (הולכת לחדר)
- אימא: (לאבא) ככה זה אצל כולם או שזה רק אצלנו?
- אבא: כולנו מבולבלים. כל ההורים האתיופים מבולבלים. גם הצעירים וגם המבוגרים... באתיופיה היא לא הייתה מדברת ככה לאבא שלה ולאמא שלה, פה מותר הכול להגיד להורים שלך.
- אימא: אתה מדבר כאילו שאתה מצטער שבאנו לישראל...

אבא: (אחרי שתיקה) את יודעת מה? פעם? לפני זה? היה לפעמים שחשבתי שכן, אבל עכשיו בכלל בכלל לא. אני רואה, איך שהיא רואה הכול, ורוצה הכול, ולא מקבלת הכול, ואנחנו לא יכולים לעזור ולתת הכול וזה כואב לי.

אימא: אז אולי כדאי שנתחשב בה ולא נשמור אותה בלימודים יותר מידי ולא נחזיק אותה כמו ציפור בתוך... (מחפשת את המלה) **כלוב**. היא רוצה קצת חופש, כי הבילויים בחיים, ולהיות עם חברים, הם גם לימודים בשבילה. זה חלק מהחיים, זה חשוב בחיים.

אבא: (לאחר מחשבה ומבט ארוך באימא) טוב, תגידי לה שתצא.

{ האימא מביטה בו ארוכות }

אבא: מה את מסתכלת עלי עכשיו ככה? תקראי לה לבוא שתצא.

אימא: איי-לת? ... ת-בו-אי רגע.

איילת: (נכנסת) אני רואה שאתם משתעממים בלעדי. מה אתם רוצים ממני עכשיו?

אימא: תפסיקי להיות כזאת עצבנית.

איילת: עם הורים כאלה למה שאני לא אהיה עצבנית? כל החברות שלי יוצאות ואני צריכה לשבת בבית כמו זקנה.

אימא: טוב תשמעי משהו שמח... אני ואבא שלך דיברנו ואנחנו מסכימים שתצאי.

איילת: (מחבקת את האבא ואחר כך את האימא) יו, תודה.

אבא: אבל לא להרבה זמן ותחזרי מוקדם ותשמרי על עצמך.

איילת: (מאושרת) אני מבטיחה ללמוד ביי.

{ איילת יוצאת. האבא והאימא מביטים אחד בשני ומרימים ידיים כאות שאין מה לעשות }

אימא+אבא: פרנג'ית.

חושך

שירת הקבצנים

*בהשראת סיפורה של המדריכה פנטה דמוזה

כל קטעה מחזה צבעוני ולפעמים אפל, ומאוד ציורי.
 שלוש ילדות: ילדה מספרת, ילדה א' וילדה ב'.
 נכנסות לבמה בפחד וחשש.
 שני קבצנים חיוורים מאוד (כמו רוחות רפאים) בגדיהם בלויים וקרועים,
 עוקבים אחריהן.
 ישנן מספר כניסות ויציאות שצריכות להיעשות באווירה של פחד ומתח לפני
 תחילת הקטע.
 המספרת פונה ישר לקהל, שתי הילדות צמודות אליה מפחדות.
 התאורה בהתאם.
 לאורך כל הקטע ישנו ליווי מוזיקלי ברקע, עולה ויורד לפי הצורך.
 מוזיקת מתח מלווים בתופים.

ילדה: (מספרת מפוחדת מדמויות הקבצנים)
 באתיופיה ישנם קבצנים הנקראים למנ', הם מסתובבים בין הכפרים ומקבצים
 נדבות.
 (פונה לילדות) הם היו מקבלים כל דבר: כסף, אוכל מבושל, גרגירי חיטה,
 בקיצור כל דבר שניתן להפיק ממנו מזון.
 } שני הקבצנים נכנסים ומתחילים לזמזם שיר קינה מאיים. נשמעת מוזיקה
 ממשיכה ומאיימת. הקבצנים נעמדים בעומק
 הבמה מאחורי הילדות

ילדה: (לילדות) האנשים האלה לא סתם הולכים ומבקשים שיתנו להם, הם היו שרים
 שירי קינה על חייהם האומללים והמסכנים, ומעוררים את רחמיהם של האנשים.
 צורת לבושם בעיקר טלאים, בגדים קרועים וסחבות. (לקהל) חזותם לא
 נורמאלי, הרי בינינו ללבוש בגדים קרועים והרבה שכבות של טלאים זה לא
 נורמאלי, אנשים שהולכים עם מגפיים של חורף, בקיץ, זה לא נורמאלי.

{הילדות מרגישות בקבצנים מביטות לאחור רואות את הקבצנים ובורחות לצד השני}

ילדה: המבוגרים נהגו להפחיד את הילדים (א' וב' נצמדות למספרת) בטענה כי הלמנ' אוכלי ילדים רעים, כל ילד שראה אותם היה מפחד מהם, אני באופן אישי פחדתי מהם פחד מוות, אם היו אומרים לי ואפילו בצחוק שיקראו להם הייתי פוחדת, ואם הייתי רואה אותם...

{הקבצנים עושים צעד מאיים קדימה.
הילדות נרתעות ובקולות של רעד אוהההה...
הקבצנים נסוגים לאט ובאיום לאחור ויוצאים}

כאשר הם היו באים אלינו הביתה, הייתי מחפשת את המקום הכי רחוק ומתחבאת שלא יראו אותי.

(מספרת במתח) יום אחד, היה זה יום שבת בצהריים, כל בני המשפחה יצאו לטיול, ובשכונה נשארנו רק אני (מראה על השתיים) ושתי האחייניות שלי... (מסבירה) השכונה שלנו מורכבת מ-6 בתים, כאשר אחד מהם הוא הבית שלנו ו-חמשת הבתים האחרים שייכים לאחים שלי. הבתים בנויים בצורת מעגל, כאשר מסביב יש גדר גבוה ושער אחד שבדרך כלל סגור, ושטח דשא ענקי באמצע.

(חוזרת לספר במתח) באותו יום שבת כאשר אני ושתי האחייניות שלי נשארנו לבדנו, המשפחות שלנו השאירו את השער פתוח, כנראה ששכחו לסגור אותו כשיצאו לטייל, ובעודנו משחקות בחוץ. פתאום!...

{שני הקבצנים מופעים מולם כמאיימים}

עמדו שני הקבצנים שמהם פחדנו והתחילו לשיר את שירי הקינה שלהם.

{הקבצנים מתקרבים קצת אל הילדות המפוחדות שהופכות לגוש אחד.
המספרת פונה לקהל כשקצב דיבורה מהיר מרוב פחד}

מכיוון שהבתים היו ריקים לא רצינו שיחשבו שאנחנו לבדינו שלושתנו עמדנו בחוץ רועדות והתחלנו להתווכח מי תלך להגיד להם ללכת מפה. אני הייתי הגדולה מבין שלושתנו ובגלל זה התחלתי לחלק פקודות.
(פונה לילדה א') "את הולכת אליהם!"

ילדה א': אבל אני הכי קטנה.

ילדה: (לילדה ב') אז אני קובעת שאת תלכי!

ילדה ב': גם אני רועדת ומתה מפחד.

ילדה: טוב אני רואה שאתן לא עוזרות, אז אני אגש אליהם.
 (מתקרבת לקבצנים בהיסוס) תדעו לכם... שכל המבוגרים ישנים... ושאתם...
 מפריעים להם לישון... ואם אתם רוצים... אז תבואו אחרי הצהריים.
 (פונה לקהל) אם הם יתקדמו לעברי אפילו צעד אחד אני מסוגלת להתעלף על
 המקום...
 ואז הם...

{ הקבצנים נסוגים לאחור לאט ובשקט עד שהם יוצאים }

ילדה א': (רצה אליה) איך עשית את זה?

ילדה ב': (רצה גם) גלי לנו איך עשית את זה?

ילדה: המבוגרים, סתם הפחידו אותנו בכך שהקבצנים היו אוכלי אדם ובעיקר ילדים,
 זאת הייתה ההזדמנות הכי טובה שלהם לאכול אותנו. עכשיו אתן מבינות
 שההורים שלנו עבדו עלינו?
 (מתקדמת קצת לכיוון הקהל) ומאז כשהיו באים אלינו הלמנ'-הקבצנים, לא רק
 שלא פחדנו מהם, אפילו התנדבתי לגשת אליהם ולתת להם נדבה.
 כך למדתי לא לפחד מהם.

אור יורד לאט

חושך

בחורה חכמה

משתתפים:

שרה.
מרים.
טקבה.
רקדנים.

המקום: בבית, מסיבת ריקודים.

***הערה:** במקום שמופיע **כתב 'י'** לומר באמהרית.

{ קבוצת רקדנים באירוע של שמחה בריקודים אמהריים }

טקבה: (חלק בעברית ובאמהרית מידי פעם) יום אחד החלטתי שאני רוצה להתחתן.
הלכתי למסיבה ושם ראיתי שתי בחורות שמצאו חן בעיני. מזמן מזמן שמת
עליהן עין והן מזמן ממזמן שמו עלי עין, גדולה. הגעתי למצב שהייתי צריך
לבחור אחת מבין השתיים מי תהיה אשתי לעתיד, לכן החלטתי לעשות להן מבחן
והחכמה מבניהן תהיה אשתי.

טקבה: (פתאום משנה תנועה ומתחיל בריקוד סוער) אני צריך אישה חכמה, שההורים
שלי יתגאו בי. (תוך כדי ריקוד ניגש לשרה שרוקדת **ממש גרוע**) שלום, שרה.

שרה: (באמהרית) *life*.

טקבה: (באמהרית) *מה נעשה?*

שרה: (בביישנות) בסדר.

טקבה: את רוקדת ממש יפה את יודעת? (לקהל) ממש גרוע.

שרה: תודה, תודה...

טקבה: מי לימד אותך לרקוד ככה?

שרה: אימא שלי לימדה אותי. (רוקדת עוד יותר גרוע)

טקבה: גם אימא שלך רוקדת ככה יפה כמוך?

שרה: אותו דבר בדיוק, אולי קצת יותר גרוע.

טקבה: יותר גרוע? ... את באמת רוקדת מה זה יפה...

שרה: כולם אומרים לי את זה. (טקבה רוקד ובוחרן אותה) למה אתה שותק?

טקבה: תגידי שרה, אפשר לשאול אותך שאלה?

שרה: מה שתבקש. (ממתינה. רוקדים קצת. הוא מסתובב סביבה מספר סיבובים והיא מתפרצת בחוסר סבלנות) נו, תשאל כבר! מה אתה מסתובב מסביב, **אתה**
אורט לראע עלי להסתובב ולקבל סחרחורת.

טקבה: (מפסיק להסתובב) תגידי, שרה, את יכולה להרות וללדת באותו יום?

שרה: (חושבת. מתפלאה) להרות וללדת באותו יום?

אני לא חושבת שאפשר לעשות דבר כזה. אני חושבת (חושבת)...

אי-אפשר לעשות דבר כזה. רגע רגע, אני צריכה ללכת ולשאול את אימא שלי.
 (קוראת בקול הצידה) **א'N-א'N...**

טקבה: (לשרה שעומדת בצד) טוב, בינתיים אני הולך לבדוק משהו, בסדר?

שרה: ואני עוד מעט אחזור עם תשובה טובה, בסדר?

טקבה: בסדר. תיקחי את הזמן שלך.

שרה: **א'N-א'N, א'N-א'N** (ויוצאת תוך כדי קריאות)

טקבה: (לקהל) עכשיו אני אלך לשאול את מרים, אולי יש לה בשבילי תשובה יותר חכמה. (הולך למרים בריקוד סוער) היי, מרים, מה נשמע? איך את מרגישה?

מרים: בסדר בסדר... (רוקדת מצוין)

טקבה: אז מה שלומך? מה את עושה?

מרים: אני רוקדת וחושבת.

טקבה: על מה את חושבת?

מרים: (מביטה בו בעיניים מלאות תשוקה) אני לא יכולה לגלות, זה סוד.

טקבה: את רוקדת מאוד יפה, מי לימד אותך?

מרים: אני למדתי לבד.

(שניהם רוקדים במין תחרות)

גם אתה רוקד יפה.

טקבה: אפשר לשאול אותך שאלה?

מרים: תפתח בשאלה אם אתה רוצה...

(בקול סקסי) תשאל תשאל...

טקבה: תגידי את יכולה להרות וללדת באותו יום?

- מרים: (תגובה קולית) אררה...
- (מפסיקה לרקוד) אם אתה תוכל ל... לזרוע חיטה ולקצור אותה באותו יום, אז אני יכולה להרות וללדת באותו יום. (רוקדת עוד יותר בחושניות)
- טקבה: (לקהל) וואו... מרים חכמה יותר משרה. שרה אין לה שכל באמת.
- (מבחין בשרה שחוזרת. למרים בחיזור) אני תכף חוזר אלייך, בסדר?
- מרים: בסדר, **תיקח את כל הזמן שלק אתה רוצה.**
- טקבה: בסדר בסדר... (לפני שהוא נפרד ממנה ממצמץ בעיניים למרים)
- מרים: מה קרה, נכנס לך משהו לעיניים?
- טקבה: זה קורה לי בגלל היופי שלך, מהתרגשות... אני תכף חוזר (לקהל)...הנה שרה, נראה אם יש לה תשובה בשבילי ואז אני אשאל אותה עוד שאלה. (ניגש לשרה) ...שלום, שרה.
- שרה: כבר אמרנו שלום, שכחת?
- טקבה: נו... שאלת את אימא שלך?
- שרה: בטח ששאלתי, בשביל זה הלכתי, כבר שכחת?
- טקבה: ומה היא אמרה לך?
- שרה: היא אמרה, היא אמרה... כבר שכחתי.
- היא אמרה... אי-אפשר... התווכחנו, התווכחנו... היא חושבת שהיא צודקת, אבל אני צדקתי, **היא אמרה לא נכון ואני אמרתי כן נכון.** התווכחנו והתווכחנו ואני צדקתי.
- טקבה: ואחרי שהתווכחתן, ואת צדקת. מה התשובה?
- שרה: מה אמרתי לך מקודם?... כבר שכחת?
- טקבה: (תמה) אה?
- שרה: (מתפרצת עליו) אתה לא זוכר?
- טקבה: (מתגונן) זוכר זוכר... (לקהל) אני לא זוכר כלום, **לא זוכר כלום...**
- היא רק סתם דיברה ודיברה אבל לא אמרה כלום.
(לשרה) אה... אפשר לשאול אותך עוד שאלה?
- שרה: תשאל, למה לא?

טקבה: (מוציא שקית עם גרגירי חיטה) את רואה את השקית הזאת?

שרה: בטח שאני רואה, אתה לא רואה שאני רואה? אני לא עיוורת.

תאכל כהר את האלה פלפ.

טקבה: את יכולה להגיד לי כמה גרגירי חיטה יש בשקית?

שרה: וויי... הרבה **הרבה**.

טקבה: כן אבל כמה, וויי... הרבה **הרבה**?

שרה: איזה שאלות אתה מביא לי?

טקבה: מצטער, קשות בשבילך?

שרה: **כאלף לא קשות**. את יכול לשאול אותי כל שאלה.

טקבה: תראי, אם השאלות קשות בשבילך אז תגידי לי. זו בכלל לא בושה להגיד.

שרה: (גוערת בו) מה פתאום קשות!? מה פתאום בושה!? (משנה לטון רך) אבל אתה יכול לשאול שאלות יותר קלות שיש להן תשובות יותר פשוטות, בסדר?

טקבה: אז את לא יכולה לענות בגלל שזה קשה בשבילך.

שרה: לא קשה! למה קשה? בטח קשה! אני יכולה לענות על כל שאלה וזה בכלל בכלל לא קשה, השאלה... (חושבת לרגע)

מה הייתה השאלה?

טקבה: את יכולה להגיד לי כמה גרגירי חיטה...

שרה: אל תגיד לי **אל תאכלי** נזכרתי... האמת? אני לא יכולה לנחש כמה, תביא את השקית ואני אבקש עזרה מאימא שלי, מאבא שלי, מדודים שלי, משכנים שלי והאחים שלי, מכו-לם ... שנשב ונספור ואני אגיד לך. **בדיוק!**

טקבה: ואת לא יכולה להגיד לי עכשיו בלי לספור?

שרה: השתגעת? איך אפשר דבר כזה?

עוד מעט אחזור אליך ואביא לך תשובה כמה, בסדר?

טקבה: בסדר בסדר, תלכי.

שרה: **א'נ'א... א'נ'א... (יוצאת)**

- טקבה: (לקהל) שרה הזאת... היא קצת הרבה מטומטמת... אין לה שכל בכלל. היא הלכה ולא לקחה את השקית בשביל לספור. אני אלך למרים ונבדוק אותה. אני חושב שמרים הרבה יותר חכמה. (הולך למרים) מרים?
- מרים: מה?
- טקבה: שלום, **מה נשמע?**
- מרים: בסדר, **מה נשמע?**
- טקבה: חזרתי.
- מרים: רואים רואים.
- טקבה: מזמן לא התראינו.
- מרים: אני שמחה שאתה מרגיש ככה.
- טקבה: (לקהל) חכמה, **ממלכה זאת!**
- (למרים) תגידי, מרים, אפשר לשאול אותך עוד שאלה?
- מרים: בטח. (שתיקה, עושה לו מצמוצי עיניים מחזרות) תשאל תשאל...
- טקבה: (מחזיר מצמוצים) את יכולה להגיד לי כמה גרגירי חיטה יש בשקית הזאת?
- מרים: (מצחקק צחקוק משונה) חחח.
- טקבה: **מה מצחיק אותך מה, אינדי?** אמרתי איזו בדיחה, אינדי?
- מרים: בכלל בכלל לא.
- טקבה: אז מה התשובה שלך בשבילי על השקית?
- מרים: אם אתה יכול להגיד לי כמה שערות יש לחמור שלי, אז אני אגיד לך בדיוק כמה גרגירי חיטה יש בשקית שלך.
- טקבה: (לקהל עם עיניים מאירות כאילו דבר מה מדהים קורה לו) וויי... מרים הרבה יותר חכמה משרה. שרה זאתי היא מפ... אני לא אגיד כבר. אני אפנה למרים ואני אציע לה נישואין.
- (למרים) תגידי, מרים, אני יכול לשאול אותך שאלה קטנה קטנה ואחרונה וזהו?
- מרים: אתה יכול לשאול כמה שאלות שאתה רוצה. זה בסדר, יש לי הרבה סבלנות.
- טקבה: (לקהל) איזה תשובות יש לה לזאתי.
- (למרים) את רוצה אולי להתחתן אתי?

מרים: (מצחקקת אותו צחקוק משונה) היחי...

טקבה: אני מציע לך ברצינות.

מרים: אם תציע לי באמהרית, אז אני אסכים.

טקבה: (מגלגל עיניים) **את רוצה להתחתן אתי?**

מרים: **בטח... אני מאוד רוצה,** אני מחכה כבר הרבה זמן שתגייד לי את זה.

הנשמה שלי כבר יוצאת עד שתאידי לי את זה...

(קופצת ומחבקת אותו)

שרה: (נכנסת ומופתעת למראה עיניה) רגע רגע, ומה אתי? **מה איתי?**

טקבה: את תלכי לשאול את אימא שלך אם את יכולה לבוא לחתונה שלי ושל מרים, בסדר?

שרה: בסדר בסדר, מה שתגייד... **אי-נ"א...** (יוצאת)

טקבה: שרה הזו ממש...

מרים: (משתיקה אותו) ...אל תגייד את זה, **זה לא יפה. נרקוד?**

טקבה: בטח נרקוד...

(פונה לקהל מתוך גאווה) יש לי בחורה חכמה.

{ כולם רוקדים בריקוד החתן והכלה }

חושך

ההלוואה

הדמויות:

סנבתו - בחור צעיר

מלקו - בחור צעיר

העץ.

שופט - מבוגר

*הערה: במסקום שמופיע **כתב יד** באמהרית.

תמונה 1

המקום מתחת לעץ.

שני חברי ילדות טובי נפגשים.

סנבתו: שלום מלקו.

מלקו: שלום סנבתו. (נשיקות ידידות)

סנבתו: **מה נשמע?**

מלקו: בסדר, **מה life**?

סנבתו: הרבה זמן לא התראינו, עברת לגור במקום אחר **ואני לא ידעתי?**

מלקו: לא, אני גר באותו מקום כל הזמן, לאן יש כבר ללכת?

סנבתו: לא ראיתי אותך הרבה זמן בסביבה...

(בוהן אותו) אתה נראה טוב. **אתה מראש טוב?**

מלקו: **מזוין** תודה לאל, מצוין. ואתה? איך אשתך והילדים?

סנבתו: הם בסדר, ואיך אשתך והילדים? העסקים?

מלקו: כולם פורחים נהדר. לא יכול להיות טוב יותר מזה.

סנבתו: בכל זאת מה חדש?

מלקו: יש לך קצת זמן?

סנבתו: כן, מה יש לעשות?

- מלקו: בוא נשב מתחת לעץ,
- סנבתו: בטח, (מתיישבים) **ספר, איך העסקים שלך?**
- מלקו: אתה יודע, ככל שמצליחים יותר הדאגות גדולות יותר, כמו שנאמר: "**מרכה נכסיט מרכה דאנה**". אין זמן לדברים אחרים, תאמין לי, שאין לי זמן לנשום, אבל היום אמרתי לעצמי, זהו! והחלטתי לחזור ליום אחד לשורשים שלי ולשבת מתחת לעץ הזה כמו בימים הטובים ההם ולחשוב נקי. אתה זוכר איך שהיינו באים לפה בכל פעם שרצינו לפתור בעיה? **איפה הייתי פעם ואיפה אני היום?** פעם לא היה לי כסף ותאמין לי שהייתי יותר מאושר.
- העץ: ברוכים הבאים... מכרים ותיקים. **ברוכים הבאים, מכרים ותיקים.**
- מלקו: **ברוך הנמצא, עץ לקן...**
- מלקו: (לעץ) **ארכה**, אני רואה שחזרת לדבר אמהרית.
- העץ: צריך לפעמים לזכור מאיפה באת....
- תראו מה זה, כל כך הרבה אנשים בודדים וזוגות ישבו פה מתחתי ודיברו, התלחשו, עשו אהבה, רבו, נפרדו, צעקו באמהרית ועשו כל מני דברים שאני לא רוצה להלשין עליהם. אני ראיתי ושמעתי ה-כול.
- אי אפשר להסתיר ממני כלום** ואני שמעתי אומרים דברים....
- סנבתו: אז אתה כמו ספרייה. ספר לנו קצת חוויות ממה שראית וממה ששמעת.
- העץ: אסור, זה חומר חסוי... **אסור לי!** רק צוו מבית המשפט.
- מלקו: למרות שהזדקנת נשארתי אותו ליצן.
- העץ: חח... אתם חושבים שאתם נעשים צעירים יותר? אני לפחות משתדל לשמור על הנעורים... (מנער את עצמו, העלים נושרים)
- צעיר לנצח... איך הצל שלי? יותר קטן? יותר גדול? או שנשאר אותו צל שהיה?
- סנבתו: תלוי באיזו עונה.
- מלקו: מה שבטוח הוא שתפסת גובה וקצת שמנת. חוץ מזה, מה שלומך?
- העץ: לא כל כך טוב... **קצת עצוב לי!**
- סנבתו+מלקו: **למה, מה קרה?**
- העץ: אל תשאלו, אין לי בכלל מצב רוח. כל היום לא ישב מתחתי אפילו בנאדם אחד.

- מלקו: הנה, עכשיו אתה מקבל שניים.
- העץ: כל היום לא הייתה רוח שתעשה לי מסז' בגבעולים ובעלים.
- סנבתו: ככה כשחיים עומדים, לעמוד ככה תקוע במקום. אני לא הייתי מסוגל חצי יום.
- העץ: כל היום אפילו ציפור אחת לא נחה עלי.
- מלקו: זו עונת הנדידה, שכחת?
- העץ: ווי... **נכון, שכחתי...** איך ברח לי מהראש, **כנראה שבכל זאת האיל צושה את הילד...** אבל למה אצל השכן עמדו הרבה ציפורים כל היום ועלי לא אחת? אפילו לא פרפר. רק חרקים שמכרסמים ומדגדגים אותי.
- סנבתו: יבוא יום וגם עליך יעמדו. איך יעצת לנו פעם? סב-ל-נות, **אני צריק**
- העץ: **למה? אותך מה לו סבלנות?**
- העץ: (מתפלא) אני אמרתי את זה?
- איך ששכחתי... תיי... תיי (מתחיל לבכות)
- { סנבתו ומלקו מלטפים ומנחמים אותו }**
- העץ: פעם היו עושים פיקניקים מתחת... ולא הייתי בודד כל כך (מתיחס לליטופים) אח... ככה... ככה... תודה על הנחמה... (מתנער) זהו, הוצאתי את כל מה שעצרתי בפנים... תודה, עזרתם לי מאוד ואני מודה לכם. אחרי ששחררתי קצת לחץ עונתי, אתם יכולים להמשיך בשלכם, לא אפריע לכם יותר.
- מלקו: (לסנבתו) אז מה? מה חדש? שמתי לב שאתה קצת מודאג, קרה משהו?
- סנבתו: חברי היקר... אני מרגיש כמו ציפור שעפה מעל לים. עפה עפה ולא מוצאת לה ענף לנוח עליו... הסתבכתי... נקלעתי לשק מלא צרות!
- מלקו: (בדאגה) ספר מה קרה?
- סנבתו: לא, **צנוק... לא כדאי שתדע.**
- מלקו: אולי אני יכול לעזור, **לצות משהו למצוק... נו, ספר.**
- סנבתו: (נאנח) יש לי שכן אחד דפוק לגמרי, בעצם אני הדפוק, הוא שכנע אותי להמר... במשחקי מזל. שיחקתי והפסדתי את כל הכסף שהיה לי, ועכשיו אני מרושש בלי פרוטה. כמו שאתה רואה, נשאר לי רק הבגד שעלי. אפילו בגדים להחלפה אין.
- מלקו: טעות, **טעות גדולה צוית.** תדע לך, אם אין לך כסף, בעצם גם אם יש לך, לעולם אל תהמר.

- העץ: גם כשיש לך כסף מיותר אל...
- מלקו: היי... אמרת שלא תפריע לנו. **הבטחה זו הבטחה, א?**
- העץ: סליחה, לא יכולתי להתאפק. **אתה צודק**. תמשיכו.
- סנבתו: (למלקו) נכון, אתה צודק. עכשיו למדתי על בשרי שלא הייתי צריך להמר. עכשיו אני גם יודע שאני צריך כסף לקיים את המשפחה שלי עד שאני אקום שוב על הרגליים.
- מלקו: אתה רוצה שאני אלווה לך כסף?
- סנבתו: **א, א, א נציט פי אפק**. לא התראינו הרבה זמן וזה...
- מלקו: (נכנס לדבריו) זאת תהיה הלוואה ללא ריבית, אני מתעקש שתבקש - אל תדאג, אני לא אתרושש.
- סנבתו: טוב אם אתה מתעקש...
- מלקו: כמה אתה צריך?
- סנבתו: כמה שיותר, מלקו, כמה שיותר.
- מלקו: תגיד כמה?
- סנבתו: תגיד אתה.
- מלקו: נו, בחייד, תגיד אתה.
- סנבתו: **א, א, תאיך אתה...**
- מלקו: **תאיך אתה...**
- { ממשיכים לומר אחד לשני: תגיד אתה... }
- סנבתו: שיספיק לי לחודש-חודשיים שלושה לפחות.
- מלקו: (מוציא צרור גדול של כסף) אתה רואה?...
- אני מלא כסף, יש לי כל כך הרבה שאני לא יודע מה לעשות אתו בימים אלה, בשמחה אני רוצה לעזור לחבר ילדות, זה מספיק?
- סנבתו: כמה יש פה?
- מלקו: שלושת אלפים, מספיק?

- סנבתו: הרבה יותר ממה שחשבתי, אתה באמת חבר לעת צרה. **תודה לך, תודה רבה לך**. אלוהים רצה שניפגש היום מתחת לעץ הזיכרונות.
- מלקו: אבל אני רוצה שתבטיח דבר אחד.
- סנבתו: מה שתבקש.
- מלקו: שתחזיר לי את הכסף בעוד חודש.
- סנבתו: בעוד חודש בדיוק, באותו יום ובאותה שנה אני פה עם הכסף.
- מלקו: ואת כל הסכום במכה אחת.
- סנבתו: בוודאי... אני יודע להעריך מאוד חבר אמיתי, שעוזר לחבר בשעת צרה. אתה תראה שבעוד חודש בדיוק ניפגש כאן ותקבל את כל הכסף בחזרה, אפילו עם ריבית אם אתה רוצה.
- מלקו: (צוחק ונותן את הכסף) לא צריך ריבית, אני מאמין בך.
- סנבתו: אתה לא יודע כמה שאני מעריך את האמון שנתת בי. אתה חבר אמיתי ואם תרצה פעם משהו ממני **אני תמיד תמיד אהיה מוכן בספילאק**.
- מלקו: העיקר שתתאושש מהר וזכור, לא להמר.
- סנבתו: בחיים אני לא אהמר יותר... טוב, אני צריך ללכת לשמח את אשתי.
- מלקו: גם אני ממשיך לכיוון השני.
נפרדים, מוטיקת מעבר. אור יורד.

תמונה 2

אותו מקם כעבור חודש. החברים נפגשים שוב.

- מלקו: שלום, סנבתו, חברי הטוב. מה שלומך? איך עבר החודש?
- סנבתו: מצוין. ומה שלומך?
- מלקו: איך הילדים והאישה?
- סנבתו: מצוין, ברוך השם.
- מלקו: הסתדרתם?
- סנבתו: מצוין, יש ימים טובים ויש ימים לא טובים. עכשיו באו הימים הטובים שלי.

מלקו: כמה שאתה צודק. עכשיו אצלי הימים הלא כל כך טובים. יפה שזכרת שקבענו לפני חודש והגעת בדיוק בזמן...

סנבתו: (סנבתו עושה עצמו כלא מבין) כל יום אני עובר פה בשעה הזאת.

מלקו: (מופתע) אתה זוכר שנפגשנו כאן והלוותי לך כסף... אז **לא נצ'ט לי**, כי עכשיו אני נקלעתי לצרה, יש לי הרבה חובות ואני זקוק לכסף בחזרה, דחוף.

סנבתו: (סנבתו לא מבין) **אכרה...**

מלקו: **אתה זוכר שקבענו שהיום תחזיר לי את הכסף שהלוואתי לך, נכון?**

סנבתו: **אכרה**, (מופתע) אתה נתת לי כסף? **אתה נתת לי כסף?**

מלקו: הלוויתי לך! (מופתע) מה שכחת?

סנבתו: אני בכלל לא זוכר שנפגשנו ואתה אומר שעוד נתת לי כסף?

(צוחק) **אתה מולך מאוז....**

מלקו: הלוואתי לך כסף ועכשיו אתה מכחיש? אתה חבר אתה?

סנבתו: אין לי מה להכחיש. פשוט לא היה ולא נברא, אתה חולם.

מלקו: עשה טובה טוב. תפסיק לשקר **לה לא יפה**.

סנבתו: אני משקר?! מה אני חולם?!

מלקו: כן אתה משקר ואתה חלום רע מאוד!

סנבתו: בחיי שאני לא מאמין מה שאני שומע.

מלקו: אני רציני! אתה דפוק בשכל אתה יודע? משהו קרה לך במשך השנים שלא התראינו. די נו, תפסיק לעשות צחוק, אחרת אני אקח את זה ברצינות!

סנבתו: תסלח לי, אני לא פגשתי אותך ואני אם אתה רוצה לדעת לא מכיר אותך ואפילו ולא רוצה להכיר אותך **ולא לקחתי עמך** כסף ממך!

מלקו: אתה מכחיש?

סנבתו: כן.

{ממשיכים כמו שני תונגולים בהיאבקות}

מלקו: כן?

סנבתו: כן. תכף אני אתן לך... (דוחף אותו)

מלקו: כן? תכף אני אתן לך... (דוחף אותו החזרה)

סנבתו: כן?

**{ וכך הלאה, הם גם מאימים בידיים בדחיפות ובקולות משונים עד שמתפתח ביניהם מאבק פיזי.
בסוף המאבק }**

מלקו: אז בוא נלך לשופט.

סנבתו: נלך, אתה לא מפחיד אותי.

אור יורד.

תמונה 3

**אצל השופט. שיושב על גזע עץ בחצר.
השניים עדיין מתווכחים ומאימים אחד על השני.**

שופט: שקט! שקט!

מה קרה לכם?!

מה הבעיה?

מלקו: אדוני השופט, לפני חודש נפגשנו וישבנו מתחת לעץ, כמו בימי מהילדות שלנו.

הוא התחיל לספר לי על מה שעובר עליו, שהתקופה קשה עליו ונקלע לצרות עם כספים בגלל ההימורים שלו. אני האמנתי לו, ריחמתי עליו ועל אשתו והילדים והלוואתי לו סכום של כסף שהבטיח להחזיר לי את כולו אחרי חודש.

קבענו, והנה היום כעבור חודש, הוא הגיע למקום המפגש והתחיל להכחיש את עניין ההלוואה.

שופט: **ומה יש לך להטיף להאנתק?**

סנבתו: אדוני השופט, אני בכלל לא מכיר את הבנאדם הזה, אף פעם לא ראיתי אותו, אף פעם לא דיברתי אתו, אפילו מילה אחת לא החלפנו בינינו. מעולם לא נפגשתי אתו לא בילדות ולא בבגרות ולא לקחתי פרוטה אחת ממנו. הוא סתם פנה אלי כשעברתי ליד איזה עץ, ואמר את מה שאמר ואני כולי המום ולא יודע על מה הוא מדבר בכלל, לא היה לי נעים לראות אותו כך, חשבתי בהתחלה שהוא איזה משוגע שנטפל אלי... אחר כך הבנתי שהוא מתכוון ברצינות.

(פונה למלקו) תתבייש לך, ככה אתה עושה כסף? ככה אתה מתעשר?

נוכל!

מלקו: אני הנוכל? אתה הנוכל!

{מתחיל ויכוח בניהם עם קללות ואיומים כאמרת}

שופט: **שקט!**

סנבתו: אתה נוכל בן נוכל!

מלקו: ואתה גנב בן גנב!

שופט: שקט, אמרתי! או שאני מוציא את שניכם ופוסק בלעדיכם!

{שתיקה}

שופט: (למלקו) יש לך עדים?

מלקו: לא.

שופט: אם אין עדים זה לא טוב. זאת מילה שלך מול מילה שלו.

סנבתו: בדיוק!

שופט: איך אתה מגיע לכאן בלי עדים? מצטער.

סנבתו: (בלעג למלקו) חשבת לבוא ככה לשופט? שופטים הם חכמים, יש חוקים! הם לומדים שנים...

שופט: (לסנבתו) אתה שתוק!

(למלקו) אף אחד לא ראה לא שמע אתכם?

מלקו: לא, אף אחד לא... חוץ מ... איזה עץ שישבנו בצלו.

שופט: אם כך, יהיה העץ עד.

(פונה למלקו) צא לדרך, לך ישר אל העץ ובקש ממנו עלה אחד מענפיו, אני אבחן את העלה ואדע לקרוא את הסיפור.

מלקו: (מגחך) לבקש מהעץ עלה?

שופט: **כן, עלה אחד?**

מלקו: (לעצמו) שופט מוזר.

(לשופט) אני מיד יוצא וחוזר.

(מתחיל ללכת בניד ראש ובעצלתיים)

סנבתו: (לשופט) אנחנו נחכה ככה עד שהוא שיחזור?

- שופט: צריך משפט צודק.
- סנבתו: תראה הוא הולך בכוונה לאט ורוצה לייבש אונו בשמש.
- שופט: כן, אנחנו נחכה כאן בסבלנות כל היום אם צריך.
- סנבתו: (קורא למלקו בקול רם שנמצא כבר בחוץ) היי, **מלקו**, בחייך תעשה את זה בריצה.
- (מתלונן לשופט) השופט, העץ רחוק מפה וזה יכול לקחת...

**{ סנבתו מכה על מצחו, תופש ומבין את טעותו...
בינתיים מלקו חוזר }**

- שופט: (פונה לסנבתו מחייך) מניין אתה יודע את שמו ומניין אתה יודע היכן נמצא העץ אם בכלל לא היית שם ולא היית מעורב? לכן אני קובע שאתה אשם ונותן לך קנס שאתה צריך לשלם לאדם הזה סכום כפול מהסכום שלוית ממנו. (פונה למלקו) כמה היה הסכום?
- מלקו: צרור של 3,000.
- שופט: (לסנבתו) חשבון אתה יודע?
- סנבתו: 6,000?
- שופט: ועוד 1,000 להוצאות בית המשפט. תשלום לאשתי ביציאה מכאן!
- (מכה במקלו על הרצפה) הבא בתור!
- סנבתו: (תוך כדי שסנבטו מעביר את הכסף למלקו, מלקו סופר.)
- כבוד השופט, זה יותר מדי.
- שופט: אל תעצבן אותי, לפני שאני אצווה עליך גם לרקוד.
- סנבתו: אתה לא חושב שזה שהגזמת מדי?
- שופט: אתה מערער על השיפוט שלי?!
- (מכה במקלו על האדמה) תמסור את הכסף בריקוד, תרקוד ותמסור! (כועס) תרקוד ותמסור אמרתי לך!

**סנבטו רוקד בעצב.
מלקו מתפקע מצחוק.
השופט רומז לו גם לרקוד.
מלקו רוקד שמח ומאושר. השופט יושב ונהנה.
אור יורד. חושך.**

חכמים היזהרו במעשיכם

דמויות:

טיפש.

חכם א'.

חכם ב'.

חכם ג'. (החכמים לבושים בהדר)

אריה.

מקום: ליד עץ גבוה. השיחים.

טיפש נכנס בריקוד סוער, מרוצה מהחיים. לאחר זמן מה עוצר ופתאום מתחיל להתפקע מצחוק עד כדי שהוא מתגלגל על הרצפה ובוועט ברגליו כמו חרק.

טיפש: (פתאום קולט קם נבהל. פונה לקהל) שלום...

(אם הקהל יענה או לא יענה "שלום", יחזור על זה בטון כאילו שהוא כועס)

כבר לא אומרים שלום?

אהה, אוי אוי אוי מתביישים?...

ננסה שוב, שלום!

או... אתם בטח שואלים למה הוא צוחק? כלומר שאני צוחק...

אתם יודעים למה?...

כי זה מצחיק. (צוחק) כולם חושבים שאני טיפש וזה מצחיק אותי.

אני טיפש!?

טיפש מי שחושב אותי לטיפש.

זה אפילו טיפשות לחשוב על טיפש שהוא טיפש, זאת אומרת שאני

טיפש. בעצם, כדי לא לבלבל לכם ת'מוח ולא תצאו מכל הסיפור הזה

טיפשים כמוני, אגיד בקיצור, טיפש זה שחושב אותי לטיפש וזהו!...

אתם בטח חושבים שאני מבלבל לכם ת'מוח,

אז הוא... זאת אומרת אני באמת טיפש...

אבל דבר אחד בטוח, אני לא מטומטם!

(שומע מישהו) שקט, מישהו מתקרב אני אתחבא לו.

{הטיפש מבחין בחכם שמתקרב ומסתתר מאחורי העץ.

נכנס חכם ב' לפיו חליל ומנגן נעימה}

חכם ב': (מפסיק לחלל) איפה כולם?...
 אני לא מאמין שהם עוד לא הגיעו.... (ממשיך לחלל)

טיפש: (פתאום קופץ ופורץ בקול) אני פה?!

חכם ב': (נבהל) לא עליך דיברתי, אתה לא הם!
 מה אתה עושה פה בכלל?

טיפש: מה אתה עושה פה בכלל?

חכם ב': מה אני עושה פה?
 מה אתה עושה פה?

טיפש: מה אני עושה פה?
 מה אתה עושה פה?

חכם ב': אני מחכה פה!

טיפש: אני מחכה פה!

חכם ב': אתה עושה ממני צחוק?

טיפש: אתה עושה ממני צחוק!

חכם ב': אתה תפסיק עם זה!

טיפש: אתה תפסיק עם זה!

חכם ב': אתה רוצה להתחכם איתי? - זה יעלה לך ביוקר!

טיפש: אתה רוצה להתחכם עם אחד לא חכם - זאת לא חוכמה.

חכם ב': אז איפה הם?

טיפש: מי?

חכם ב': (זועם) אתה יודע מי הם!!

טיפש: אה ההם?!
 הם עוד לא הגיעו!
 מי הם?!

חכם ב': אתה אומר שהם עוד לא הגיעו?

טיפש: (מביט לצדדים כמחפש) הם עוד לא הגיעו.
מי ההם ואיפה ההם שצריכים להגיע?

חכם ב': החברים שלי, החכמים.

טיפש: אני נשבע לך בספר-התורה שאף אחד עוד לא הגיע לפה.
(מצביע לקהל) אתה יכול אפילו לשאול אותם אם אתה לא מאמין לי...

חכם ב': עזוב אותם בשקט, אני מאמין לך...
אני רק לא מבין למה הם תמיד מאחרים.

טיפש: מי?...
(מסמן על הקהל) הם? ביניהם יש תמיד שמאחרים.

חכם ב': לא הם!

טיפש: (נזכר) אה, אתה מתכוון ל"ההם", החברים החכמים שתמיד מאחרים לך.

חכם ב': אני, אם אני אפילו רוצה לאחר זה לא מצליח לי. היום למשל איחרתי לפה בכוונה בשביל להרגיש פעם אחת, פעם אחת בחיים איך זה שמחכים לך.

טיפש: (מופתע) לי?

חכם ב': לא לך, לי.

טיפש: והצליח לי?...לך.

חכם ב': לא! לא הצלחתי.

טיפש: אתה יודע למה?

חכם ב': למה?

טיפש: אז איזה חכם אתה?

חכם: חכם ב'.

טיפש: (מגחך) חכם ב' ואתה לא יודע למה?

חכם ב': ואתה יודע למה?

טיפש: כן.

חכם ב': למה?

טיפש: כי אתה "פראייר".

חכם ב': מה יכולתי לעשות ולא עשיתי?

טיפש: פעם אחת אל תגיע למפגש ותראה שהם יבואו לחפש אותך על ארבע.

חכם ב': אתה אמנם טיפש, אבל הפעם אמרת דברי חוכמה.

טיפש: מה נהייתי כבר חכם?

(מקפץ ומרקד משמחה) אני חכם... אני חכם... ולא תם... ולא תם...

חכם ב': עוד לא... תירגע עוד לא...

אתה בדרך הנכונה.

טיפש: תגיד חכם ב', למה קוראים לך חכם ב'? למה שלא תהיה חכם א'?

חכם ב': אני ב', כי מישהו צריך להיות ב'.

טיפש: אתה "פראייר" כי מישהו צריך להיות "פראייר".

תהיה חכם ותדרוש לממש את הזכות שלך לבחירות הבאות להיות סוג א' ולא סוג ב'.

חכם ב': אבל כולם מכירים אותי בתור חכם ב'.

טיפש: הגיע הזמן שכולם יכירו אותך כחכם א'!

חכם ב': אם אבקש להיות חכם א' אז גם חכם ג' יבקש להיות חכם א', איפה

החוכמה?!

כולם יתבלבלו בינינו.

טיפש: גם ככה כולם מתבלבלים ביניכם.

אתם החכמים לפעמים טיפשים.

חכם ב': אני רוצה שתבין, אם נחליף את השמות בינינו אז נאבד את הזהות

שלנו.

טיפש: לא חשבתי על זה.

חכם ב': לכן אתה טיפש ואני חכם, יש חלוקה צודקת בעולם.

טיפש: הבנתי, תאבדו את הזהות ולא את השם... נשמע לך הגיוני?
בכל זאת אתה "פראייר".

**{נכנסים חכמים א' וג' מברכים אחד את שני וקדים אחד לשני.
מתעלמים לחלוטין מהטיפש}**

חכם ב': כבר חשבתי שלא תגיעו.

חכם ג': טיפשים חושבים - חכמים יודעים!

חכם א': חוץ מזה, אתה כבר לא התרגלת לאיחורים שלנו?

טיפש: היי חכמים, גם אני פה. מה נשמע? מה שלומכם? האם מצאתם כבר תשובות לשאלות: כמה דגים יש בים? כמה גרגירי חול יש בקרקעית הים? וכמה טיפות של גשם יורדות בכל עונה?

חכם א': עדיין לא.

טיפש: אז מה עשיתם בזמן האחרון?

חכם א': אני בחוכמתי ובעזרת ריכוז בדרגה גבוהה הצלחתי להבעיר אש ביער.

חכם ב': ובאנרגיה שלי אני הורדתי גשם לכבות את השריפה שהוא עשה.

חכם ג': ואני צימחתי מחדש את כל מה שנשרף.

טיפש: זאת אומרת שהגלגל חוזר ובסוף הכול נשאר אותו דבר.

חכם ב': עכשיו תגיד לנו אתה, האם חשבת פעם כמה שיער יש לך בראש?

טיפש: (מתפלא) אני?!

אני הראש שלי מלא קש. אתם צריכים לדעת כמה?

חכם א': תן לנו רגע להתייעץ, חכה שם.

{החכמים מתייעצים איך לסדר אותו}

חכם ג': (חוזרים אליו) אנחנו אומרים שיש לך 115,533 שערות.

חכם ב': (מדייק) 31.

חכם ג': 115,531, ואם אתה לא מאמין לנו אז תספור.

טיפש: אתם טועים,

(מסיר את כובעו, מתפקע מצחוק) אני קירח, אתם רואים?

בקיצור, לאן אתם הולכים? אפשר להצטרף אליכם?

חכם א': (מצביע לטיפש על מקום אחר) עכשיו חכה שם...

{החכמים מחליפים צד להתייעצות נוספת.}

חכם ב': (לאחר ההתייעצות) אתה יכול לבוא, אולי כך יכנס לך משהו לראש...

טיפש: רגע, לפני שאני בכלל מסכים להצטרף אליכם אני רוצה לדעת קודם

כול לאן אתם הולכים עם כל החבילות שלכם?

חכם א': לאן אתה צריך להגיע?

טיפש: אני רוצה להגיע (ממלמל ומשבש את שם המקום) בל-יו-בס-חה-חה...

אני לא יודע את הדרך, אתם יודעים?

חכם א': עם כיסוי עיניים אנחנו יודעים להגיע (ממלמל ומשבש גם הוא את שם

המקום) בל-יו-בס-חה-חה...

חכם ב': אנחנו בדרך לשם ואתה יכול לבוא אתנו אבל בתנאי אחד, שאתה

תהיה הסבל שלנו ותיסחב לנו את החבילות.

חכם ג': אתה מבין?

טיפש: הסבר יותר פשוט יש?

חכם ג': אין לנו חמור.

טיפש: כן, בטח... (תוך כדי איסוף החבילות) למה לא... בשביל ללמוד אני מוכן

להיות החמור שלכם, אני מוכן אפילו לרחוץ לכם את הרגליים מהאבק

שבדרכים, העיקר שאגיע (ממלמל ומשבש את שם המקום) בל-יו-בס-חה-

חה... וגם אלמד מכם איך להיות חכם. כמו שאומרים: "להרוג שתי

ציפורים במכה אחת", מה שאני אוהב אצלכם זה שאתם כל הזמן

חושבים על דברים חכמים והמוח שלכם לא מתעייף אף פעם.

חכם ג': חברים, אני אלך אחרי כולם והטיפש ילך לפניי שלא יברח לנו עם החבילות.

**{הטיפש מהנהן בראש על חוכמתו של ג'.
מתחילים ללכת בתנועה סיבובית.
לאחר זמן מה}**

טיפש: (עוצר וזורק את החבילות בכעס) מה אתם עושים ממני צחוק?
אנחנו הולכים וחוזרים לאותו מקום כל הזמן.

חכם א': זאת החוכמה!...
תלמד!

זה כמו סופה במידבר מסתובבת מסתובבת...
כך שנדמה לך שאנחנו הולכים וחוזרים לאותו מקום, אבל למעשה
אנחנו מתקדמים כל הזמן מבלי שתרגיש.
למה?
זה בגלל שאנחנו תמיד...

החכמים יחד: בפעילות מוחית!

חכם א': למשל, אתה מריח משהו?

טיפש: (מרחרח) אני מריח ריח של נבילה מסריחה.

חכם א': (מתרכז) הריח בא משם!
אתם רואים את הערימה שם?
(לב') מה אתה אומר שיש שם?

חכם ב': אני אומר שבערמה יש עצמות מפוזרות.

טיפש: עצמות!?

חכם ג': ואני רואה שאלה עצמות של אריה.

טיפש: (בהתפעלות) איך אתה יודעים!?

חכם א': לך תביא את הערימה לכאן.

טיפש: זה לא!

חכם א': אתה רוצה להגיע (ממלמל ומשבש את שם המקום) בל-יו-בס-חה-חה...?

טיפש: (נכנע ומביא את הערימה) בחיי אפשר למות מכזה ריח מסריח...
בא לי להקיא.

חכם ג': תפרוס כאן את העצמות.

טיפש: זה לא! אני לא מתעסק יותר מדי עם נבלות, לא עם עצמות מסריחות
ולא עם חכמים.

חכם א': (פורס את הערימה במרכז וחושף את העצמות) אתם רואים?...
העצמות האלה היו פעם אריה, אריה צעיר וחזק.
אני יכול לחבר מחדש את העצמות בלי לגעת בהן.

טיפש: איך?

חכם א': בעזרת חוכמה וכישוף תראו את כל העצמות מחוברות כמו שהיו
בחיו.

**{חכם א' עושה כשפים עם קולות משונים. מוציא עשן משרוולו מרקד.
ברקע תופים ורעש של עצמות. הטיפש רץ לכל עבר מפחד עד
שהשלד עומד}**

טיפש: (מגחך ויוצא לו צחוק אידיוטי תוך כדי דיבור) אולי אני חולם?

(סוטר לעצמו) איי! אני לא חולם.

חכם א': הנה השלד של האריה מחובר.

טיפש: (המום) ו'ו-איי... הוא כבר מפחיד...

חכם ב': ואני יכול להחזיר לו את עורו, את בשרו ואת דמו.

{חכם ב' עושה כישוף.

**נשמעים רעמים וברקים, וכשמתחילה מוזיקה חכם ב' רוקד והאחרים
מצטרפים אליו בריקוד. קולות זיקוקים. הטיפש נבהל ורץ לכל עבר.
לבסוף השלד מתחלף לאריה. האריה עומד קפוא}**

טיפש: (שוב מגחך ויוצא לו צחוק אידיוטי תוך כדי דיבור) אולי עכשיו אני חולם?
(סוטר לעצמו בשתי הלחיים) איי! איי! גם עכשיו אני לא חולם.

חכם ב': (לטיפש) בוא, תתקרב, אל תפחד, תיגע בעור שלו ותראה שזה אמיתי.

{ברגע שהטיפש מתקרב לאריה ונוגע בו, החכמים מבהילים אותו}

טיפש: אימאל'ה... (לקהל) יש לו באמת בשר קר של מת...
 (בפה פעור. לחכמים) אלוהים ישמור, אתם מדהימים! אתם ענקים!
 (לקהללעצמו) רגע רגע... אם אחד חיבר לאריה את העצמות, השני
 החזיר את לו את העור ואת הבשר שלו ואת הדם שלו, מה יעשה
 השלישי?

חכם ג': אני יכול להחזיר לאריה את נשמתו ולהקים אותו לתחייה.

טיפש: (נבהל) אההה... באלוהים, איך אפשר ככה? חכה רגע!
 לפני שאתה עושה כשפים, תן לי זמן לטפס על העץ ואחר כך תעשה
 מה שאתה רוצה.

**{א', ב' וג' צוחקים על הטיפש בזמן שהוא מטפס על העץ. החכמים
 פונים אליו וקוראים אחריו}**

חכם א': איזה טיפש חחח....

חכם ב': איזה מטומטם חחח...

חכם ג': איזה פחדן חחח...

טיפש: (על העץ) תראו, אני אמנם טיפש מטומטם ופחדן, אבל על העץ אני
 יותר בטוח. אני רק רוצה להגיד לכם דבר קטן: "אתם גדולים יותר
 מהחיים..."

אתם שלושה אלוהימים(!) גדולים.

**{א', ב' וג' צוחקים ועושים כל מיני קולות להפחידו.
 הטיפש נבהל כל פעם מחדש}**

חכם ג': עכשיו אתם צריכים להיות בשקט, כל רעש קטן יכול להפריע לכישוף.
 ששש...

(לטיפש) אתה מוכן?

טיפש: מוכן ומוגן.

**{חכם ג' מקפץ בצורה מוזרה. מתחילים ברקים ורעמים ואחר-כך
 שקט, לא קורה דבר. מנסה שוב לקפץ ושוב נשמעים קולות. שוב
 שקט ולא קורה כלום. ג' מסתכל על כולם במבוכה ואחר-כך מדבר
 בתחנונים לאריה}**

חכם ג': באימא שלך, באבא שלך, בסבתא ודודים שלך אל תעשה לי בושות.
תחיה!!!

{האריה מתחיל להזיז את עצמו ושואג שאגה עזה}

החכמים: (פונים לטיפש) אתה רואה שהצלחנו?

טיפש: (מוחה כפיים) אתם גדולים, אדירים, מדהימים... אתם שלושה
אלוהימים גדולים...

{האריה מתחיל להתקרב לעבר החכמים}

טיפש: אבל תראו מי בא אליכם מאחור...

**{החכמים פונים ורואים את האריה שמאיים עליהם. מתחננים על
חייהם וכל אחד אומר משהו לפני שהאריה טורף אותו}**

חכם ב': אני נתתי לך את הדם שלי...

חכם ג': אני נתתי לך את הנשמה...

חכם א': אתה לא יכול לטרוף את האלוהים שלך...

**{האריה מתנפל עליהם. הם מנסים לברוח לעץ כשאחד מטפס על
השני ולא מצליחים לטפס, עד שהאריה טורף אותם.
האריה מסיים לטרוף ומביט בטיפש}**

טיפש: בספר התורה אני לא עשיתי כלום. אני בכלל לא איתם, אני לבד, וחוצ
מזה לא כדאי לך לאכול אותי,
הבשר שלי כשר.

אריה: (פותח את פיו ויוצאת לו יללת חתול) מיאו... (יוצא החוצה בדילוגים קלים)

טיפש: (קורא אחרי האריה) תאמין לי שאתה אריה חכם...

(לקהל) באמת איזה מזל יש לי היום.

(יורד מהעץ, מסתכל מסביב לעץ ובוחן את החכמים)

הנה תראו אותם, מה עזרה להם החוכמה לשלושת החכמים? אני חי
והם מתים. (צוחק) לפעמים זה משתלם להיות טיפש. אלוהים דואג
לטיפשים, ואני אומר: בשביל להיות חכם צריך להיות חכם, וטיפש
לומד מהשגיאות של עצמו ושל אחרים וככה הוא נשאר תמיד...
(מחכה לתשובה מהקהל) אתם לא יודעים?...

(לא משנה מה תהיה תשובת הקהל) וככה הוא נשאר תמיד?...
 נכון, טיפוש.
 עכשיו אתם מבינים למה אני תמיד צוחק?
 (נבהל מעצמו) אוי ואבוי לי!!!
 אולי נהייתי חכם ואני לא יודע שאני חכם?!
 עכשיו אני באמת בבעיה רצינית, זה מזמין צרות!
 (מתלבט ואחר-כך שואל את עצמו) רגע אחד, אם נהייתי חכם אז איך אני
 מגיע (במלמול) בל-יו-בס-חה-חה...?
 נו תענה לי!
 מי? אני?...
 (מתחיל להתווכח עם עצמו) הטיפש בפנים אצלי מצד אחד אומר לי:
 - אל תשמע בקול החכם שלך ותלך משם וזאתי הדרך הנכונה...
 אבל החכם אצלי מצד שני אומר לי:
 - אל תשמע בקול הטיפש שלך כי הוא טיפש ולא יודע כלום אז אתה
 צריך ללכת משם וזאתי הדרך הנכונה...
 עכשיו אני חושב ששיגעתי אותי לגמרי...
 (מסתכל לצדדים שאף אחד לא ישמע, כממתיק סוד עם הקהל) הטיפש והחכם
 אצלי פה חושבים לעבוד עלי...
 אבל אני עכשיו אסדר את שניהם ואני אלך דווקא משם...

**מתפקע מצחוק ומתחיל לרקוד ריקוד קצר עם איסוף החבילות. יוצא.
 אור יורד.
 חושך.**

מעשה בסוחר

הדמויות:

סוחר.

אישה צעירה.

זקנה.

חמור.

* במקום שכתוב ב כתב יד, באמריית.

תמונה 1

המקום: ליד עץ. מתחת לעץ ישן סוחר.

את הבמה חוצה אישה זקנה (שלא שמה לב לסוחר ששוכב). היא מושכת חבל ארוך וממלמלת באמהרית, והולכת לאט לצד השני של הבמה וככל שהיא מתרחקת החבל נמתח יותר. מושכת בכוח, עד שבקצהו השני של החבל נגלית חבילה שנגררת. בו זמנית הסוחר נוחר. לשמע הנחירות הזקנה מתקרבת לחבילה שלה בחשד, בוחנת אותה בקפדנות ומכול מני זוויות.

זקנה: (לחבילה) האם מישהו נמצא בפנים...

(סורקת את החבילה אך עדיין חוששת לגעת בה) *א' ק'...*

{שוב נחירות. היא מגלה שזה הסוחר. בועטת בו וממשיכה ללכת ומושכת את קצה החבל, ויוצאת.

הסוחר מתעורר, ולא רואה אף אחד סביבו אבל הוא רואה חבילה זזה לנגד עיניו. משפשף את עיניו כלא מאמין, עד שהיא נעלמת. כשהוא פוקח את עיניו, לא רואה את החבילה מולו}

סוחר: (מבולבל) אני חושב שאני צריך רופא עיניים. רופא... דוקטור... דחוף!

הסוחר ממהר לצאת כשהוא שוכח ומשאיר אחריו את הצרור שלו.

תמונה 2

צעירה נכנסת שורקת בהנאה. מבחינה בחבילה ובוועטת בה. בוחנת אותה. בודקת שאין אף אחד בסביבה. מרימה ובודקת את תוכנה.

צעירה: (סופרת את הכסף) באלוהים, יש פה בדיוק מאה ב'יר! כנראה שזה היום שלי. אלוהים אוהב אותי היום. כנראה שעשיתי משהו טוב. תודה לך, אלוהים. (ממהרת ללכת. עוצרת וחושבת) רגע אחד, מישהו בטח שכח את הכסף מתחת לעץ. אולי זה כל מה שיש לו? ... מצד שני אין סימן של מי הכסף ואני צריכה כסף. הכסף הזה יכול לעזור לסגור כמה חובות. ונגיד שאני רוצה להחזיר את הכסף, למי אחזיר אותו? אין אפילו חמור בסביבה? (הולכת וחוזרת מתלבטת) ...יש לי רעיון. כדי שאני אהיה שלמה עם עצמי, אני אשכב לנוח מתחת לעץ חצי שעה. אם יעבור מישהו ושאל על הכסף ויגיד לי כמה כסף יש בשקית, אחזיר לו את הכסף וזה יהיה כאילו לא מצאתי כסף היום וזהו. (שוכבת מתחת לעץ. נרדמת)

{ אחר זמן מה נכנס הסוחר נרגש כולו מזיע, מחפש בכול פינה }

סוחר: ...איפה זה? *אני בטוח שכחתי את זה פה... איפה זה יכול להיות...* לעזאזל, איפה שמתי את זה? (לאישה הצעירה. חושב אותה לבחור) היי, אתה...

{ הצעירה לא עונה. }

הסוחר: (לעצמו / ולקהל) ... רגע, אם הוא היה מוצא את הכסף שלי הוא היה כבר מסתלק מפה, *פיה ג'וה מ'פח מ'פח ול'קח את הכסף ל'מ'ו.* אף בנאדם לא נשאר באותו מקום כשהוא מוצא כסף. אבל לייתר ביטחון אני אסלק אותו מכאן, כי אם הוא יתעורר ויראה אותי מחפש ומוצא את הכסף שלי, יחשוב שזה הכסף שלו או של מישהו אחר וירצה שנחלק אותו בינינו. (בועט בצעירה) היי, קום זה העץ שלי.

צעירה: (מתעוררת) מה אתה רוצה ממני? למה אתה בועט.

סוחר: סליחה, חשבתי שאת בחור.

צעירה: מה לא רואים?

סוחר: רואים-רואים, *16. תפאי את צפיכה אלכת אסה.*
אני ישנתי פה קודם.

צעירה: *למה מה קפפז* העץ פרטי שלך?

סוחר: *ככה אני רוצה*, כי אני הייתי פה קודם.

צעירה: העץ הוא של אלוהים ואלוהים הוא של כולם.

סוחר: מה את מבלבלת לי את המוח על אלוהים, (גוער בה) *תסתלקי אסה*

צעירה: טוב אם אתה מתעקש, שלום ושיהיה לך יום טוב.

סוחר: (לועג לה) "ושיהיה לך יום טוב..."

**} הצעירה יוצאת אבל חוזרת להציץ
{ הסוחר מתחיל בחיפוש קדחתניים.**

צעירה: (פאזזה) תראה, אם תגיד לי מה אתה מחפש אולי אני יכולה לעזור לך לחפש.

סוחר: (לקהל) ראיתם איזה ממזרה זאת? היא רוצה שאני אגלה לה מה שאני מחפש. עכשיו אתם מבינים למה היא רוצה לעזור לי בחיפוש? שאם היא תמצא את הכסף, תסתיר אותו ותיקח לעצמה. אני אומר לכם שהעולם של היום מלא נוכלים, גנבים ורמאים...

(מוציא מטפחת לנגב זיעה. לאישה הצעירה) אל תתערבי לי בחיים. אלה דברים ביני לביני. צאי לי מהחיים, צאי מתחת לעץ!

צעירה: מה אתה מזיע כל-כך? אתה חולה?

סוחר: מה אכפת לך שאני מזיע? אני רוצה להזיע! אני אוהב להזיע! ואני לא חולה!

צעירה: בסדר רציתי רק לעזור לך מה אתה צועק?

סוחר: "רציתי לעזור לך". *אני ככה מכיר את העצמה שלכם.*

(לקהל) אתם רואים באיזו דרך ערמומית ובאיזו תמימות מתנהגים הנוכלים האלה? אפילו הבחורות למדו את זה, לאיזה עולם הגענו. (לאישה הצעירה שהלכה בינתיים ליד העץ מבלי שירגיש) איפה את?

צעירה: אני פה. (מתקרבת אליו)

סוחר: *מה את מתעסקת בעניינים שלי תעמדי שם ליד השיחים ואל תעקבי אחרי מה שאני מחפש ואל תדברי איתי בכלל, בסדר? (ממתין לתשובה. זועם) בסדר!*

צעירה: בסדר. (זזה הצידה, ליד השיחים ומציצה) תמשיך לחפש.

סוחר: מאיפה את יודעת שאני מחפש?...

אולי אני עושה התעמלות? ... (מבצע מספר תרגילי מתיחה)
אולי אני עושה תרגילי כתפיים ומתאמן בריקוד אתיופי ואת מפריעה לי?
(מתחיל לרקוד בצורה מגוחכת. מתרברב) יודעת לרקוד ככה?

צעירה: ככה לא. (צוחקת בזמן שהוא רוקד)

סוחר: (עוצר את ריקודו) מה את צוחקת? עכשיו תסתמי ותסתובבי. *!אאא!*

צעירה: בסדר, אם אתה מתעקש... להסתובב ככה? (עושה סיבובים שלם על המקום)

סוחר: לא ככה, מטומטמת, (מדגים) ככה. תסתובבי עם הגב שלך אלי שאני לא אראה

אותך רואה אותי. עכשיו תסתירי את העיניים הקדמיות שלך...

וגם את העיניים האחוריות שלך...

(בודק שהיא לא רואה. לקהל) אלה מסוכנים, יש להם עיניים גם מלפנים וגם מאחור.

(מחפש בשטח. לעצמו במסכנות) אני בטוח שזה היה פה.

(על סף בכי) *אני נשבע בקבר של הסבתא שלי, שפה היה פה...*

צעירה: (עם הגב אליו. מראה את השקית) אתה מחפש את השקית הזאת?

סוחר: (מיד מפסיק לבכות) כן, זה שלי, למה לא אמרת מקודם!...

{ הסוחר מנסה להתנפל עליה ולחטוף את השקית אך לא מצליח. האישה הצעירה משתעשעת אתו. }

סוחר: תעצרי!...

את עושה לי סחרחורת.

צעירה: אני ניסיתי לעזור לך ואתה התחלת לנעור כמו חמור...

סוחר: (מתחנן) תני לי את השקית שלי...

(צועק) ג-נ-בת...

צעירה: אף אחד לא ישמע אותך מכאן. (צוחקת עליו)

סוחר: זה הכסף שלי ואת גנבת לי אותו. תעצרי, את עושה לי מערבולת בראש.

צעירה: לא גנבתי, מצאתי. תירגע, אני רוצה להיות בטוחה שזה הכסף שלך.

סוחר: טוב, אחרי שאת כבר יודעת שזה הכסף שלי, תחזירי לי אותו.

צעירה: קודם תגיד לי בדיוק כמה כסף יש בשקית.

סוחר: מאה ב'יר.

צעירה: נכון. בבקשה זה שלך.

{הצעירה באה לתת את השקית והסוחר חוטף את השקית מידה ומתחיל לספור. הצעירה מתחילה ללכת}

סוחר: רגע אחד, לאן את הולכת? (תוך כדי ספירת הכסף) תני לספור קודם...

צעירה: תזדרז, אני ממהרת.

סוחר: את לא ממהרת - עד שאני אומר אחרת.

(גומר לספור. פתאום בא לו רעיון. פונה לקהל)

לא חסר כלום ברוך השם, יש בדיוק מאה ב'יר, אבל יש לי רעיון, איך אומר

הפתגם? "עם שועלים תהיה ראש השועלים", "מֵעַם שֹׁעֲלִים תִּהְיֶה רֹאשׁ הַשְּׁעָלִים תְּפִיף פֶּאֶה"

הֵשֶׁלֶטֶטֶט", עכשיו, אני יכול להכפיל את הכסף, שימו לב.

(לאישה) בשקית היה תא ובו היו עוד מאה ב'יר ולא כלומר בסך הכול מאתיים

ב'יר. חסר לי מאה ב'יר ואני אומר שגנבת לי מחצית מהסכום שהיה לי בשקית.

צעירה: הבאתי לך את השקית וכל מה שהיה בתוכה.

סוחר: תחזירי לי את כל הכסף שהיה בשקית את שומעת!

צעירה: אני לא יכולה להחזיר את מה שלא לקחתי.

סוחר: אַתְּ מסתירה אַתְּ זה באיזשהו מקום, אַתְּ חייבת להחזיר אַתְּ מה שלקחת לי.

צעירה: אבל אין לי להחזיר לך אַתְּ מה שלא לקחתי.

סוחר: אַתְּ תחזירי לי אַתְּ מה **שלא** לקחת **שכן** לקחת.

צעירה: תגיד מה אתה רוצה ממני? אם אתה מטומטם, אתה רוצה לטמטם גם אותי?

סוחר: אם את לא גנבת, למה את גנבת אותי? תחזירי לי את החצי השני.

צעירה: אני עשיתי לך טובה ואתה מחזיר לי רעה תחת טובה? יכולתי לקחת את הכסף וללכת מזמן.

סוחר: כן אבל החלטת להישאר ולהעמיד פנים של בחורה ישרה והגונה.

{הסוחר חוטף לה את הכובע ומחטט בתוכו כשהוא מתחמק ממנה}

צעירה: תוריד את הידיים שלך מהכובע שלי. (רודפת אחריו) תחזיר את הכובע...

סוחר: זה נמצא בכובע שלך... (כשהוא מגלה שאין בו כלום, הוא משליך אותו)

צעירה: אתה רואה, אין כלום.

סוחר: את מחביאה את זה בשיער שלך...

צעירה: בבקשה, תסתכל.

סוחר: (מחטט לה בשיער ולא מוצא כלום) צפוף... מסולסל... זה לא פה!

צעירה: אפשר לחשוב שיש לך שיער חלק.

סוחר: תפתחי את הפה. (בודק בפה. הצעירה עושה כבקשתיו) תעשי פה גדול...

יותר גדול... תעשי אההה...

אין כלום, את בריאה... (הודף את ראשה ממנו)

צעירה: אם היה לי משהו בפה לא הייתי יכולה לדבר אתך.

סוחר: עכשיו תראי לי את היד שלך. (הצעירה מושיטה יד הפוכה) תפתחי אותה.

לא ככה, ככה! (מראה) את היד השנייה. (גם מראה לו הפוך) לא ככה, ככה!

(מראה) תוציאי את שאר הידיים.

צעירה: יש לי רק שתיים.

סוחר: אתם הגנבים יש לכם זרועות תמנון. את מחביאה את זה פה...

(נוגע בכתפיה, במותניה)

צעירה: (נרתעת ממנו) אל תיגע בי! אתה השתגעתי לגמרי, תוריד את הידיים שלך

ממני... עזוב אותי, די! אל תיגע בי, מטומטם אחד! חולה נפש!

סוחר: בית המשפט יגע בך, נוכלת.

צעירה: אני הנוכלת?

- סוחר: (קרוב אליה) כן, את נוכלת גדולה.
- צעירה: *אני מפתיעה אותך*, אל תקרב אלי... אייף אתה מסריח.
- סוחר: אני רוצה לבדוק אותך, את בטח מחביאה את זה בגוף שלך שם באיזשהו מקום... תתפשטי!
- צעירה: (מאימת. הוא נרתע ממנה) "תתפשטי!" תגיד לאימא שלך!!! אתה תדבר איתי יפה ובכבוד, אם לא, תקבל ממני מכות כאלה שתהיה נכה כל החיים שלך... תתרחק ממני, חולה רוח, אתה צריך טיפול דחוף.
- סוחר: רק נוכלת מתנהגת ככה כמוך.
- צעירה: אתה נוכל חולני שצריך ללכת לאשפוז דחוף.
- סוחר: את תלכי איתי למשפט.
- צעירה: אני לא מפחדת ממך, אני אבוא אתך למשפט וכולם יראו איזה יצור מגעיל ברא אלוהים.
- סוחר: בואי למשפט!
- {מתנצחים כמו שני תרנגולים}**
- צעירה: אתה לא מפחיד אותי.
- סוחר: וגם את לא מפחידה אותי.
- צעירה: וגם אתה לא מפחיד אותי!
- סוחר: אז תלכי את ראשונה שאראה אותך אם תברחי! (הולך מאחוריה)
- צעירה: אתה ראשון... (הולכת ועומדת אחריו)
- {... וכך הלאה בהמשך הקטע}**
- סוחר: זוזי!
- צעירה: זוז!
- סוחר: זוזי את...
- צעירה: זוז אתה, למה שאני אזוז?

סוחר: לכי את ראשונה!

צעירה: לך אתה ראשון!

סוחר: אני אחרייך!

צעירה: אני אחרייך!

סוחר: שנינו נלך!

צעירה: שנינו נלך!

{איך שהם עומדים ללכת נכנסת הזקנה שעדיין מושכת את החבל}

סוחר: רגע, את מסכימה שנשאל את האישה הזקנה אם היא מוכנה לשפוט בינינו?

צעירה: מסכימה אם היא תסכים, ואתה תקבל את כל מה שהיא תחליט?

סוחר: ברור.

(פונה לזקנה) *סליחה, סליחה, סליחה, נכבדה יש לנו איצו מחלוקת, האם את מוכנה לשפוט בינינו?*

זקנה: (מסמנת להם) *קוצט תאסכו את החבל שלי לפרה.*

{השניים מושכים את החבל כמו בתחרות משיכת חבל וקצת מתקשים}

סוחר: *אמה ז'ה קשה למשוק? למה קשה?*

זקנה: (פוקדת בקול) תמשוך ותשתוק!

{ממשיכים למשוך ולבסוף נגלה חמור שמתעקש לא לזוז ונוער נעירות מפחדות}

זקנה: (לחמור בנועם) *ז'ה ג'סו, פס מכירים אותי...*

החמור: (נוער נעירת סרבנות) עי-עה...

זקנה: (לחמור באוזן) לא מספיק שקיבלת מכות על זה שברחת לי היום, אתה רוצה גם לישון היום בלי אוכל?

חמור: (נעירת כניעה) עהההה...

זקנה: (לחמור) תעמוד בצד ואל תפריע למשפט, זה לא מקום לחמורים.
(לסוחר ולאישה) ואתם מבטיחים לכבד כל מה שאני אחליט במשפט?

צעירה: אני והנוכל, סליחה, והסוחר מוכנים לקבל כל החלטה.

זקנה: אז בסדר גם אני מסכימה.

(לחמור שעומד לידה) אתה עוד כאן? תלך לשם. שלא אראה אותך עומד לידי.
כל הדרך הסרחת.

{ הזקנה מתיישבת על הסלע או בול העץ שנמצא בקצה הבמה מתעטשת.
מוציאה ממחטה ומקנחת את האף בקול תוך כדי שהיא מסמנת להם
להתחיל לדבר.

הצעירה והסוחר מתחילים לדבר יחד

סוחר: (יחד) היא גנבה ממני חצי מהכסף...

צעירה: (יחד) אני החזרתי את כל מה שמצאתי...

זקנה: (גוערת בהם) שקט! שקט!

(פאזזה)

עכשיו אני חזרתי מהשוק ושם היה יותר שקט. פה זה לא שוק!
מעכשיו פה זה בית משפט שְׁדָּה פתוח! תנו כבוד לשופטת!

סוחר: (כמו ילד) היא התחילה.

צעירה: לא נכון הוא התחיל.

זקנה: אתם שותקים או שאני נותנת לשניכם קנס...

(לסוחר) תדבר אתה ראשון.

(לאישה צעירה) אני מזהירה אותך לא להתערב עד שתקבלי רשות, אני אוהבת
סדר וניקיון. (מתעטשת. מסתכלת על החמור ומנידה ראש שללילה)

סוחר + אישה: לבריאות.

זקנה: שקט, אמרתי! (מתעטשת) יש פה יותר מדי ריח של חמורים...

למי אמרתי להתחיל? לך נָ... נָ... נָ... נָכו...

{שוב מרגישה צורך להתעטש ובאמצע העיטוש שנעצר לה מסמנת בידה לחכות רגע, לבסוף לא יוצא לה העיטוש ונשארת תקועה ומחכה בפה פעור לעיטוש.
 בינתיים כולם מחכים כאילו שגם הם עומדים להתעטש.
 לבסוף הצעירה והסוחר מתעטשים}

זקנה: הרסתם לי את הבריאות. אם עוד פעם אחת תתערבו בבריאות שלי זה יחשב כבזיון בית המשפט ותקבלו קנס גדול! או שאני מתפטרת!
 (לסוחר) ספר כבר מה קרה, למה אתה מחכה?

סוחר: (נע כעורך דין חשוב) כבוד השופטת, שכבתי מתחת לעץ הנמצא בקצהו הדרומי של הכפר. השמש היוקדת הכתה על ראשי בחום לוחט של הקיץ, ציפורים לא צייצו, אפילו פרפרים לא חיזרו...

זקנה: מה הקשקושים האלה? דבר ישר לעניין ואל תספר לי סיפורים. (לועגת לו)
 "ציפורים לא צייצו, פרפרים לא חיזרו" ... אתה סופר או שאתה סוחר?

סוחר: איבדתי שקית מתחת לעץ ובה היה סכום של מאתיים ב'יר והאישה הזאת מצאה את הכסף. בהתחלה לא רצתה להחזיר לי ועשתה את עצמה שלא יודעת על מה אני מדבר. היה ויכוח גדול בינינו. היא אמרה שלא היו מאתיים ב'יר ... ואני אמרתי שכן היו מאתיים, היא אמרה שלא היו ... ואני אמרתי ...

זקנה: (קוטעת אותו) ...אתה אל תספר את הסיפור שלה, מה שהיא אמרה, היא תספר, אז תדבר לעינייני...

(מתעטשת בסדרה של עיטושים קצרים ומהירים, ברצף אחד אחרי השני)

סוחר + אישה: לבריאות.

זקנה: מה אמרתי?

צעירה: שאסור לנו.

זקנה: נכון, אסור לכם לבריאות אותי...
 (לסוחר) ואתה תדבר ישר לעניין.

סוחר: אז אני איבדתי את השקית הזאת.

זקנה: אני רואה שהיא אצלך ביד.

- סוחר: כי היא החזירה לי אותה.
- זקנה: אתם חושבים שהסכמתי להיות שופטת שתעשו ממני צחוק?
(בולמת עיטוש בקול משונה)
אתם רואים? אתם עושים לי את אותה אלרגיה שהחמור שלי עושה לי, תמשיך
כבר...
- סוחר: כבוד השופטת, בשקית שהיא החזירה לי היה רק מאה ב'יר במקום מאתיים
ב'יר.
- זקנה: ואתה בטוח במאה אחוז שבשקית שלך היה מאתיים ב'יר?
- סוחר: במאתיים אחוז מאתיים ב'יר בדיוק, כבוד השופטת.
- זקנה: (מסמנת להביא את השקית. הסוחר מוסר לזקנה. פונה לאישה הצעירה)
ומה יש לך להגיד?
- צעירה: לא היה ולא נברא, האיש הזה הגיע למקום כולו נרעש, נרגש ונסער עד
שלפתע... (מפסיקה כי הזקנה עומדת שוב להתעטש)
- זקנה: למה עצרת?
- צעירה: אפשר להמשיך?
- זקנה: אני אמרתי לך להפסיק? אתם הורסים לי את הבריאות, תמשיכי כבר.
- צעירה: אני מצאתי את השקית, פתחתי אותה, ולא היה כתובת של מי השקית ובפנים
היו מאה ב'יר, ברגע שהבנתי שהאיש הזה איבד את השקית עם הכסף, מיהרתי
להחזיר לו את כל מה שמצאתי, בהן צדקי.
- זקנה: טוב, אני פוסקת, גוזרת ומחליטה.
(לצעירה) ראשית חוכמה, בית-המשפט ייקח לעצמו מעשר, כלומר עשרים
ב'יר עבור הוצאות המשפט. (מוציאה ולוקחת לעצמה)
- סוחר: עשרים? מה את עושה? לא כל כך הרבה?
- זקנה: זה לא יעזור לך שאתה מצטרף אליי באמהותי.
- סוחר: אבל זה הכסף שלי.

זקנה: עכשיו כבר לא.
 (לצעירה) ואת תשמרי בשקית את שאר הכסף עד שיבוא מי שאיבד את השקית
 ויתאר את מה שיש בתוכה מאה ב'יר אחרי שתיקחי בחשבון את הוצאות
 בית-המשפט. ואם אחרי שלושה חודשים לא יגיע אף אחד אלייך, הכסף יהיה
 שלך כחוק. (מקישה במקל)

סוחר: רגע, ומה אתי?

זקנה: לך אסור להתקרב אליה בכלל ולא לדבר אתה אפילו מרחוק. ותזכור שאסור
 לך להיות אתה בשום קשר. ובינתיים תמשיך לחפש את השקית שלך עם
 המאתיים ב'יר וכשתמצא אותה, תבוא אלי עוד פעם. אני מסתובבת כאן כל
 הזמן...

**הזקנה עומדת להתעטש ונתקע לה העטוש ולא יוצא, וכך גם לשני
 האחרים. עד שלבסוף נכנס החמור, מסתכל עליהם ומתעטש במקומם.
 תוקעים בו מבט קפוא}**

כולם: (לחמור) *אמריאמן!*

חמור: עשיתם לי אלרגיה... נמאס לי מכם...

**החמור בורח כשהוא חוצה את הבמה לצד השני ובידיו החבל
 והחבילה של הזקנה.
 היא רודפת אחריו כשהיא מנופפת במקלה באיום}**

זקנה: לאן אתה בורח, חמור בן כלב? תחזיר לי את החבל והחבילה...

{הסוחר והצעירה מתפקעים מצחוק. מבטיהם נפגשים ומיד מפסיקים}

סוחר: תביאי לי את הכסף שלי בחזרה.

צעירה: לא.

סוחר: את בחורה טובה ואת יודעת שזה הכסף שלי, נכון?

צעירה: נכון, אבל השופטת החליטה אחרת.

סוחר: (כורע ברך ומתחנן) בבקשה, יש לי חמישה ילדים ועכשיו הם יהיו בלי אוכל!

צעירה: (לא עונה)

- סוחר: אני אלמד אותך לרקוד ואת תתני לי את הכסף שלי בחזרה. בבקשה, את מסכימה?
- צעירה: (לאחר היסוס) אולי. קודם תראה איך אתה רוקד.
- סוחר: (תוך כדי שהוא מלמד אותה לרקוד הוא מעיר הערות והוראות) לא ככה, ככה עם הכתף ימינה... ימינה... את רואה?... עכשיו שמאלה... שמאלה... ככה עכשיו בשני הכתפיים... לא כמו ברווז... (אחרי שהם מסיימים את הריקוד) עכשיו תתני לי.
- צעירה: לא ככה רוקדים... (פתאום מתחילה להפגין ריקוד מדהים בביצועו) (תוך כדי ריקוד) קודם תבטיח שלא תעשה דברים כאלה אף פעם.
- סוחר: אף פעם, לעולם לא.
- צעירה: בבקשה... (מוסרת לו את הכסף ויוצאת)
- סוחר: תודה רבה לך, את בחורה טובה וישרה... (לכסף, תוך כדי יציאה לכסף)
- כסף כספים שלי התגעגעתי אליכם, חזרתם לאבא, אני לא אעזוב אתכם לעולם... (מנשק את הכסף. יוצא)
- צעירה: (מראה שטר שהיה חבוי בידה. מריחה אותו) ריח משגע.
- אור יורד. חושך.**

נעירת החמור

הדמויות:

כלב. רזה

חמור. רזה

בעל החווה. (אפשר לצמצם רק לקולות)

בעלת החווה. (אפשר לצמצם רק לקולות)

אריה.

תמונה 1

המקום: חוץ, עץ ולידו שיחים.

ראשון לבמה נכנס חמור עייף מותש, רזה וחיוור, אחריו משתרך כלב גם עייף רזה וחיוור. ושניהם גוררים רגליים.

כלב: (נכנס ועוצר) מה נשמע, ידידי?

חמור: (עוצר. כמתלונן) מה?...
אני ידידך אני?

כלב: מה לא?

כל יום אנחנו עובדים יחד.
אנחנו חיים עם אותו איכר אכזר.
אני לא ידידתך?

חמור: אני רואה מה אתה עושה כל היום,
אני עובד כמו חמור, ומה אתה עושה?

כלב: אני שומר כמו כלב בקור של כלבים וכמו כלב שמירה בחום של חמורים.

חמור: ואותי, כל יום לוקח אותי בעל הבית שלנו לשוק ומעמיס עלי מטען כבד מאוד,
מה שנקרא עומס יתר - ואתה קורא לי ידידי?
הרגליים קורסות, העצמות כואבות וסדוקות מרוב עבודה.
המצב קשה - ואתה קורא לי ידידי?
קשה לי מאוד לעמוד בסבל הזה - ואתה קורא לי ידידי?

ונוסף על כל הצרות שלי הוא גם מרביץ לי במקל כל כך חזק, שכבר שבר עלי
 כמה מקלות כולל נבוט בייסבול. הוא בועט בי בכל הזדמנות, ככה סתם, עובר
 לידי, אין לו מה לעשות, טרח בעיטה,
 ואתה קורא לי ידידי?!
 אתה חושב שיש לי זמן ל"ידידי" שלך?!
 נמאס לי!!!
 גם לִסְבֵּל של חמור יש גבול!

כלב: אני לא מלקק פה דבש?!

אני לא סובל?!

אני למשל, לא ישן בכלל בלילות. אני חייב להשגיח על הבית, על בעלי החיים
 שנמצאים כאן בחווה שלא יגנבו אותם - כולל אותך, שלא יברחו - כולל אותך,
 או יטרפו אותם חיות טרף - כולל אותך!
 אני מוסיף על הנוסף שלך גם צריך לשמור על האיכר והמשפחה שלו יפרצו לו
 לבית...
 אלה חיים אלה?...
 אנחנו ידידים בסבל.

חמור: (נפלטת לו נעירה לאות הזדהות) עימאאאא.

כלב: על אוכל אין מה לדבר בכלל. שאיריות של עצמות אני מקבל. הם זורקים לי
 מהמרפסת החוצה, לפעמים אני כל כך מותש שאין לי כוח לרוץ אחרי העצם...
 או שהם משחקים עם העצם ככה. (מדגים) הם מענים אותי עד שהם זורקים לי
 אותה וצוחקים, ועוד אומרים לי תן שלום, תן שלום, שב, קום, שב קום...
 אני חי כמו חתול זבל. מנת האוכל שלי מצטמקת מיום ליום...
 (מראה) תראה כמה רזיתי...

החיות בחווה רואות אותי ונבהלות, מפחדות מהמראה שלי.
 הן כבר לא מפחדות מהנביחות או מאיומי הנשיכות שלי. אני כבר לא צריך
 לנבוה. המראה שלי עושה את העבודה. תראה את השיניים שלי, אה... כולן
 מתנדנדות, ונוסף על כל הנוסף לכל הצרות, אני מקבל מכות ועוד איזה מכות.
 הנה תראה...
 (חושף בפני החמור חלק מגופו) זה טרי מהיום, אתה רואה מה שעשה לי החמור
 הזה?
 סליחה, הבנאדם הזה?

}כאן מתחיל קטע שאחד מראה לשני את החבורות מהמכות שקיבלו על גופם}

- חמור: וזה שלי מהיום.
- כלב: המכה שלך יותר גדולה...
יש לי מכה אחת טובה מאתמול... (מראה)
- חמור: תראה את הכחולה שלי מאתמול והאדומה ליד... (מראה)
- כלב: וואו, חתך עמוק, איך בנאדם יכול לעשות דברים כאלה לחיות?...
זה לא שורף לך?
- חמור: אני חמור...
אבל תדע שגם לחמורים יש כאבים, בדיוק כמו לבנאדם...
- כלב: תראה מה נשאר לי מ-שלשום... צהוב, אין לי מקום בגוף שלא חטף מכות.
- חמור: (מצביע על מקום מסוים) ומה זה?
- כלב: זאת מכה ישנה מבעיטה של סוס, הסוס אמר "סליחה בטעות"
- חמור: בוא אני אראה לך משהו שעוד לא ראית בחיים שלך. (מראה חתך אחר בגופו)
- כלב: (נדהם) אלוהים אדירים, זאת ממש פשיטת עור...
קרע אותך כמו חיה טורפת...
ממש פשט לך את העור.
אתה מודע שרואים לך את העצם?
- חמור: (פולט סוג של נעירה קטנה ומסכנה) עיי - עה...
זה לא כואב לך?
- חמור: רק אל תגע.
(חצי נעירה כמסכן) עה... מתרגלים.. עם המכות מכל הצבעים.
- כלב: תגיד, חמור.
- חמור: (מתפלא וכועס) מה אתה קורא לי מחור! אני חמור!?
- כלב אז מה אתה לא חמור?

חמור: מה שנכון - נכון... אבל שלא תחשוב, יש לי כאבים שכואבים יותר מכאבים, הראש כבר לא חושב, הבטן נפוחה מגזים בגלל הרעב, הריאות כואבות וקשה לי לנשום, קשה ללכת, הרגליים לא הולכות, עמוד השדרה עם עקמת יש לי פה דקירות בקיבה, הכליות לא עובדות, הלב לא דופק, הלחץ באוזניים גבוהה, אבל אני חי...!
חי...!

כלב: אתה הפלא של הטבע...

אז אני שואל אותך: אלה חיים אלה?!

חמור: אז מה נעשה?

כלב: מאיפה אני יודע מה לעשות? אתה קיבלת מכות יותר ממני, אתה בעל ניסיון גדול ממני, אתה גם חמור יותר גדול ממני ואתה גם צריך לדעת יותר ממני.

חמור: מאיפה אני צריך לדעת?

אני לא חושב ככה כמוך. תראה, האמת באמת...?
(כממתיק סוד) אולי לא כל כך רואים עלי, אבל אני לא חכם.

כלב: רואים רואים. יש לי רעיון.

(בהתלהבות) בוא נברח מפה!

חמור: (מתפעל כאילו שזה רעיון מהפכני) רעיון מצויין!

איך לא חשבתי על זה?

כלב: כי אתה חמור.

חמור: טוב כמה פעמים תגיד חמור? די, זה לא יפה.

כלב: מה אני? לא כלב?

חמור: כלב.

כלב: אתה לא באמת חמור?

חמור: אבל לפעמים אני מרגיש כמו עכבר.

תגיד, מתי כדאי לברוח?

כלב: תראה, כבר מתחיל להחשיך. הכי טוב עכשיו בסוף היום. ככה כולם עייפים מהעבודה ורצים לנוח ולנמנם.
מה אתה אומר שנברח?

חמור: נברח אבל לאן?

כלב: העיקר לברוח מפה!

חמור: אבל אתה יכול לעשות לי טובה לפני שאנחנו בורחים?

כלב: מה שתרצה.

חמור: תוריד לי את החבל המסריח מהצוואר, הוא מזכיר לי את העבדות.

{הכלב מסיר לחמור את החבל וזורק אותו באגרסיביות}

חמור: תודה, סוף סוף אפשר לנשום,
(בקול) יחי החופש!

כלב: אל תצעק! יכולים לשמוע אותנו.

חמור: אתה צודק, מצטער. תבין אותי, אני מתלהב שאני יוצא מעבדות לחירות.
לאיזה כיוון כדאי שנברח?

כלב: בוא נברח לכיוון השדות הפתוחים.

חמור: השתגעת?! מיד ירגישו ויגלו אותנו.

כלב: הוא לא יחפש שם...

הוא יהיה בטוח שברחנו ליער ולא לשדות הפתוחים.

חמור: תשמע אתה טוב אתה, יש לך רעיונות טובים אתה.

{נשמעים קולותיהם של החוואי ואישתו.

החמור והכלב ממהרים להסתתר אחרי העץ ואחר כך נצמדים לשיחים.

{החמור מסתתר אחרי הכלב}

תמונה 2

החזואי נכנס זועם, אשתו אחריו זועמת יותר.

- חזואי:** (נכנס מאיים) איפה אתם מסתתרים? אם רק אתפוס את החמור הזה...
- חזואית:** (נכנסת מאיימת) גם הכלב בן כלב ברח...
- חזואי:** את העור אני אפשריט להם עם גרזן...
- חמור:** (רועד כולו) אני מפחד...
- כלב:** (רועד כולו) גם אני כולי ברברבר...
- חמור:** השיער עומד לי מרוב פחד...
- כלב:** מזל שלא משהו אחר...
- חזואי:** אני אחרון בהם חריצים, חריצים... ואפזר פלפל חריף על הפצעים!...
- חמור:** אוי ואבוי לי, רק לא פלפל חריף...
- חזואית:** בוגדים!!... קציצות אני אעשה מכם!!...
- כלב:** איזו מטומטמת, היא לא יודעת שלא נשאר עלינו בשר בכלל?...
- (מרגיש משהו מאחוריו. לחמור) מה אתה עושה?
- חמור:** אני מצטער, אני כולי משקשק מהפלפל החריף על הפצעים...
- כלב:** תשקשק בלי השיניים, שלא ישמעו אותנו.
- חמור:** אין שליטה, אולי נגיד להם שאנחנו פה וזהו? שהיינו מטושטשים מהעבודה...
- כלב:** השתגעתי?!
- זה יהיה באמת הסוף שלנו...
- תפסיק להקיש בשיניים!
- קח, שים את זה בין השיניים.

{ הכלב דוחף לפה של החמור את הזנב של החמור }

- חמור:** (נוגס בזנבו חזק מדי) אי... סליחה, נשכתי שזה הזנב שלי.

חזוואי: בואו נלך לחפש ביער, רק לשם הם יכולים לברוח...
ליער... מהר, ונתפצל...

חזוואית: אני אטחן אותם... (מתרחקים)

כלב: (אחרי שתיקה) ניצלנו.

חמור: אתה בטוח? אני לא!

כלב: בוא נמשיך לברוח לפני שהם יחזרו.

חמור: (החמור מפוחד מתחיל ללכת לכיוון הפוך, מתבכיין) איי... למה ברחתי למה...

כלב: (בזעם עצור) לאן אתה הולך? משם אתה חוזר בחזרה לחווה!

חמור: מצטער, אני מבולבל, איזה חמור אני...

יוצאים. אור יורד.

תמונה 3

החמור והכלב נכנסים מכניסה אחרת. תשושים לגמרי

כלב: (עם הלשון בחוץ) אני מוכרח לנזח. הרגליים כואבות לי, יש לי כבר יבלות...

חמור: הספקנו לברוח די הרבה.

כלב: (מתגלגל על גבו להתגרד) אח, כמה נעים להתגלגל ולהתגרד על העשב הרך.

חמור: (שהתחיל לאכול עשב) אח, כמה טעים לאכול את העשב הרך.

כלב: למה הזכרת אוכל?

בגללך נהייתי עכשיו רעב.

חמור: (זולל) בחיים לא טעמתי עשב כזה טעים.

כמה טעים עשב החופש.

כלב: אתה אוכל ואני נשאר רעב.

חמור: תאכל גם אתה.

- כלב: אני כלב, לא חמור בן חמור כמוך.
- חמור: אמרתי לך תגייד לי חמור ולא בן חמור!
- כלב: אז מה אתה?
- חמור: ואתה כלב בן כלב!
- כלב: נכון.
- חמור: בוא תנסה, זה טעים מאוד.
- כלב: אתה סתם מעיר לי את המיצים של הקיבה.
- חמור: תנסה פעם אחת ולא תצטער.
(מגיש לו עשב) קח, "אם אין בשר - אוכלים עשב.
זה מצב חירום.
- כלב: (לוקח נותן ביס, ויורק) טפו... איך אתה אוכל דבר כזה?!
- חמור: אמרתי לך אני חמור, אני יכול להסתדר עם אוכל הכי פשוט ובלי לצוד חיות.
(בגאווה) צמחוני!
- כלב: אתה לא חבר אמיתי, אם היית חבר אמיתי, היית מבין אותי ולא אוכל עם תיאבון כזה רועש, היית מחכה עד שגם אני אמצא אוכל.
- חמור: אם אתה היית במקומי, לא היית אוכל?
- כלב: הייתי אוכל.
- חמור: אתה רואה...
אח... עכשיו בא לי לנעור.
- כלב: לא כדאי לך.
- חמור: אני מוכרח, זה הטבע שלי.
(נוער) זה היה טוב...
(ממשיך לאכול)
- כלב: נזוז?
- חמור: עוד מעט נלך ונחפש גם לך אוכל, עכשיו אני מוכרח לנעור עוד פעם.

- כלב: אתה מסכן אותי ואותך.
 חמור: אני מצטער, אני לא יכול להתאפק...
 (נוער חזק יותר) אי-עההה... את, הנעירה הזאת הייתה יותר טובה מהקודמת.
 כלב: אם תמשיך ככה, אתה תעיר את כל חיות הטרף בסביבה!
 חמור: (תוך כדי אכילה) אתה מפסיד ארוחת מלכים. תלמד, כשהאוכל טוב הנעירות יוצאות טובות ביותר, צלולות... הנה עכשיו באה לי עוד נעירה...
 כלב: (עוצר בעד החמור ומזהיר אותו) חכה! אל תנער! אתה מסכן את שנינו! בנעירה הראשונה חיית הטרף שמעה אותך ויודעת שיש טרף בסביבה ואיזה סוג של טרף! בנעירה השנייה חיית הטרף תגלה את המקום. ובנעירה השלישית...
 חמור: אני לא יכול ללכת נגד הטבע של החמורים!
 אני לא בוגד!!
 אני חייב עוד נעירה אחת אחרונה, אני מבקש ממך לא להציב לי תנאים!
 אתה לא יודע איזה כיף זה עושה. סוף סוף באות לי נעירות מהלב, מאוכל טוב ולא מסבל של מכות. אלה נעירות החופש שלי!
 (אינו יכול לשלוט בעצמו. נוער נעירה חזקה ומרעידה מאוד).

**נכנס אריה, אורב בשקט בין השיחים.
 החמור והכלב לא משגיחים בו עדיין.
 כשהחמור עומד לנער עוד נעירה, הכלב מגלה את האריה שאורב
 מאחורי החמור ומספיק לצעוק לחמור.**

כלב: חמור, תיזהר! אריה מאחוריך!

{ הכלב והחמור נרתעים ונצמדים אחד לשני ורועדים מפחד }

אריה: אני רואה שאתם חברים טובים, צמודים.

כלב: (רועד מפחד) אנחנו ידידים טובים מאוד...

אריה: אתם כל הזמן צמודים ביחד בחבילה אחת?
 (משתעשע עם עצמו) טרף אחד והשני בחינם, חחח...

- כלב: (חמור בשקט) מקווה שלא אבודים!
- אריה: (מתגרד כחושב) תגידו לי אתם, את מי מכם מתנדב להיות ראשון?
- כלב+חמור: (מצביעים אחד על השני) הוא!!!
- אריה: השאלה מי יותר טעים?
- כלב+חמור: (מצביעים אחד על השני) הוא!!!
- כלב: (לחמור) אתה חמור אוכל קש! מאיפה אתה יודע מהו טעם של בשר?
- חמור: (לכלב) אתה אוכל בשר. אתה צריך להיות יותר טעים ממני בגלל הוויטמינים ומינרלים שונים והוא מכיל בחלבון, שומן, B12 אבץ...
- אריה: (קוטע את החמור) יש חוכמה בדבריו של החמור.
- כלב: (לאריה) אבל הוא גדול יותר, ויותר טעים פי אלף!
- חמור: (לכלב) אתה יותר טעים.
- כלב: (לאריה) מה הוא מבין בבשר? - הוא חמור.
- חמור: (לכלב בכעס) כמה פעמים אמרתי לך לא לקרוא לי חמור!
- אריה: שקט!
- של מי היה הקונצרט, אופרת הנעירות ששמעתי קודם?
- כלב+חמור: (אחד על השני) שלו.
- אריה: (מזהיר) ח-מור, אתה משקר! עכשיו שניכם תסתובבו עם הגב אלי... מיד!
- חמור: (על הכלב) אנחנו שינינו מאותו הכפר.
- אריה: מרגישים את האהבה ביניכם.
- {החמור והכל מפחד מסתובבים ועושים כדברי האריה}**
- כלב: (רועד מפחד) רק לא אותי...

- חמור: (רועד מפחד) רק לא אותי... קח אותו...
- אריה: שניכם לנעור, כלב אתה ראשון.
- כלב: (יוצאת יללה מזויפת שנשמעת יותר נביחה של כלב בצרה) איי-הבב איי-הבב.
- אריה: (מניד ראש. לכלב) די די די, אתה חמור כבר לא תהיה.
(לחמור) עכשיו תורך חמור.
- חמור: אָה... (יוצאת נעירה קצרה ומפחדת כשהוא מסתובב כמו שואל: "מה"?)
- אריה: חזור עם הגב אלי! וכדי להנעים לי את האוזן, עכשיו תשמיע לי איזו אַרְיָה טובה.
- חמור: (נוער נעירה משונה) אי... אה....
- אריה: תן נעירה אחת שאוהב מכל הלב, נעירה אופראית של החיים שלך!
- חמור: (פותח בנעירות) איי-אההה... איי-אההה... איי-אההה... איי-אההה...
- אריה: (מתמוגג מהנעירה) אחחח, איזו מוזיקה יפה...
הרבה זמן לא שמעתי קונצרט כזה...
היית צריך להיוולד זמיר ולא חמור - נתת קונצרט מעורר תיאבון!
- { החמור מתחנחן מהמחמאות }**
- אריה: (פתאום) אני כבר לא יכול להתאפק....
- (מתנפל על החמור וטורף אותו)
- כלב: (במשך הטריפה הכלב צועק רץ מסביבם) הזהרתי אותך לא לנעור!... חמור בן אלף חמורים!... תראה מה עשית לנו!...
(בסוף הטריפה) אלה היו נעירות המוות שלך, חמור מטומטם!!!
- אריה: (בסוף הטריפה) מה אתה צועק ומשתולל!?
אתה רוצה שאני אתן לך ביס?
- כלב: לא תודה אני לא רעב, אני יכול ללכת?
- אריה: חכה בסבלנות, תורך יגיע.

- כלב: תראה כמה שאני רזה. כולי עור ועצמות. תראה.
- אריה: (עושה גרפס) בוא, תתקרב אלי.
- כלב: (מתקרב כשכולו רועד מפחד) הנה אתה רואה? אני רק עור ועצמות, אם תאכל אותי העצמות שלי יתקעו לך בגרון תיחנק ותמות חס וחלילה ולא תוכל ליהנות מבשר החמור.
- אריה: (בקול מאיים) אם אתה רוצה להמשיך לחיות, תתקרב יותר!
(הכלב מתקרב בפחד)
תעשה סיבוב דוגמנות.
(הכלב עושה סיבוב על המקום)
אתה דוגמן כבר לא תהיה.
עכשיו תלך להפשיט את העור של החמור, אני לא סובל שיער של חמור בפה, זה עושה לי גרדת והפרעושים מדגדגים לי בקיבה...
תחתוך לחתיכות ותגיש לי אותו נקי, פילה!
- כלב: מה שתבקש אגיש - אני מרגיש שאתה אריה רגיש.
- אריה: ואתה... (חושב לרגע)
נגיש.
- כלב: (תוך כדי חיתוך וזריקת נתחים לאריה. לעצמו) תזכור כלב, אתה כלב, אתה לא חמור... אתה כלב... תתרכז, תלמד מטעויות של אחרים, אל תהיה פראיר של החיים.
- { בינתיים הכלב מתחיל לרוקן את ראשו של החמור בהיחבא. האריה לא שם לב. בכל פעם שהאריה מסתכל לכיוון החמור, הכלב מפטיק. הכלב מְסַפֵּק כל הזמן נתחי בשר לאריה }**
- אריה: (תוך כדי אכילה) החמור הזה טעים...
בלי שומן...
הוא חמור אבל יש לו טעם של עז...
(מסיים את אכילת החמור, מלקק את אצבעותיו. נועץ מבט עמוק בכלב. גרפס)
- כלב: (מסיים לרוקן את ראש החמור) תאכל לאט שלא יעמוד לך בגרון.
- אריה: אתה צודק. איפה הראש?

- כלב: הנה כאן.
- אריה: תביא אותו מיד.
- כלב: בבקשה, בתיאבון...
- אריה: (בודק את ראשו של החמור ומחפש את המוח) אני לא רואה פה את המוח של החמור הזה...
לאן נעלם המוח שלך?
- כלב: (עושה את עצמו כנגעל) אתה אוהב מוח של חמור?
- אריה: זה מעדן למלכים כמוני...
(מבט ארוך ובוחן בכלב)
- כלב: מה?
למה אתה מסתכל עלי ככה?
- אריה: אתה אכלת אותו!
- כלב: אני?!
- אריה: בטח לא אני! (בכעס) אז איפה המוח של החמור?
- כלב: אדון מלך אריה נכבד, לחמור הזה לא היה שכל במוח.
אם היה לו מוח ושכל, הוא לא היה עושה את השטות שעשה.
הוא התחיל לנעור ואני הזהרתי והזהרתי אותו עד ששמעת אותו וטרפת אותו.
- אריה: (מחייך חיוך רחב) כמה שאתה צודק...
אבל אני רואה שלך יש שכל במוח!...
- רודף אחריו. הכלב בורח בנביחות של פחד.
אור יורד.
חושך.

סיפור אהבה

דמויות:

מספר/ת	-	צעירה
אישה	-	צעירה
בעל	-	צעיר
מכשף	-	מבוגר
אריה		

*הערה: במקום שמופיע כתב יד . אמהפיות

תמונה 1

המקום ליד עץ בקדמת הבמה.
אישה מחזיקה את ידו של בעלה.

מספר/ת: אישה אחת לא חיה בשלום עם בעלה ולא ידעה מה לעשות על מנת להציל את הזוגיות שלה... או, הנה כבר שומעים אותם... (יוצאת)

בעל: (מנער לה את היד) תעזבי אותי בשקט.

אישה: חכה, מה אתה בורח?

{האישה ובעלה נכנסים, כאשר אחד לא נותן לשני לסיים את דבריו}

בעל: אף כבר לא מבשלת לי.

אישה: כי אתה כבר לא קונה בשוק.

בעל: אף כבר לא עושה לי כביסה.

אישה: הידיים כואבות מעבודה ואתה לא עוזר כמו פעם.

בעל: אף גם נוחרת בלילה.

אישה: הנחירות שלך מעירות אותך ואתה חושב שאני נוחרת.

בעל: איפה אף שהיית פעם?

אישה: *כל היום אתה בבית ולא עושה כלום...*

בעל: *...טוב את כל היום לא בבית. במקום להיות בבית את כל הזמן עושה "בונה" (משתה קפה של נשים בלבד) שותה קפה עם החברות שלך ומתעסקת ברכילות כל היום.*

אישה: תגיד לי דבר אחד טוב שאתה עושה בבית, ותגיד לי דבר אחד טוב שאתה עושה מחוץ לבית!

בעל: אני עושה הרבה מאוד דברים טובים שיותר טוב שאני אשתוק.

אישה: מה מהם הדברים טובים שאתה עושה? ...

כל היום אתה מסתובב עם אלה שאתה קורה להם חברים שלך ובסוף הם צוחקים עליך מאחורי הגב. *אתה בכלל לא חי בבית*, אתה בא לבית רק כשאתה רוצה לאכול, או בלילה כשאתה רוצה לישון אתה פתאום נזכר שיש לך בית.

בעל: ומתי את נמצאת בבית? *בונה* רכילות, רכילות *בונה*, והילדים מסתובבים ברחובות.

אישה: (לקהל) מה אני אעשה על מנת לתקן את האהבה שלי ושל בעלי?

בעל: (לקהל) ניסיתי הכול, קשה לי לשנות אותה. בזמן האחרון שנינו נעשינו עצבנים, אין הבנה, אין הסכמה, אין אהבה, אין סבלנות, בגלל זה אני בורח.

אישה: (לבעלה) *אני לא יודעת מה לעשות אתך.*

בעל: (לאשתו) ואני לא יודע מה לעשות אתך.

אישה: נמאס לי מהמריבות שלנו. *אתה כל היום רק מתלונן*. אתה אשם.

בעל: את אשמה, נמאס לי.

אישה: חשבת פעם איך אנחנו הורסים את החיים שלנו בידינו? איפה אותו בעל שהיה לי? *נעלם*, נעלם... אני מרגישה שהפסקת לאהוב אותי, *נאסתי עליך?* ועכשיו תגיד לי את האמת. יש לך מישהי אחרת?

בעל: אַת האמת?

אישה: רק את האמת.

בעל: כן.

- אישה: (בתדהמה) כן, באמת?
- בעל: באמת-באמת. אָתָּ רצית את האמת.
- אישה: מי זאת?
- בעל: חשוב לך לדעת?
- אישה: בטח חשוב. אני מכירה אותה?
- בעל: את האמת? אָתָּ מכירה אותה.
- אישה: חברה שלי?
- בעל: חברה טובה שלך.
- אישה: מי זאת? (שמות אתיפיות: *צומאמאמאמא פּיטפּיט פּוּפּוּקלֵי אַיִנְשֵׁי*)
- בעל: לא... (על כל שם מגיב בשלילה)
- אישה: צעירה יותר?
- בעל: את שואלת יותר מדי שאלות.
- אישה: חתיכת בוגד, אתה תגיד לי מי זאת או שאני אתחיל לצרוח!
- בעל: זאת אָתָּ האחרת.
- אישה: (לועגת לו) "זאת אָתָּ האחרת" ואתה חושב שאתה חכם? אין לך כבר מה להגיד? אתה כל הזמן רק מעמיד פנים, משחק, אתה סתם מתחנף ומאז שאתה מסתובב שם מחוץ לבית, אי-אפשר להגיד שנהיית יותר חכם. *הסתנית אתה הולק*
ומת 9999.
- בעל: תיזהרי איך שאת מדברת אלי.
- אישה: מה תעשה לי?
- בעל: יותר טוב שתתקי!
- אישה: מה תעשה אם אני לא אשתוק? תרביץ לי? (מגישה לו את הלחי שלה)

בעל: אני לא מרביץ חס וחלילה, אבל מה שכן, נפתח לך פה כזה גדול ואת השתנית לגמרי. את כבר לא עושה את הדברים שעשית בהתחלה. *את לא כמו פעם.* את מוזנחת ולא מטפלת בעצמך ונראית כמו אימא... לא חשוב. אני הולך.

אישה: ואתה, מתגנדר ומטפל רק בעצמך ומזניח את המשפחה שלך. *תפסת*, תברח לך, תברח... תלך לחברים שלך שימשיכו ללמד אותך איך לדבר ככה לאישה...

אתה רק אורה אהפטיב ופעם אני כבר עצמנית.

בעל: *טס את יוצאת אהפטיב.* תלכי לבונה שלך... **(יוצא בכעס)**

מספר/ת: האישה חשבה והתלבטה, התלבטה וחשבה, וכדי להציל את חיי הנישואים החליטה ללכת אל **טנקוואי** - מכשף הכפר ולבקש ממנו עזרה.

במהלך דברי המספר/ת רואים את האישה שקועה במחשבות.

תמונה 2

אצל המכשף. נכנס עם שרפרף בידו.

אישה נכנסת אחריו.

מכשף: (בודק היכן יש השמש) פה יש זה שמש טובה, נשתזף. **(יושב)**

אישה: איזה מזל שאתה פה.

מכשף: *אלס, מה קרה.* במה אני יכול לעזור לך?

אישה: *אני אקשת ממך, טנקוואי,* מכשף יקר, הלב שלי עכשיו זה כמו סלע שנשבר לרסיסים, *תציל אותי!*

מכשף: חכי, בשביל זה את צריכה לשבת. (נותן לה לשבת ומתיישב על הגזע) תמשיכי, מה קרה?

אישה: תציל את האהבה שלי לבעלי ותן לי תרופת אהבה שתוכל להחזיר את בעלי ואת האהבה שלנו כמו שהייתה בהתחלה.

מכשף: איי... להחזיר אהבה כמו בהתחלה התחלה, אי-אפשר, רק עם בחור חדש תרגישי כמו בהתחלה התחלה...

(מהרהר לרגע) אבל להחזיר אהבה ישנה שהייתה, בשביל להמשיך את האהבה של החיים שהייתה והתקלקלה, כן אפשר.

- אישה: לא הבנתי כלום, בלבול אותי לגמרי.
- מכשף: את רוצה להחזיר אהבה שהתקלקלה? כן? או לא?
- אישה: כן, בשביל זה באתי.
- מכשף: אז ספרי לי מה קרה? מה הבעיה? נבדוק, נראה.
- אישה: *פיוס בעלי ואני בקושי מסתכלים אחד על השני.* רק כשאנחנו רבים אנחנו מסתכלים אחד על השני כמו שני תרנגולים ששונאים. העיניים שלו כבר לא אוהבות כמו בעבר, ויש לו מבט של בחור כזה... כמו של מישהו אחר, כמו בחור זר שאני כבר לא מכירה בכלל. והלבבות שלנו הפכו לאבן. אולי אני צריכה להתגרש ממנו, מה אתה אומר?
- מכשף: איי... קשה, מקרה קשה-קשה... תראי, להתגרש? לא לא לא לא... אסור, אסור, אסור, זה לא טוב לילדים... כמה ילדים יש לכם?
- אישה: ארבעה שיהיו בריאים...
- מכשף: ארבעה זה קצת... ואתם עוד צעירים...
- אישה: יש לך איזו תרופה?
- מכשף: תראי... (נאנח) איי... *פאת בעיה טולאפה...* את נוגעת בבעיה, אנושית, קשה, מסובכת, וקשה קשה, שהרבה מתלבטים בה, הרבה בני אדם מתקשים ומנסים לפתור את זה והרבה לא מצליחים, ואני יכול להגיד לך שאם את תתגרשי ותהיי לבד, זה בכלל לא טוב, בגלל אישה לבדה זה כמו אדמה בלי חיטה, בלי ירקות בלי פירות, רק עם עשבים שוטים... *אבל בעלי שאני מאוץ פוץ פוץ פוץ.* אני אגיד לך משהו, תקשיבי טוב טוב. אם תצליחי, לתלוש ולהביא לי שלוש שערות משפם של אריה... צעיר, רק אז אני אוכל לתת לך תרופה לאהבה שלך.
- אישה: אררה... (הוצאת קול אופיינית לתמיהה) איך אני, לאאאא, איך אני יכולה לתלוש שערות משפם של אריה צעיר? אם רק אתקרב אליו הוא יטרוף אותי, והילדים שלי יישארו בלי אבא ועכשיו גם בלי אימא. ככה אתה פותר בעיות של אהבה? לא, ככה לא פותרים בעיות של אהבה. (לעצמה) מצטערת שבאתי.
- מכשף: ואת יודעת איך פותרים בעיות של אהבה כמו שלך?
- אישה: לא, בשביל זה באתי אליך.

מכשף: טוב, אז בשביל זה אני אומר לך שאת צריכה לתלוש ולהביא לי שלוש שערות משפם של אריה, ובלי שלוש השערות אני לא יכול לעזור לך.

אישה: אין לך משהו אחר? *תעשה לי אריה*, אולי שאני אביא שיער של חיה יותר קלה, יותר קטנה, כמו חתול? כלב? אפילו עכבר, אני מסכימה.

מכשף: התרופה תצליח רק עם שערות משפמו של אריה.

אישה: ואריה זקן לא טוב?

מכשף: (עושה תנועת שליליות) רק צעיר.

אישה: אז אולי אפשר מהזנב שלו?

מכשף: (בחיוך) רק מהשפם!

אישה: איזה צרות עשיתי לי. אז אתה יכול לכל הפחות לתת לי ברכה להצלחה?

מכשף: את זה אני יכול, בואי, אני אתן לך ברכה.

האישה מתקרבת והוא מניח את ידיו על ראשה ומברך במלמול, באמהרית.

תמונה 3

יער

מספר/ת: והאישה חשבה וחשבה, חשבה וחשבה, חשבה וחשבה. "היא אוהבת לחשוב". עד שכאב לה הראש מרוב מחשבות. ואז פתאום עלה בדעתה רעיון. לקחה את הילדים אל הוריה שישמרו עליהם ואחר כך הלכה לקצב צ'קולה "שהיה קרוב משפחה שלה" וביקשה ממנו כמות גדולה של בשר כבש ושלא יספר לבעלה. את הבשר שמה בתוך שק על חמור ויצאה ליער לחפש אריה צעיר... האישה הגיעה ליער לבדה, "פחדה נורא", שחררה את החמור וטיפסה על עץ גבוה, ישבה על אחד מענפיו וחיכתה בסבלנות... בסבלנות... לאחר זמן מה ראתה אריה צעיר, יפה, חזק ורעב מתקרב.

{רקע נשמעות שאגות אריה}

אריה: (נכנס ומדבר לעצמו) אני רעב, אני רעב מאוד, רעב מאוד! ...
 (מרחרח) - אני מריח בשר אדם ...
 - זה לא בשר אדם ...
 (מריח את עצמו) - אני לא בן אדם, אני אריה... והריח בשר כבש, אני אומר לך!
 (מריח את עצמו) - אני לא כבש, אני אריה. זה בשר אדם אני אומר לך!
 - אני אומר לך זה בשר כבש!
 - אני כבר לא מבין כלום, כנראה שחוש הריח שלי מתבלבל בגלל שאני צריך
 תְּבִירָה, לביאה. הריחות מטשטשים לי את החושים ואני לא מבדיל בין בשר אדם
 לבשר כבש.
 (נבהל) אולי אני צריך רופא?
 (שואג שאגה גדולה) אני בריא... אני צריך תְּבִירָה דחוף!

{האישה זורקת לו נתח בשר}

אריה: (נבהל וניגש להריח את הבשר) מה זה בשר משמים - כמו ביציאת מצרים?
 בדבר כזה עוד לא נתקלתי... כבר לא צריך לצאת לציד.
 (מרחרח) ידעתי שזה כבש, מה אמרתי לך?
 (אוכל בסיום מסתכל למעלה, רואה את האישה ושואג שאגת תודה)
 חסכת לי ציד...

**האישה זורקת לו עוד נתח מבשר הכבש.
 והוא טורף, ונרדם בעצלתיים.
 האור יורד.**

תמונה 4

מספר/ת: וכך למחרת חזרה האישה על אותה פעולה, אך הפעם ירדה קצת יותר למטה
 וזרקה את נתח הבשר יותר קרוב...

**{האישה זורקת את הבשר.
 האריה טורף, שואג ונרדם.
 אור יורד.**

תמונה 5

מספר/ת: כך עשתה יום יום במשך עשרה ימים, כאשר בכל פעם התקרבה אליו קצת יותר, עד שיום אחד, אחרי עשרה ימים, הייתה כל כך קרובה אליו עד ש...

{האריה שואג שאגה על המספר/ת והמספר/ת}

המספר/ת: (בורח/ת מהבמה) אימ'לה...

{האישה יורדת מהעץ ומתחילה להאכיל את האריה מכף ידה, מלטפת אותו}

אישה: *אפילו יפה, כמה שאני יפה.* אתה אריה יפה, אתה כל כך חזק ואמיץ, אתה באמת המלך.

{האישה מתחילה לשיר לו באמהרית. (אפשר להוסיף ריקוד) כשהאריה מצטרף לשיר ולריקוד. בשלב מסוים הוא מתעייף ונרדם. האישה תולשת שלוש שערות משפמו, האריה מגיב קלות ובהנאה מתוך שינה. האישה משאירה את שארית האוכל ועומדת לצאת, אך פתאום רואה את האריה עוקב אחריה}

אישה: (נבהלת קצת) למה אתה עוקב אחרי? האוכל שם.

אריה: אני רוצה אותך.

אישה: לטרוף אותי?

אריה: לא, חס וחלילה.

אישה: אז מה אתה רוצה ממני?

אריה: לבוא אתך.

אישה: לך לאישה שלך.

אריה: אין לי אישה.

אישה: אתה צעיר חזק ויפה ואתה תמצא מהר מאוד לביאה.

אריה: אני רוצה ללכת אתך.

אישה: אני יש לי בעל כבר.

אריה: אני אשמור עלייך.

אישה: אני רוצה שבעלי יחזור אלי והוא ישמור עלי.

אריה: אם הוא לא יחזור, אני אפחיד אותו ואחזיר אותו אלייך מהר מאוד, בכוח!

אישה: אני לא רוצה שבעלי יחזור אלי מתוך פחד, או בכוח! אני רוצה שהוא יחזור אלי מתוך אהבה, מתוך זה שהוא רוצה אותי באמת, מבפנים! אתה מביין?

אריה: בסדר מה שתגידי, (במסכנות) ניסיתי.

אישה: ותיקח את מה שנשאר מבשר הכבש זה יעזור לך למצוא חברה, בהצלחה.
(יוצאת)

}האריה מזדקף ומלווה אותה במבט ארוך עד שהיא נעלמת. לוקח את השק עם שארית האוכל ויוצא כשהוא מנענע את אחוריו לשמאל וימין{

תמונה 6

אצל המכשף. מספר/ת מציצה לבדוק אם האריה עדיין ישנו. ואומרת מהר את המשפט ונעלמת.

מספר/ת: והאישה חזרה מיד לביתו של המכשף שמחה ומאושרת...

מכשף: (יושב והורג נמלים במקל ההליכה עד שנעקץ ברגלו) אי...
(מוציא הנמלה ממכנסיו) נמלה, כמה קטנה ככה חזקה, ככה אמיצה...
(מניח אותה על האדמה ועוקב אחריה) עוד אחת?...

אישה: (בריצה) הצלחתי!

מכשף: *את ציפה לפלאי לי* שהצלחת להביא שלוש שערות משפם של אריה צעיר?

אישה: כן, הנה תראה. (מראה)

מכשף: (מופתע) איך עשית את זה?

אישה: לקחתי הרבה בשר כבש מהדוד שלי הקצב. בכל יום נתתי לאריה מנה של בשר ובכל יום התקרבתי קצת יותר, עד שיום אחד אחרי עשרה ימים הצלחתי להתקרב אליו, הייתי כל כך קרובה אליו שנתתי לו את האוכל מכף היד שלי וכשהוא נרדם תלשתי מהשפם שלוש שערות כפי שבקשת.

מכשף: *נפשת מולכמה*. נהגת בחוכמה.

אישה: הנה קח את שלוש השערות ותכין לי את תרופת האהבה שהבטחת לי.

מכשף: (מריח את השיער) נכון, זה של אריה צעיר...
אבל אני לא יכול לתת לך תרופת אהבה.

אישה: מה קרה למה לא?

מכשף: אין תרופה להחזיר אהבה. את לא צריכה את התרופה.

אישה: אחרי כל המאמצים, הפחדים, שקשקתי מפחד שיטרוף אותי ועכשיו אתה...

מכשף: (קוטע אותה) *אני אומר לך שאין צורך...*

אישה: (כועסת) כן יש צורך! סיכנתי את החיים שלי ועכשיו אתה מסרב לתת לי את התרופה שהבטחת לי?! *סוף עשיית ממני צחוק.*

מכשף: (מחייך) אין לך צורך בכשפים, גם לא בשיקוי של תרופת אהבה. אם הצלחת בסבלנות כזאת ובאומץ לב כזה להתקרב לאריה צעיר ומסוכן כל כך, אני בטוח שתצליחי עם פחות סבלנות ומאמץ להתקרב לבעלך ולהחזיר את האהבה שלכם כפי שהייתה. (מפזר באוויר את שלוש השערות) *"ששית לבנות בית צריק סבלנות"*. "בשביל לבנות בית צריך סבלנות".

**האישה מביטה במכשף, מחייכת מאושר ומסמנת בידה כאילו אומרת:
"איזה ערמומי אתה" ושניהם קופאים בזמן שהמספר/ת נכנס/ת.
אור יורד מעליהם ועולה מיד למספרת.**

תמונה 7

קידמת במה

מספר/ת: (מופיעה בצד אחר של הבמה) ...ואכן, האישה נפגשה עם בעלה מרחוק וכך הם התחילו את השיחה...

להבעל והאישה עומדים ליד כניסות נפרדות משני צדי הבמה, עומדים זה מול זה, גונבים מבטים מבוישים אחד לשנייה ושותקים}

מספר/ת: (לאחר שהמתינה בסבלנות)
אולי תתחילו כבר לדבר...

אישה: (בביישנות) שלום.

בעל: אני לא שומע אותך, תעשי צעד קדימה...
תתקרבי.

אישה: (מתקרבת צעד) עכשיו אתה שומע יותר טוב?

בעל: קצת יותר טוב, תעשי עוד צעד.

אישה: קודם אתה תעשה שני צעדים ואחר כך אני.

בעל: (עושה צעדים) עכשיו תורך.

אישה: (עושה צעד) התגעגעת אלי?

בעל: קודם תגידי את.

אישה: קודם תגידי אתה.

בעל: קצת.

אישה: וכמה קצת.

בעל: קצת הרבה.

אישה: ועכשיו מה?

בעל: אני כועס.

אישה: עוד פעם אתה מתחיל?

בעל: לא, (מחייך) זה היה בצחוק.

אישה: אז תעשה שלושה צעדים אלי.

בעל: נעשה ביחד, בסדר?

אישה: בסדר מה שתרצה.

{עושים. הם כבר קרובים זה לזו}

בעל: אני התגעגעתי למגע שלך.

אישה: ואני למבט שלך.

{אוחזים באצבעות בביישנות, מניעים ידיים בעדינות כמו שני ילדים}

בעל: אני אכין לך אינג'רה.

אישה: אני אכין לך טְלָה.

מספר/ת: (על רקע מוזיקה) ...והוא חיזר אחריה בריקוד והיא התזירה לו חיזור בריקוד וככה הם חזרו להיות ביחד כמו בהתחלה, והאישה הבינה כי צדק הַטְנָקוּאָי המכשף, והעצה שנתן לה הייתה טובה וחכמה מכל התרופות שבעולם...

{האריה מופיע ברקע וצופה בהם בהנאה}

בעל: אני כל כך שמח שבא לי לרקוד.

אישה: אמרת בדיוק את המילים שלי.

(מבחינה באריה) מעכשיו מישהו ישמור עלינו.

**הזוג רוקד. המספר/ת מצטרף/ת אליהם. קצב הריקוד הולך וגובר.
האריה רוקד לבדו ברקע.
אור ירד.**

חושך

- המלכה: זוז כבר אמרתי לך!
- המשרת: (תקוע במקום רועד) הההרגלללליים לא זוזזאת...
- המלכה: אתה רוצה שאני אפטר אותך?!
- המשרת: (רץ לבדוק וחוזר מתנשף) המלכה, זה לא בחור אחד, אלה שלושה בחורים יפים בדלת. י-פים...
- המלכה: תכניס אותם, אמרתי... (המשרת לא זז ממקומו) מה אתה עומד כמו גולם?
- המשרת: מיד, מלכתי, מיד... (עומד, הרגליים לא נשמעות לו)
- המלכה: תגיד, השתבש לך משהו במוח? זוז כבר, למה אתה מחכה?
- המשרת: (רץ לפתח ומכניס את השלושה. נכנסים ומשתחוים)
- המלכה: מה רצונכם? (מפקקת בקול)
- המחיייה: ברוכה, המלכה והנסיכה, אני רוצה לשאת את הנסיכה לאישה.
- הרץ: ברוכה המלכה והנסיכה, גם אני רוצה להתחתן עם הנסיכה.
- הרואה: ברוכה המלכה, גם אני רוצה שהמלכה תהיה אשתי...
- המלכה: השתגעתי?!
- הרואה: סליחה, מלכתי, התכוונתי שהנסיכה תהיה אשתי.
- המלכה: טוב, אבל רק אחד מכם יכול לשאת את הנסיכה לאישה.
- { כל אחד מהשלושה מפגין מספר תנועות של גבורה ואת יכולתו כדי להרשים }
- הנסיכה: אימא, עכשיו אני מבולבלת לגמרי ולא יודעת במי לבחור... מי טוב יותר? מי חכם יותר? מי ידע לאהוב אותי יותר?...
- המלכה: (לנסיכה) את צודקת, השלושה יפים משובחים ומרשימים, סוג א'-א', כאלה לא ראינו אף פעם. (פונה לשלושה) על מנת להתחתן עם בתי הנסיכה היפה, יש לי משימה בשבילכם... צאו לדרך, לעולם הגדול, ומי שיצטיין ויהיה חכם יותר מהאחרים, הוא יישא את בתי הנסיכה לאישה.
- הרץ: מה החידה?

- המלכה: הפעם את החידה תגלו כשתחזרו...
- הרץ: שנחזור? למדנו שבכל משימה יש חידה בהתחלה...
- המחייה: איך יכול להיות בלי חידה?
- הרואה: למדנו שבכל משימה באה שאלה שצריך להיות מספיק חכם לפתור אותה.
- המלכה: זה אומר שאתם צריכים ללמוד הרבה.
- הנסיכה: (כמאזהבת) צאו לדרך ולכו ללמוד...
- המלכה: וחזרו חכמים יותר והחכם ביותר יזכה בנסיכה היפה.
- הנסיכה: תלמדו ותחזרו מהר, אני מחכה לכם...
- { השלושה עוברים לצד השני של הבמה }
- המספר/ת: השלושה יצאו ללמוד. כל אחד למד מקצוע שונה.. (לרואה) מה אתה הולך ללמוד?
- הרואה: (קצת מתפלא שהמספר פונה אליו) אני? הולך ללמוד... לראות מה קורה במקומות רחוקים.
- המספר: (לרץ) ומה אתה הולך ללמוד?
- הרץ: אני הולך ללמוד... להגיע ממקום למקום בזמן הקצר ביותר.
- המספר/ת (למחייה) ומה אתה הולך ללמוד?
- המחייה: אני הולך ללמוד להחיות מתים.
- { רואים אותם מתאמנים. כל אחד במקצוע שבחר. תנועות שחוזרות על עצמן }
- המספר/ת: השלושה למדו למדו ולמדו, עד שהתמחו. לאחר שסיימו השלושה את לימודיהם, נפגשו באיזה כפר, החליפו חוויות ואז פתאום...
- { בצד השני של הבמה הנסיכה גוססת }
- הנסיכה: אימא, אני לא יכולה יותר, אני חולה יותר מדי זמן. אין לי כוח. אני לא יכולה יותר לסבול... אני נפרדת מכם... ותמסרי, שלום וחיבוק חזק, ממני לאבא... כשיחזור... מהמסע... של... אני מצטערת... שאני הולכת למות... (מתה)

הרואה: (לחבריו) שקט שקט! אני רואה משהו איום מרחחש...!

המשרת: (בצד השני ליד הנסיכה) הנסיכה מתה, הנסיכה מתה... (ממרר בבכי)

הרואה: אני רואה שהנסיכה מתה, ראיתי שהנסיכה מתה!

המחייה: מה הבעיה? אני יכול להחיות אותה, אבל השאלה איך נגיע אליה לפני שיקברו אותה, כי אחרת הכול אבוד.

הרץ: מה הבעיה? אני למדתי איך להגיע ממקום למקום בזמן הקצר ביותר ואני אקח אתכם לשם לפני שיספיקו לקבור אותה.

המחייה: אז למה אנחנו מחכים, קדימה לדרך.
 {השלושה לוקחים תנופה כשהרץ מוביל אותם. אפשר להשתעשע עם ההכנות. הם מגיעים אל המלכה מתנשפים.
 המלכה מייללת בבכי}

הרואה: המלכה, בכוח ראייתי מרחוק ראיתי כי הנסיכה מתה.
 {למלכה נפלט קול בכי}

הרץ: ובעזרת מהירותי הבאתי אותנו לכאן מהר.
 {למלכה נפלט קול בכי}

המחייה: ורק אני יכול להחיות את הנסיכה.
 {למלכה נפלט קול בכי}

המלכה: (בבכי מתחננת) בבקשה בבקשה, תן לה חיים.
 {המחייה מתחיל לקפץ ולרקוד, משמיע קולות משונים}

המחייה: דונגה דונגה דונגה... שונגה שונגה שונגה... חונדה חונדה חונדה... פוצ'ה פוצ'ה פוצ'ה... קומי קומי קומי...

הרץ+הרואה: (מצטרפים) קומי קומי קומי... קומי קומי קומי...
 {הנסיכה לאט לאט קמה לתחייה}

הנסיכה: אימא... חלמתי שאני מתה ואני חייה?...
 המשרת: (מתעלף) אהה...

הרץ+הרואה+המחייה: את באמת היית מתה

הנסיכה: או שאני בגן עדן?

המלכה: (פורצת בבכי עוד יותר גדול, ותוך כדי בכי) את חיה ביתי....

המחייה: אני החייתי אותך ואני אתחתן אתך...

הרץ: מה פתאום? אני הבאתי אותנו לכאן מהר ובגללי הגענו בזמן ואני אתחתן אתך.

הרואה: מה פתאום? אני ראיתי מרחוק שהיא מתה ובזכותי הגענו לכאן לפני שיקברו אותך.

{ כאן מתחיל ויכוח קולני ביניהם כשכל אחד טוען שמגיע לו להתחתן אתה. אחר כך הוויכוח ממשיך ללא קול }

המספר/ת: המלכה, הנסיכה וכל חכמי הארמון לא ידעו למי מגיעה הנערה. להתחתן עם שלושה לא מקובל בממלכה, וכך נותרה הנסיכה רווקה זקנה עד עצם היום הזה... מה לעשות, ככה זה בחיים.

אור יורד.

סוף כל המחזות

כל הזכויות שמורות © לאיציק אלוני

אין להעתיק, לצלם, לשכפל, לסרוק, לאחסן במאגרי מידע, להזרים או להפיץ ספר זה או חלקים ממנו, בשום צורה ואופן. ובשום אמצעי אלקטרוני, אופטי או מכני כלשהו, הקיים כיום או יהיה בעתיד, כמו כן אין לעשות בספר זה כל שימוש מסחרי, לרבות צילום והקלטה, ללא אישור בכתב מהמחבר.